

Liệt Diễm

Contents

Liệt Diễm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	23
10. Chương 10	28
11. Chương 11	33
12. Chương 12-1	38
13. Chương 12-2	40
14. Chương 13-1	44
15. Chương 13-2	48
16. Chương 14	52
17. Chương 15	59

Liệt Diễm

Giới thiệu

Thể loại: ngụ vị tử, cung đình, ngược tâm – ngược thân (nhẹ thôi!), luyện đồng (xin cam đoan là rất nhẹ), hồ công, F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liet-diem>

1. Chương 1

Đại Liệt vương triều, là một vương triều mạnh mẽ và thần bí trên đại lục.

Phương bắc Đại Liệt, vương quốc của dân du mục dựng mảnh trên thảo nguyên – Đồ Lan, cùng với Đại Liệt xưng bá cả đại lục này.

Đêm khuya, trong Điện vương phủ là bầu không khí khẩn trương xơ xác tiêu điều.

“Vương gia.” Liệt Trung ngừng lại một chút, lén liếc nhìn chủ tử của mình, nuốt nước bọt nói: “Vương Phi nàng — sắp sinh.”

Liệt Nguyên Điện đang ngồi trong đại sảnh, dung nhan vô cùng tuấn mỹ dưới ánh nến khi sáng khi tối lại mang thêm một phần tái nhợt, bốn phía tản ra áp lực quỷ dị.

“Sinh xong, lập tức đem hài tử mang lại đây.” Liệt Nguyên Điển ức chế lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Dạ.” Liệt Trung toàn thân run lên, lập tức đoán ra chủ tử tà mị này muốn làm cái gì, lại cũng chỉ có thể thuận theo mà lo liệu.

“Rắc!” Ngọc Như Ý bị nắm trong tay Liệt Nguyên Điển vỡ tan, “Tiện nhân này, lại dám không tuân thủ nữ tặc, bốn vương muốn người sống không bằng chết.” Nữ nhân kia, Đồ Lan quốc Vân Trinh công chúa, hòn ngọc quý trên tay Đồ Lan Vương, vương phi của Đại Liệt hoàng triều Tam hoàng tử Điển hoàng thân, lại dám cầm sừng Tam hoàng tử Đại Liệt hoàng triều, làm hổ thẹn cả hoàng thất Đại Liệt. Tuyệt đối không được, không ai có thể làm nhục nhã bốn vương như vậy, sỉ nhục hôm nay, bốn vương chắc chắn sẽ trả đủ cho người. Bốn vương muốn người chịu thống khổ gấp trăm ngàn lần. Khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ của Liệt Nguyên Điển bất giác lộ ra nụ cười dữ tợn.

Âm thanh khóc nỉ non vang lên, Liệt Trung ôm một đứa trẻ quần trong vải đen tiến vào đại sảnh

“Chính là hài tử này sao?” Liệt Nguyên Điển lạnh lùng cười, nhìn chằm chằm hài tử kia, “Đưa cho ta.”

“Vương gia ——” Liệt Trung dù không đành lòng, nhưng chứng kiến khuôn mặt chủ tử đang tươi cười đầy quý dị và dữ tợn, tâm lý cam chịu cũng chẳng nói gì thêm, đem hài tử đưa lên. Liệt Trung hiểu rất rõ vị chủ tử này, từ lần theo người thiết kế mượn đao giết chết Nhị hoàng tử Liệt Trung liên minh bạch, chủ tử không phải thường nhân, chỉ là nếu chủ tử muốn gì đó, không ai có thể ngăn cản hẳn. Huống chi Liệt Trung chỉ là một môn nhân nho nhỏ.

“Hài tử của đôi cầu nam nữ kia quả nhiên là xinh đẹp đáng yêu nha!” Liệt Nguyên Điển ha ha cười nói, “Chỉ tiếc hài tử đáng yêu như thế vừa ra đời đã phải chết!” Nhẹ tay vuốt khuôn mặt hài tử hồng nhuận đáng yêu như quả táo, cuối cùng chuyển qua cổ của y.”Chớ có trách ta, muốn trách thì trách phụ mẫu người, không nên sinh người ra.”

“Không ——” một thanh âm thăm thiết đến tê tâm liệt phế truyền đến, khuôn mặt kiêu my, nữ tử dung mạo chim sa cá lặn nghiêng nghiêng ngã ngã xông vào trong phòng. Y sam trên người tuy rằng hỗn độn, khuôn mặt cũng thập phần tiêu tụy nhưng không thể che dấu mỹ mạo cùng tư sắc của nàng.

“Vương gia, van cầu ngài, van ngài buông tha hài tử của ta, buông tha hài tử của ta, ngài muốn giết cứ giết ta, buông tha hài tử của ta đi!” Nàng quỳ trước mặt Liệt Nguyên Điển, ôm lấy chân của hắn, hết lời cầu xin: “Van cầu ngài, Vương gia, phản bội ngài chính là ta, hài tử của ta vô tội, chỉ cầu ngài buông tha hài tử, tiện thiếp nguyện lấy cái chết tạ tội.”

Liệt Nguyên Điển lạnh lùng nhìn thấy nữ tử này, trong lòng dù giận dữ ngoài lại ôn nhu cười nói: “Ái phi quá lời, người đường đường là công chúa Đồ Lan quốc, là thê tử danh chính ngôn thuận của ta, ta sao có thể làm việc đại nghịch bất đạo như giết chết thê tử của mình đâu? Ái phi mau mau đứng lên, người là cành vàng lá ngọc, vì phu không dám để người quỳ đâu?” Khi nói chuyện Liệt Nguyên Điển lại kéo toạc vết thương lòng của Vân Trinh công chúa...

Vân Trinh công chúa mở to mắt, sợ hãi nhìn hắn, mấy câu nói kia ôn nhu như xuân phong lướt nhẹ, nhưng đến nàng nghe lại như sét đánh bên tai, ngây người một lúc lâu mới run giọng nói: “Người... rất cuộc... định làm gì... hài tử kia?”

“Hài tử?” Liệt Nguyên Điển kinh ngạc nhìn một chút chung quanh, hướng Liệt Trung hỏi: “Hài tử nào đâu? Liệt Trung, người nói hài tử kia ở nơi nào.”

Liệt Trung đồng tình nhìn thoáng qua Vân Trinh công chúa, cứng rắn đáp: “Bẩm Vương gia, hài tử Vương Phi sở sinh chết đã lâu.”

“Ái phi, nghe rõ chứ, hài tử kia khi sinh thời đã là một tử anh(*).” Liệt Nguyên Điển bên tai Vân Trinh công chúa ôn nhu an ủi nói: “Công chúa, người sinh xong thể nhược, lại nghe tin đau buồn như thế, thần chí tự nhiên khác thường.” Tiếp theo hướng hạ nhân đứng một bên quát to: “Người đâu, nường nường đau đớn mất con, thần chí không rõ, mau đỡ nường nường về phòng nghỉ tạm. Đồng thời bẩm với người trong cung, Điển Vương Phi sinh một tử anh.”

(*)đứa trẻ chết non

Vân Trinh công chúa vừa nghe xong, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

Liệt Nguyên Điển ngồi ngắm hài tử phần trang ngọc tạc(*) kia. Hài tử này dường như cảm nhận được nguy hiểm tiến đến, đã ngừng khóc nỉ non, chỉ thấy đôi con ngươi như hắc thủy ngân nhìn chằm chằm Liệt Nguyên Điển. Ngũ quan xinh xắn là tác phẩm kiệt xuất nhất của trời cao, làn da phần nộn như chảy ra nước. Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mở ra ngậm lại, nhìn qua ôn nhuận kiều diễm và lộng lẫy. Liệt Nguyên Điển nhìn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt của hài tử này, ngón tay nhẹ nhàng ma xát trên cái miệng nhỏ của y.

(*)xinh đẹp, như trát phấn (phần trang) và tạc từ ngọc (ngọc tạc)

Bỗng nhiên, hài tử vươn cái lưỡi phần phần nộn nộn mà ẩm ướt ra, liếm ngón tay của Liệt Nguyên Điển, sau đó hơi hơi hé miệng, ngậm ngón tay kia vào nhẹ nhàng liếm mát. (Trời ui, đây là dụ thụ có tiềm năng sao?)

Tức khắc, Liệt Nguyên Điển ngẩn ra, một loại cảm giác chưa bao giờ có từ đầu ngón tay truyền đến, một loại nhu tình chưa bao giờ thể nghiệm truyền khắp toàn thân. Giống như thật lâu trước kia đã biết rõ hài tử này. Giờ đây, bao nhiêu lỗi lầm của hài tử này cũng chỉ là gió thoảng qua vậy. Cúi nhìn hài tử, liền nghĩ đến chắc là dói bụng đến phải luống cuống, nghĩ như vậy, cảm thấy không khỏi mềm nhũn.

“Liệt Trung.”

“Có thuộc hạ.” Mới vừa đi vào hoa viên Liệt Trung lập tức quay lại đại sảnh.

“Nói cho người trong cung, rằng... Vương Phi sinh hạ một nam hài — mẫu tử bình an.”

“Ngài...” Liệt Trung trừng to mắt nhìn chủ tử.

“Ta?” Liệt Nguyên Điển bỗng nhiên cười, nói “Để hài tử này còn sống càng hữu dụng so với giết chết nó. Nhanh đi lo liệu đi!”

Hài tử nha hài tử, cũng may mạng người còn chưa đến đường cùng, Liệt Nguyên Điển thầm nghĩ, nếu người chết, ai trừng phạt đôi cầu nam nữ kia cho ta đây? Ta nhất định phải để cầu nam nhân kia ném thử mùi vị bị chính nhi tử mình giết chết, còn tiện nhân kia tận mắt thấy cảnh phụ tử tương tàn(*).

(*) Chồng (phu) và con (tử) giết nhau.

Liệt Nguyên Điển nở nụ cười, cười quỷ dị vô cùng, nhưng cũng diễm lệ vô song.

Cùng lúc đó, Đông viện.

“Liệt Nguyên Điển, người vì sao phải giết hài tử của ta, vì sao phải giết hài tử của ta. Nhĩ hảo ngoan tâm(*), có thể hạ sát thủ với một hài tử mới sinh. Vâng, là ta bất trình, là ta đã yêu nam nhân khác, chính là... Người muốn hận liền hận ta nha, muốn giết cũng tới giết ta nha, vì sao phải giết hài tử của ta, vì sao phải giết hài tử của ta...” Trong phòng Vân Trinh công chúa, nữ nhân ngồi trước bàn, đối mặt với gương đồng khóc lóc thương tâm kể lể, thanh âm dần dần trầm thấp, cuối cùng không nghe rõ nữa.

(*) Người thực độc ác

“Chính là ” thanh âm kia rồi đột nhiên tăng lớn, mang theo lửa giận không thể đè nén được, “Là người... là người bức ta! Là người... để cho ta đường đường là Đồ Lan quốc trưởng công chúa, gả cho người – một hoàng tử ngoại bang! Là người... khiến ta phải ly khai cố hương mà ta sinh ra cùng khôn lớn, ly khai nơi bạch sơn hắc thủy tuyết phủ quanh năm, ly khai vô số thảo nguyên chăn dê xanh mướt, ly khai sa mạc Gobi Tuoling Sheng(1), để đến quốc gia của kẻ ngoại bang như người. Nguyên bản, ta nghĩ làm một hảo Vương Phi, làm một hảo thê tử, một hảo nữ nhân. Là người... là người tổn thương lòng ta, mười bốn tuổi về Đại Liệt, suốt bốn năm hôn nhân, người cho ta cái gì? Số lần người đến phòng ta có thể đếm không sai, cũng chưa một lần nói cùng ta vài câu tri kỷ. Người thú ta (thú=cười), nhưng người không thú Vân Trinh của Đồ Lan, người người thú chẳng qua chỉ là nữ nhân có thân phận trưởng công chúa của Đồ Lan quốc, làm như vậy chẳng qua là vì long ý của lão phụ thân người. Một nữ nhân, có thể bao nhiêu lần mười tám tuổi? Trên thảo nguyên cô nương mười tám tuổi đã cùng các chàng trai cười ngựa chăn dê dạo chơi dưới trời xanh mây trắng, hay dưới ánh trăng bạc bên đồng lửa đàn khúc ca tình ái bằng Đông bất lạc(2), xướng khúc tình ca đến chìm chóc phải say lòng. Nhưng ta thì sao, chẳng lẽ ta phải chết trong chiếc ***g sắt ngoại bang này

hay sao? Ta hận, ta hận bản thân vì sao phải sinh ra ở Vương tộc, ta chỉ muốn làm một nữ nhân, một nữ nhân chân chính. Người không đáp ứng được ta, chẳng lẽ ta không thể tìm người khác sao? Ta bắt quá là tìm được ái nhân của ta, người lại chặt đứt tình của, ái của ta, đem hài tử mới sinh giết chết. Người hận thật sâu, mà cũng thật tàn nhẫn, ta quyết không buông tha người, coi như thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua người. Người không phải rất muốn ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng người hay sao, ta quyết không cho người như nguyện, ta muốn người cũng nếm thử, mất đi thứ mình yêu nhất có mùi vị gì.” Khuôn mặt Vân Trinh tái nhợt nhưng lại lộ ra vẻ kiên quyết, thật sâu trong con ngươi lóe ra hàn quang. Đây là kiêu ngạo của Đồ Lan quốc công chúa, càng là cái kiên quyết của một nữ nhân.

“Hài tử, đừng sợ, nương sẽ lập tức đi gặp người, lập tức đi gặp người. Giản đại ca, thực xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt hài tử của chúng ta, Vân Trinh thực xin lỗi người, kiếp này ta thiếu người, chỉ xin kiếp sau báo đáp..!”

Một chiếc khăn trắng vòng qua xà nhà, đôi tay trắng ngần thất nút lại, đầu đưa vào nút thắt, chân đạp ghế...

Chiếc chậu trong tay đột nhiên rơi loảng xoảng trên mặt đất, sau đó là một tiếng thét chói tai:

“Vương Phi nương nương tự sát ...! “

~~(1)Trong Raw là Đà Linh thanh thanh sa mạc, tra google ra Gobi Tuoling Sheng. Sa mạc Gobi là sa mạc lớn thứ tư thế giới, ở khu vực lãnh thổ Trung Quốc và nam Mông Cổ

(2)Đàn “Đồng bát lạc” là đàn Dombra của người Kazakhstan

2. Chương 2

“Phụ vương, phụ vương...” Trên một chiếc giường gỗ chạm khắc vô cùng quý giá, một nam hài chừng bảy tuổi không ngừng nói những lời vô nghĩa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bởi vì sốt cao đỏ ửng lên, mê loạn, vẻ kinh hoàng che kín khuôn mặt tuần mỹ: “Phụ vương, đừng không để ý tới Viêm Nhi nha, đừng không để ý tới Viêm Nhi nha...”

“Viêm Nhi ——” bên giường, một mỹ phụ nhân y sam hoa lệ đau lòng vỗ hài tử này, một bên ôn nhu an ủi: “Phụ vương người sẽ không không để ý tới người, Viêm Nhi ngoan — a — Viêm Nhi ngoan — “

“Thu nhi!” Mỹ phụ nhân hướng nha đầu đang đứng một bên hô: “Vương gia đâu? Nhanh đi thỉnh Vương gia đến đây!”

“Bẩm phu nhân, nô tì sáng sớm đã đi mời Vương gia, nhưng không biết sao, đến giờ còn chưa tới.” Thu nhi nhìn vẻ mặt lo lắng của chủ tử cũng bất đắc dĩ.

“Vậy lại đi thỉnh!” Mỹ phụ nhân cau mày dậm chân nói: “Nhất định phải đem Vương gia thỉnh đến nơi đây. Đúng rồi, nói cho Vương gia, từ tối hôm qua thế tử liên sốt cao không lùi.”

“Vâng!” Thu nhi nhu thuận đáp lại, đối với tiểu nha đầu khác hô: “Nhanh đi!” Nha đầu kia lập tức giống như bay ra khỏi phòng.

“Phu nhân..!” Thu nhi nhìn thấy chủ tử, lo âu nói: “Hôm qua tiểu chủ tử không biết làm sao, khi ra khỏi thư phòng của vương gia đi ra liền rầu rĩ, buổi tối ngã bệnh, Vương gia bên kia cũng không đến thăm, xem ra hình như là vương gia sinh khí tiểu chủ tử?”

Mỹ phụ nhân trù mến nhìn hài tử kia, gật đầu nói: “Ai nói không phải đâu? Hài tử này luôn luôn dính lấy Vương gia quấn chặt không buông, Vương gia cũng thập phần thích hài tử này, nhưng chẳng biết vì sao nên nông nổi này. Nếu hài tử này có gì không hay, mấy năm nay ta vất vả coi như đổ sông đổ bể.” Nói xong không nhịn được mà rơi lệ.

Không sai, giờ phút này nằm trên giường đúng là hài tử mà bảy năm trước Liệt Nguyên Điển muốn giết nhưng cuối cùng lưu lại mệnh. Mà mỹ phụ nhân kia chính là trác vương phi(*) của Liệt Nguyên Điển. Bởi vì Vân Trinh không ở Đại Liệt mà nàng luôn luôn không có con cái, Liệt Nguyên Điển liền đem hài tử này giao do nàng nuôi nấng.

(*) Địa vị thứ hai sau vương phi (hình như thế)

Bên trong thư phòng, Liệt Nguyên Điển bình tĩnh ngồi trên ghế, mấy thủ hạ trong vương phủ đứng trước bàn đọc sách.

“Vương gia, theo tình hình trước mắt đối ngài rất bất lợi, sứ thần Đồ Lan quốc ở trước mặt bệ hạ đối ngài phê bình kín đáo, mà Giản Vinh tướng quân đứng về phía Đại hoàng tử, dù cho bệ hạ cố ý đem ngôi vị truyền cho ngài, hiện giờ căn cứ vào áp lực từ Đồ Lan cùng binh quyền trong tay Đại hoàng tử cũng không thể không tính toán lại.” Liệt Trung nhìn chủ tử cùng với phụ tá khác đang cau mày, phân tích.

Liệt trung là người biết rõ ràng nhất những việc xảy ra năm đó.

Bảy năm trước, Điển Vương Phi — Đồ Lan quốc Vân Trinh công chúa tự sát trong vương phủ, người tuy rằng cứu được, nhưng việc này lại kinh động trong cung. Mà Liệt Nguyên Điển lại không một lần Vân Trinh công chúa cùng hài tử của nàng và tình nhân gặp mặt một lần, Vân Trinh công chúa dưới sự giận dữ liền dẫn người trở về Đồ Lan. Hiện giờ, lão hoàng đế vừa tuyên bố lập thái tử, Đồ Lan đã phái sứ giả đến quân đội thì tập trung tại phía nam Đồ Lan cách kinh thành chưa đến hai trăm dặm, dụng tâm đã rất rõ ràng, chính là muốn ngăn cản vị chủ tử trước mặt lên làm hoàng đế.

Trước kia, dù chủ tử gặp chuyện gì Liệt Trung đi theo cũng không lo lắng, nhưng lần này, địch nhân của chủ tử thật sự quá cường đại, cả Đồ Lan thêm một Giản Vinh nắm giữ hơn phân nửa binh quyền ở kinh thành, Liệt Trung không khỏi đổ mồ hôi.

“Giản Vinh...!” Liệt Nguyên Điển xem một trang giấy trên bàn, trên giấy tràn ngập những văn tự chữ Khải non nớt nhưng lại thập phần tuần lệ.

“Kia Giản Vinh tướng quân vốn dĩ là người nhân văn đã hạc(*), theo không tham dự vào phân tranh của các hoàng tử, hôm qua không biết thế nào lại quyết định như vậy...” Một phụ tá, nhìn khuôn mặt Liệt Nguyên Điển càng phát ra âm trầm, lặng lẽ nói.

(*) rảnh rỗi, không tham gia vào việc gì

“Nói tiếp đi.” Liệt Nguyên Điển cầm tờ giấy có chữ Khải lên, khẽ vò nát

“Vâng, theo thuộc hạ thấy... Trong chuyện này tất có ẩn tình.”

“Nga, cái gì ẩn tình?” Liệt Nguyên Điển nheo lại mắt, cảm thấy hứng thú.

“Này... Thuộc hạ vô năng, tạm thời còn chưa nghĩ ra.”

“Vương gia —” đột nhiên, từ ngoài cửa vọt vào một người, mạnh mẽ hướng về phía Liệt Nguyên Điển hô: “Quả nhiên...! Vương gia...! Trong Lệ Hoa cung giam giữ đều là phụ nữ và trẻ em, lão đầu tử ta mất bao nhiêu công sức mới vào được trong đó, đến giờ vẫn còn đối bùng kia.” Nói xong, há miệng ha ha cười.

“Ha ha...” Liệt Nguyên Điển không lấy làm lạ với những lời vô lễ ấy, đứng dậy cười nói: “Vất vả đại hiệp! Người đâu, chuẩn bị yến tiệc, thỉnh Phong đại hiệp dùng bữa!”

Vị đại hiệp kia đang muốn nói chuyện, bỗng từ ngoài cửa chạy tới một nha đầu, hốt hoảng hô: “Vương gia mau quay trở lại đi, Đại thế tử, sắp không được ——”

Liệt Nguyên Điển trầm mặt, đang muốn tức giận, bỗng nghe được “Sắp không được” đột nhiên cả kinh, lớn tiếng quát: “Người nói cái gì?”

“Đại... Đại thế tử từ tối hôm qua liền phát sốt, đến lúc này... Còn không có hạ sốt. Trắc Vương Phi... xin người qua đó.”

Mặt Liệt Nguyên Điển lạnh lẽo, nhìn chằm chằm nha đầu kia, sau một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Nói cho Trắc Vương Phi, bảo nàng hảo hảo chiếu cố Đại thế tử, ta còn muốn bồi Phong đại hiệp dự yến tiệc.” Dứt lời nhắc chân muốn đi.

“Ta nói Vương gia nha, con của người có bệnh, người hay là đi xem đi, lão đầu tử này khi nào bồi cũng như vậy.” Vị đại hiệp kia một phen giữ chặt Liệt Nguyên Điển, khuyên nhủ.

Liệt Nguyên Điển chần chờ chốc lát, nói: “Như thế, thất lễ với đại hiệp.”

“Được rồi được rồi, mau đi đi, người đi một mình lão đầu tử ta còn ăn uống vui vẻ đó —” lời còn chưa dứt, bóng người Liệt Nguyên Điển chợt lóe đã biến mất trước mặt. Vị đại hiệp bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng muốn đi còn không chịu thừa nhận...!”

“Viêm Nhi!” Nhìn người trước mắt bị bệnh tra tấn tiền tụy vô cùng, Liệt Nguyên Điển tâm lý vô cùng đau xót, một cổ hồi hận trong lòng tràn lên. Liệt Nguyên Điển không tự chủ được ôm lấy nam hài, vỗ nhẹ nhẹ lên: “Viêm Nhi, phụ vương ở đây... Phụ vương ở đây....”

“Phụ vương...” Liệt Viêm mở đôi con ngươi đã bị sương mù che ngập, nhìn Liệt Nguyên Điển, vươn tay bắt lấy y sam của hắn, “Phụ vương, đừng không để ý tới Viêm Nhi! Đừng không để ý tới Viêm Nhi! Viêm Nhi làm sai chuyện gì phụ vương đánh Viêm Nhi, mắng Viêm Nhi đều hảo! Đừng không để ý tới Viêm Nhi! Van cầu người, phụ vương...!”

Bị bệnh hành hạ lâu đến nỗi thanh âm khàn lại khiến Liệt Nguyên Điển nghe mà lòng đau xót, vội ôn nhu nói: “Phụ vương không có không để ý đến Viêm Nhi, Viêm Nhi nghe lời, phụ vương như thế nào không để ý người sao?” Kỳ thật tâm lý hắn luôn luôn mờ mịt, lúc trước rõ ràng muốn giết chết hài tử này vì cái gì cuối cùng lại để lại hắn sống tiếp; mỗi khi nghĩ đây là hài tử của đôi cẩu nam nữ kia, tâm lý liền hận y muốn chết, cứ nghĩ hắn đã có thể cứng rắn mà không để ý đến hài tử này, chính là vừa nghe đến hài tử này bị bệnh, lòng sẽ không cầm được luống cuống, nhịn không thể thay y chịu bệnh tật dày vò.

“Phụ vương, vậy ngày hôm qua vì cái gì phát hỏa lớn như vậy?” Liệt Viêm ủy khuất nói. Kỳ thật tâm lý nghĩ đến chính là...

Ngày hôm qua đi gặp Liệt Nguyên Điển, lại bởi vì y viết tự quá mức qua loa mà bị hắn trách mắng một chút.

“Đấy cũng vì muốn sớm một chút thấy phụ vương thôi...” Tâm lý y lặng lẽ nói. Lặng lẽ quyết quyết miệng, cuối cùng không dám nói ra ý nghĩ trong lòng...

“Hảo hảo viết lại những Khải tự này. Bằng không đừng muốn ngủ!” Liệt Nguyên Điển nhìn khuôn mặt cùng Vân Trinh công chúa có vài phần tương tự trong lòng lại giận dữ.

Không muốn hắn tức giận, từng chữ từng chữ viết xong, theo thư phòng đi ra đã muốn gần giờ Tý(*).

(*) Mười hai giờ ah!

Ánh trăng đã bị mây che khuất, gió nổi lên. Lá rừng ngoài phòng cuộn tròn, theo từng cơn mà gào thét.

Liệt Viêm giương mắt nhìn lên, rất xa, bên trong gian phòng của Liệt Nguyên Điển đèn còn sáng. Chính mình cũng không biết vì cái gì để ý đến phụ vương như vậy, nghĩ muốn gần phụ vương. Phụ vương có ba hài tử, hai vị đệ đệ không ai giống mình, giống mình khó chịu cực kì nếu một ngày không thấy phụ vương.

Không biết phụ vương hiện tại đang làm cái gì? Ý nghĩ trong lòng cứ vậy mà trôi nổi, càng không chần chờ nhắc chân lặng lẽ đi đến thư phòng của Liệt Nguyên Điển.

“Vương gia... Nhanh... A... nhanh...” Nữ nhân yêu kiều rên rỉ truyền vào tai Liệt Viêm. Liệt Viêm đột nhiên ngơ ngác đứng ở ngoài cửa sổ.

Từng tiếng rên rỉ của đôi nam nữ trong phòng lọt vào tai y, như từng con tiểu trùng không ngừng cắn xé trái tim y...

Thật sự nhịn không được, cuối cùng ham muốn cường liệt chiến thắng, Liệt Viêm nhẹ nhàng liếm ướm một lỗ nhỏ trên cửa sổ bằng giấy.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một nữ nhân xinh đẹp nằm dưới thân nam nhân, cúi đầu thở dốc.

“Dĩnh Dĩnh...” Tiếng gọi của Liệt Nguyên Điển, là tên trác phi của hắn. Nữ nhân rất đẹp, chính là tầm mắt Liệt Viêm giờ phút này lại bị cường đại lực hấp dẫn của nam nhân chặt chẽ cố định. Khuôn mặt của nam nhân tà mị vô cùng diễm lệ tuyệt luân, một thân thể cường tráng hoàn mỹ, mãnh liệt đập vào từng giác quan của Liệt Viêm.

Trong phút chốc, giống như nguyên nhân mà mình đuổi theo bước chân người nọ nhiều năm như vậy xuất hiện. Chính là, hình ảnh trước mắt, rất chói mắt, đâm nhói vào tim Liệt Viêm.

Không biết khi nào thì dầm mưa, cũng không biết mình như thế nào tới hoa viên. Chờ đến khi bọn hạ nhân phát hiện Liệt Viêm, y đã hôn mê trong hoa viên.

Đứng một đêm, dầm mưa một đêm, như thế nào không té xỉu? Dưới ánh trăng mờ ảo chỉ nhớ rõ một tia duy nhất: phụ vương, sẽ đến thăm ta đi..!

~“Không có, ngày hôm qua là phụ vương không tốt, không nên phát cáu với người, Viêm Nhi không sai gì cả.” Biết rõ lên triều sứ giả Đồ Lan quốc làm khó dễ mình không liên quan đến hài tử này, nhưng cứ nghĩ đến là Vân Trinh ở sau lưng điều khiển, cơn tức của Liệt Nguyên Điển liền bất tri bất giác chuyển dời lên hài tử này.

“Phụ vương, ta muốn đêm nay phụ vương cùng Viêm Nhi ngủ.” Hài tử mang bệnh lại cực kì quẫn quýt Liệt Nguyên Điển.

Một bên Trắc Vương Phi cùng bọn nha đầu cũng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.”Viêm Nhi! ” Trắc Vương Phi mở miệng nói: “Đừng nhiều phụ vương người.”

“Phụ vương...” Liệt Viêm đáng thương nhìn Liệt Nguyên Điển, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Liệt Nguyên Điển cảm thấy mềm nhũn, nói: “Hảo, đêm nay phụ vương bồi người.” Nói xong đối những người còn lại nói: “Đều đi xuống trước đi, có chuyện gì đến nói cho ta biết.”

“Phụ vương..!” Thoải mái nằm trong lòng Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm ngơ ngác nhìn Liệt Nguyên Điển, đột nhiên nói: “Phụ vương thật là đẹp mắt.”

“Cái gì?” Liệt Nguyên Điển không nghĩ tới y lại nói những lời như vậy.

“Thật nhớ mỗi ngày trước kia đều được thấy phụ vương.” Liệt Viêm càng làm thân mình hướng vào lòng Liệt Nguyên Điển cọ cọ, tay quần trên cổ Liệt Nguyên Điển.

“Người bây giờ không phải vẫn thấy phụ vương sao?” Liệt Nguyên Điển sững nịch nói xong, siết chặt Liệt Viêm.

~“Phụ vương, người vì sao phải ôm Nhị nương?” Liệt Viêm chớp chớp con ngươi, lộ vẻ khờ dại.

Liệt Nguyên Điển sững sốt, tâm lý lại càng kỳ quái.

“Kỳ thật, Viêm Nhi đã sớm muốn nói cho phụ vương, nhìn thấy người ôm Nhị nương, tâm lý ta sẽ rất khó chịu, Viêm Nhi thầm nghĩ phụ vương chỉ ôm ta mà thôi.” Hài tử bảy tuổi tâm lý có cái gì thì nói cái đó, há lại xem xét hậu quả khi nói ra lời này đâu.

Liệt Nguyên Điển giật mình nhìn hài tử này. Khuôn mặt đỏ ửng chảy ra mồ hôi mịn mịn, lông mày thẳng, hai mắt thật to vừa đen lại sáng, thẳng dưới sống mũi tinh tế là đôi môi kiều diễm đỏ mọng. Bấy phần non nớt ba phần khí khái anh hùng. Như vậy vừa nhìn lên, không khỏi hơi hơi mất thần.

“Phụ vương...” Thanh âm của hài đồng vang lên trong phút chốc trở nên thập phần mỉa mai, Liệt Viêm đột nhiên nhích lại gần, hôn môi Liệt Nguyên Điển.

“Viêm Nhi!!!” Lập tức, trên môi truyền đến mãnh liệt ngọt ngào, Liệt Nguyên Điển một phen đẩy ra Liệt Viêm, khiếp sợ nhìn của y.

“Phụ vương...” Liệt Viêm lóe ra dị sắc, tròn mắt hoe đỏ: “Phụ vương không thích Viêm Nhi sao?” Con người ẩm ướt sắp trào lệ.

Liệt Nguyên Điển nhìn thấy Liệt Viêm như vậy, tâm lý trùng điệp nhảy dựng giống bị cái gì vậy đánh trúng thông thường, hẳn biết mình đang làm cái gì sao?

Phảng phất là đáp lại, “Phụ vương... Ta cũng muốn người ôm ta, như ôm những người khác, ta không cần phụ vương đi ôm người khác...” Ai nói hài tử(*) không hiểu chuyện, trong hoàng thất to lớn hài tử mưa dầm thấm đất, đối với những việc trong phòng mật sự này há lại sẽ không biết.

Chính là, hài tử(*) sẽ không nghĩ tới quan hệ của y cùng với hắn trong đó chỉ có thể là là phụ cùng tử, không thể như nam nhân cùng nam nhân khác quan hệ, hài tử(*) chỉ biết thuận theo nội tâm chính mình...

“Vương gia, đột nhiên nhận được tin tức, Đại hoàng tử cùng sứ giả Đồ Lan đêm nay đã bí mật kí hiệp nghị. Mọi người đều đang đợi ngài.” Liệt Trung khẩn trương nói.

“Nga, đây cũng trong dự đoán của ta. Không cần khẩn trương như thế!” Một mặt thay y sam, một mặt Liệt Nguyên Điển thần nhiên nói.

“Chính là...”

“Là sao..?”

“Mấy người Đồ Lan quốc vu tội Vương gia ngài là...”

“Là gì?” Tình thế có vẻ không tầm thường, Liệt Nguyên Điển hơi hơi nhíu mày.

“Là... là Yêu Tinh hạ phạm.” Ở thời đại này, mỗi người đều đối thần linh thập phần cung kính, nói một người là yêu Tinh không thể nghi ngờ sẽ làm người này bị mọi người phỉ nhổ, lòng dân tự nhiên cũng đánh mất hầu như không còn.

“Yêu Tinh hạ phạm? Ha ha ha ha ha...” Liệt Nguyên Điển thì thảo thì thâm, tiếng cuồng tiếu tuôn ra không dứt.

Thâm ý nhìn về phía Liệt Viêm, trong mắt Liệt Nguyên Điển lóe lên tia điên cuồng: “Hảo! Hảo! Yêu Tinh hạ phạm. Đại hoàng huynh, lần này ngươi vậy mà nói trúng, chính là yêu Tinh này không phải ta, ta chỉ là trúng “ma” mà thôi.”

Ánh mắt mạnh mẽ nhìn về phía Liệt Trung, Liệt Nguyên Điển lạnh lùng nói: “Lập tức đưa thư đến nam đô của Đồ Lan, nói Đại thế tử bệnh nặng, thỉnh Vương Phi mau chóng hồi phủ.”

Liệt Trung lập tức hiểu được dụng ý của chủ tử. Dích xác, chỉ cần Văn Trinh công chúa tới Đại Liệt, Đồ Lan bên kia cũng không dám tùy tiện dụng binh với Đại Liệt, lão vua kia vẫn còn rất thương yêu đại nữ nhi của mình.

“Nếu Vương Phi nương nương đi vắng thì sao?” Nếu ở Bắc Đô thì sao? Dù sao hiện tại đang là mùa hạ” Liệt Trung lo lắng nói tiếp: “Hơn nữa nương nương cũng không nhất định sẽ trở về nha?” Loại sinh bệnh này, người nào cũng biết đây chỉ là một cái cớ.

Liệt Nguyên Điển nhỏ nhẹ nói: “Sẽ không, nàng sẽ không đi vắng đâu. Hơn nữa nàng nhất định sẽ trở lại, chỉ cần nàng có cơ hội nhìn lại hài tử thân sinh của mình, nàng nhất định sẽ trở lại!” Nói xong, Liệt Nguyên Điển bỗng nhiên lạnh lùng nở nụ cười: “Ta không chỉ mời nàng trở về, ta còn muốn nàng ở lại để dự lễ “Nguyệt Thần hội” vào tết trung thu kia!”

“Nguyệt Thần hội?” Liệt Trung bối phục nhìn chủ tử: “Kể từ đó, mấy lời đồn vu cho ngài không phải...” Mỗi năm một lần “Nguyệt Thần hội” chính là duy nhất một sự kiện chung vui của hoàng tộc cùng vạn dân, đến lúc đó sẽ có rất nhiều nhân vật đức cao vọng trọng trong nhân gian đến tham gia. Khi đó nếu Liệt Nguyên Điển cùng Đồ Lan Văn Trinh công chúa cùng tham dự sẽ khiến lời đồn nhảm của sứ giả Đồ Lan nói Liệt Nguyên Điển là yêu tinh chưa đánh đã tan.

“Ta chính là muốn bọn họ gây ông đập lưng ông.”

“Àn...” Ánh mắt đột nhiên chạm đến thân ảnh nho nhỏ đang mê man trên giường, Liệt Nguyên Điển đang muốn xuất môn lại dừng cước bộ, đột nhiên đối mặt với một nha đầu bên người nói: “Tiểu Tuyết! Từ giờ trở đi, người liền lưu lại chiếu cố Đại thế tử!”

Nha đầu kêu Tiểu Tuyết kia tâm lý run lên, chủ tử này xem ra vô cùng để ý vị Đại thế tử nga, hơn nữa người biết chuyện này đương nhiên càng ít càng tốt, để mình hầu hạ Đại thế tử cũng giảm đi rất nhiều phiền toái.

Vào thư phòng, bên trong sớm đã có mấy phụ tá đang chờ, vừa thấy Liệt Nguyên Điển lập tức đều đứng lên.

“Vương gia! Đại hoàng tử hiện giờ lên hoạt động, trong triều đại đa số các đại thần tựa hồ cũng hướng về bên kia nha!” Một vị ăn mặc như thư sinh phe phẩy cây quạt, chậm rãi nói: “Chỉ có vài vị hoàng thúc cùng Văn thái sư thái độ còn chưa rõ ràng”

“Đó là tự nhiên, dù ai là thái tử thì cũng không thay đổi địa vị của họ, vài vị hoàng thúc đã hơn năm mươi, ai không muốn an hưởng tuổi già khoái hoạt chứ? Tội gì dính thân vào vũng nước đục này?” Một vị hoàng y tú sĩ cũng mở miệng nói: “Văn lão thái sư là cữu phụ(*) của nhị hoàng tử đã qua đời, Nhị hoàng tử vừa chết dụng tâm của lão già đó cũng tựa tro tàn, đương nhiên sẽ bo bo giữ mình.”

(*)cậu

“Dụng tâm cũng tựa tro tàn??? Ta xem chưa chắc là vậy đâu...!” Liệt Nguyên Điển cười lạnh nói.

Tú sĩ kia bỗng nhiên linh quang chợt lóe: “Vương gia hay là muốn mượn sức những người này?”

“Theo tiên sinh thấy thế nào?” Liệt Nguyên Điển miễn cưỡng cười, hỏi ngược lại.

“Kế này rất tốt, chính là... Vương gia hay là đã quên, mấy người ... kia hoàng thúc đều là gần đất xa trời, có tác dụng gì? Vả lại kia Văn thái sư năm đó đối ngài...đối ngài...cùng tranh cãi với Nhị hoàng tử lòng còn khúc mắc, sao lại sẽ giúp ngài?” Người này vốn định nói Liệt Nguyên Điển bày mưu giết Nhị hoàng tử, chính là nói ra đến miệng lập tức cảnh giác, nuốt hết thấy những lời còn lại vào, việc như vậy sao có thể nói thẳng.

“Ta không phải muốn bọn họ giúp ta, ta chỉ muốn bọn họ giúp chính mình.” Ai không muốn vinh hoa phú quý, ai không muốn tiếng lưu hậu thế, có cơ hội ai lại chịu bỏ qua? Liệt Nguyên Điển hàn quang chợt lóe lên trong mắt: “Bọn họ đều là người thông minh. Biết nên làm như thế nào. Hơn nữa việc nhị ca lão thái sư cũng sẽ không cùng ta tính toán chi li. Dù sao, tể tướng cũng có năng lực chống đỡ mà.” Nói xong, hướng về phía cánh cửa thư phòng tối đen, giơ giọng hỏi: “Ngài nói đúng không? Thất hoàng thúc, lão thái sư”

Hai thân ảnh lão nhân chậm rãi vào phòng, một người là lão nhân quắc thước với chòm râu bạc, tràn đầy vẻ thông minh cơ trí của kẻ sĩ, một người hơi gầy, lại lộ ra phong độ bất phàm.

Phía sau hai người còn có một hán tử, đúng là vị đại hiệp hôm kia Liệt Nguyên Điển thiết yến mời – Phong Vân, Phong đại hiệp.

Lão nhân đầu bạc im lặng nhìn chăm chú Liệt Nguyên Điển, thử như đang cân nhắc nặng nhẹ, sau một lúc lâu mới nói: “Hảo! Vương gia bất kể hiềm khích trước kia, lão phu cũng tự nhiên vì Vương gia dốc công góp sức.”

“Hảo! Như thế Nguyên Điển còn phải nhờ thái sư nhiều!” Liệt Nguyên Điển ha ha cười, vươn người đứng dậy, chấp tay nói.

“Vương gia không cần phải như thế, lão phu nhất định cố hết sức!” Kia Văn thái sư đột nhiên lại lạnh lùng nói: “Chính là, việc vương gia muốn đăng cơ là không thể được!”

“Lời này của người có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói vương gia nhà ta không có đủ tư cách ngồi lên ngôi vị kia hay sao” Mấy phụ tá đồng thời mãnh liệt đứng lên, la to.

Giờ phút này: “Bang bang bang bang — bang bang bang bang —” bắt tri bắt giác, trống canh tư đã vang lên bên ngoài

Liệt Nguyên Điển nhìn ngoài cửa sổ xa xăm, tâm tư đột nhiên bay đi, không biết tới phương nào.

Văn thái sư thản nhiên cười, lạnh lùng nói: “Nếu bàn về tư cách, Vương gia tự nhiên nhân đức có thừa không kém ai, dù cháu ngoại trai đã chết của ta cũng cần không nổi Vương gia, chính là...” Văn thái sư dừng một chút, giơ mắt nhìn nhìn Liệt Nguyên Điển, thấy hắn đang nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt cũng không chút hờn giận mới nói tiếp: “Chính là có cường địch, đặc biệt là Văn Trinh công chúa của Đồ Lan quốc...”

Mọi người đều biết, Văn Trinh công chúa này dĩ nhiên trở thành một nhân vật mấu chốt cản trở Liệt Nguyên Điển lên ngôi vị hoàng đế, với lời nói của lão thái sư cũng có vài phần hiểu rõ.

Chỉ có Liệt Nguyên Nhị không được nói: “Nếu đem công chúa mời về vương phủ không phải hết thấy đều giải quyết sao?”

“Không, nhìn bên ngoài, Đồ Lan vì Vân Trinh công chúa mới xuất binh cản trở, kì thực bằng không. Vương gia hùng tài, mười lăm tuổi đương danh khắp thiên hạ, mấy quốc gia xung quanh sao lại có thể an tâm, ngồi xem Vương gia đăng cơ? Đây mới là nguyên nhân thực sự mà Đồ Lan xuất binh. Vân Trinh công chúa chỉ là một cái cờ hợp tình hợp lý cho việc này thôi!”

“Vậy theo ý của đại nhân lại nên như thế nào?” Lúc này, mọi người đã là vui lòng phục tùng.

Trời đã sắp sáng, sau đó phải lên triều, không biết Viêm Nhi hiện tại ra sao? Đêm qua rất thô bạo, y nhất định mệt muốn chết rồi. Nghĩ đến đây, Liệt Nguyên Điển khoe miệng bất giác lộ ra mỉm cười. (nhớ người ta thì nói hăn ra, còn bày đặt. Em nó mới 7 tuổi, 7 tuổi ah!)

Văn thái sư nhìn thấy Liệt Nguyên Điển, thấy khoe miệng hăn cong cong thành nụ cười, bội phục nói: “Vương gia, ngài mới thất hoàng thúc tới, tin tưởng đối với việc lần này sớm có suy tính.”

4. Chương 4

Văn thái sư nhìn thấy Liệt Nguyên Điển, thấy khoe miệng hăn cong cong thành nụ cười, bội phục nói: “Vương gia, ngài mới thất hoàng thúc tới, tin tưởng đối với việc lần này sớm có suy tính.”

Bỗng nghe được một tiếng gọi, Liệt Nguyên Điển lập tức tỉnh táo lại. Lúc nào..? Lại nghĩ đến nghiệt chủng kia rồi...: “Thái sư nói có lý như vậy, cùng suy nghĩ của Nguyên Điển hoàn toàn ăn khớp.” Nói xong đi đến trước người lão nhân luôn luôn không nói chuyện: “Chuyện sau này phát triển thế nào còn muốn xem hoàng thúc!”

=>Diễn ka chỉ được cái giỏi dối lòng, thích người ta mà cứ một câu nghiệt chủng hai câu nghiệt chủng (dù trong raw không viết thế, toàn mình edit ra là nghiệt chủng ah)

“Ta... ta có thể làm cái gì?” Vị hoàng thúc kia hơi có vẻ sợ hãi, bất an nói.

“Gì cũng không cần làm!”

“Gì cũng không cần làm!” Tất cả mọi người chấn động, không rõ ràng lắm vị chủ tử này có chủ ý gì.

“Vâng, hoàng thúc chỉ cần ngồi đợi đăng cơ tự nhiên thành công.” Hoàng thúc không có nhi tử, lên làm hoàng đế xong trăm năm sau vẫn cứ rơi vào tay Liệt Nguyên Điển, vả lại hoàng thúc yếu đuối vô năng, coi như làm hoàng đế chẳng qua cũng chỉ là ông vua bù nhìn. Trong lòng mọi người đều chấn động, lập tức hiểu được, bội phục không thôi.

Giữa mùa hạ, hoàng hôn, nắng chỉ còn nhàn nhạt.

Trong Điển vương phủ tại kinh thành Đại Liệt, tại phòng khách. Một mỹ phụ nhân cảm y hoa phục diện mạo cực đẹp ngồi ngay ngắn, hai hàng lông mày chau lại, hình như có việc buồn bực chưa giải.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ đã qua. Mỹ phụ nhân dĩ nhiên có chút đứng ngồi không yên.

“Thưa nương nương, Vương gia đã phân phó, thỉnh nương nương ở lại đây chờ” Người này đúng là Vân Trinh công chúa, đợi đã lâu liền đi tới cạnh cửa, lại bị hai thân binh cản lại. Bất đắc dĩ, đành phải đợi lát nữa.

Khi Vân Trinh công chúa đã khó có thể nhẫn nại, chợt nghe một tiếng: “Ái phi! Đợi lâu!” Liền thấy Liệt Nguyên Điển giậm bước chân chậm chậm tiến vào. Vân Trinh lập tức liền đứng lên, cũng không còn nhìn nam nhân, ánh mắt đã dời về phía sau Liệt Nguyên Điển

Liệt Nguyên Điển biết tâm ý của nàng, khẽ mỉm cười nói: “Ái phi, phu thê chúng ta sao phải đa lễ vậy? Mau ngồi xuống đi.”

Vân Trinh thấy phía sau hăn không có người, tâm lý biết Liệt Nguyên Điển nhất định sẽ không dễ dàng để nàng gặp lại hải tử – mẫu tử tương kiến(*), lòng lạnh lùng cười, nói: “Lẽ không thể bỏ, huống chi thiếp thân cùng Vương gia nhiều năm không gặp, thiếp thân lại càng không nên quên lễ.” Nói xong liền cúi chào thật sâu.

(*)mẹ con gặp nhau

“Chính là Vương gia, mẫu tử liên tâm(*) vốn là lẽ tự nhiên, Vương gia ngăn trở chúng ta mẫu tử tương kiến, vậy sao hợp lẽ đây?” Nàng dù nhìn như đa lễ, nhưng lời nói ra sắc bén như dao găm vậy.

(*) nếu từng đọc phụ ái tình độc Lam Tịch chắc nhận ra, cụm này nghĩa na ná là mẹ con gắn bó quyền luyến lẫn nhau

Liệt Nguyên Điển mỉm cười, tiến lên kéo nàng, nói: “Ái phi quá lời! Ái phi là công chúa bảo vật trấn quốc của Đồ Lan, tương lai vi phu(*) còn phải nhờ giúp đỡ nhiều, nguyên Điển nào dám ngăn trở ái phi gặp lại nhi tử đâu!” Hắn từ từ nói, trong lời nói đã ám chỉ rõ ràng, cần Vân Trinh đáp ứng yêu cầu của hắn.

(*)xưng hô của chồng với vợ, cỡ như phu quân thay vào trường hợp này cũng được

Vân Trinh công chúa cũng không phải người ngu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Liệt Nguyên Điển một lúc, sau đó mỉm cười, nói: “Không biết Vương gia muốn thiếp thân làm gì đó?” Nàng đối Liệt Nguyên Điển hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bắt đắc dĩ vì muốn gặp nhi tử, trên mặt nửa điểm biểu lộ không được.

“Ái phi thật sự là thông minh thanh khiết, chính là Nguyên Điển lại không dám cầu ái phi làm gì đó, Nguyên Điển chỉ hy vọng ái phi cái gì cũng không làm. Chúng ta ba người một nhà có thể sống cuộc đời thiên luân chi nhạc(*).”

(*)gia đình thuận hòa vui vẻ, ngày nào cũng như ngày nào (chắc thế)

Vân Trinh tâm lý cả kinh, đã biết lần đến chẳng phải việc tốt gì. Nàng dẫn theo năm nghìn binh mã đóng ngoài kinh thành, vốn định mạnh mẽ đoạt nhi tử rồi đi, hiện giờ hắn muốn nàng cái gì cũng không làm ở lại đây trói buộc tay chân của nàng, chỉ có thể đứng bên cạnh hắn, chắc chắn là hiểu được tính toán nàng. Lại nghe được hắn nói cái gì thiên luân chi nhạc, chạm đến nỗi khổ riêng của nàng, vừa sợ lại vừa giận, trên mặt âm tình bất định(*), rốt cục kiềm chế lại lạnh lùng nói: “Hảo, ta đáp ứng người cái gì cũng không làm đó là, kia hài tử của ta đâu?”

(*)thay đổi thất thường (như thời tiết), nhìn không rõ cảm xúc (trong trường hợp này, đoán vậy)

“Thỉnh Đại thế tử!”

Tôi tớ phía dưới một tiếng một tiếng truyền xuống, Vân Trinh tâm cũng một trận một trận pháp phòng không chừng, không biết Liệt Nguyên Điển mấy năm nay chăm sóc hài tử này như thế nào, không biết trong chốc lát nữa nhìn thấy hài tử này có hay không lại xa lạ với mình, rồi lại hối hận ngày trước bản thân liều lĩnh bỏ đi, giờ không biết hài tử này đã thành bộ dáng gì, cao bao nhiêu, béo không,... đang miên man suy nghĩ, chợt nghe được thanh âm từ xa: “Đại thế tử đến ——” tim cứ như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực vậy.

“Ái phi, hôm nay còn có một vị khách quý ghé thăm khi trời muộn một chút, đến lúc đó mong ái phi cũng đến!” Liệt Nguyên Điển thu lại khuôn mặt tươi cười khi trước, lạnh lùng nói.

Vân Trinh lung tung đáp lại, chính mình cũng không biết mình nói cái gì, tâm tư từ đầu đến cuối thả trôi theo thanh âm thông báo kia... “Đại thế tử đến ——”. Cuối cùng một câu còn chưa nói hết, chỉ thấy một hài tử mạnh mẽ đẩy cửa vọt vào trong phòng.

“Viêm Nhi!” Liệt Nguyên Điển một tiếng gọi to, Liệt Viêm mạnh mẽ dừng bước, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Liệt Nguyên Điển, nên không dám đến bên người Liệt Nguyên Điển, nhưng ánh mắt si ngốc lại không dời một lúc, nhìn chằm chằm Liệt Nguyên Điển. Từ ngày đó trở đi Liệt Viêm cũng chưa từng thấy qua Liệt Nguyên Điển, mới ban đầu y chưa quen, mỗi lần muốn gặp Liệt Nguyên Điển lại bị mọi người cản lại, những ngày nhưng nhớ sắp bức Liệt Viêm đến phát điên rồi, hiện giờ vừa nghe Liệt Nguyên Điển muốn gặp mình, y chạy nhanh như chớp, hận không thể nhào vào trong lòng Liệt Nguyên Điển ngay lập tức. Giờ chỉ có thể ngơ ngác ngẩn nhìn dung nhan xiết bao tưởng niệm

“Viêm Nhi, đây là thân mẫu phi của ngươi!”

Liệt Viêm giờ mới phát hiện phòng trong còn có một phụ nhân. Phụ nhân kia vẻ mặt thân thiết nhìn Liệt Viêm, Liệt Viêm lại chỉ hơi nhìn nhìn qua, sau lại quay sang nhìn Liệt Nguyên Điển ngồi tại chỗ không nhúc nhích

“Viêm Nhi! Gặp mẫu phi vì sao không lễ bái?” Liệt Nguyên Điển mặt lạnh quất.

Ngày thường Liệt Nguyên Điển đối mấy thế tử đều thập phần nghiêm khắc, Liệt Viêm đối với hắn trừ bỏ một phần yêu say đắm cũng là vừa kính vừa sợ, lại không dám làm trái ý hắn. Y giờ đây như hải tử ủy khuất lại không dám nhiều lời, cắn cắn môi dưới, bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt, hướng Vân Trinh khom người quỳ xuống nói: “Hải nhi gặp qua mẫu phi.”

Vân Trinh thấy nhi tử đã bảy tuổi, mà bộ dạng phần điều ngọc mài, lại biết lễ như thế, nhịn không được một phen kéo lại gần: “Hải nhi...” một tiếng liền khóc òa lên.

Liệt Viêm bị nàng ôm chặt, cũng cả kinh ngẩng đầu lại thấy nàng rơi lệ như mưa, cuối cùng là mẫu tử liên tâm, tâm lý không đành lòng, không tự giác liền nâng lên ống tay áo lau nước mắt cho nàng

Liệt Nguyên Điển lạnh lùng nhìn cảnh này, thấy mẫu tử bọn họ ở chung hòa hợp, tâm lý tức giận, một bụng là không vui, lại không thể phát tác, không muốn thấy cảnh này, nhắc chân liền đi ra ngoài phòng.

Có người ăn dấm à nha! Sao mà chua thế nhỉ? Chua quá kia!

“Phụ vương!” Vừa thấy Liệt Nguyên Điển đi ra, Liệt Viêm lớn tiếng gọi.

Liệt Nguyên Điển dừng bước lại, không hờn giận nhìn Liệt Viêm: “Chuyện gì?”

“Viêm Nhi muốn... Phụ vương.” Liệt Viêm ngẩng người kia đến thần thờ, yếu ớt nói, nói xong tâm lý đau xót, nước mắt lại trào khỏi khóe mi.

Liệt Nguyên Điển tâm lý cũng là mãnh liệt quặn đau, thập phần khó chịu, lại đảo mắt chứng kiến Vân Trinh đang ôm Liệt Viêm, tâm lý giận dữ, lòng lại tàn nhẫn thêm mấy phần, quát: “Khóc cái gì? Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ! Khóc suốt suốt, không ra thể thống gì!” Nói xong mấy câu đã kích nghe đến xé lòng, ngay đến Vân Trinh cũng không nhịn được mà biến sắc.

Liệt Viêm lại chỉ yên lặng quỳ xuống, cung kính nói “Con nhớ kỹ!”

“Người hôm nay hảo hảo bên mẫu phi người đi.” Liệt Nguyên Điển thấy trong đôi mắt hải tử long lanh ẩm ướt, cố gắng nén khóc, tâm lý thở dài, cuối cùng không đành lòng, nói “Hôm nay tối muộn có lẽ ta sẽ gặp người.”

(Điển ka xấu tính, ghen vô tội vạ, ghen cả với mẹ ẻm, xót người ta khóc thì nói hắn ra là xót, bày đặt *bầu môi*)

“Vâng thưa phụ vương!”

Vân Trinh vừa thấy Liệt Viêm không muốn xa rời Liệt Nguyên Điển như thế, ý niệm ban đầu muốn mang Liệt Viêm rời Đại Liệt lại hiện lên. Muốn để nhi tử bên người mình hận vô cùng đã thập phần miễn cưỡng, giờ lại để nhi tử cùng hắn sinh tình, bất kể như thế nào nàng cũng tuyệt đối không cho phép.

“Viêm Nhi...” Vân Trinh công chúa thập phần thông minh, biết hắn đưa con trai này với vị “Phụ vương” kia có cảm tình vô cùng sâu nặng. Dù cho sau này có cơ hội rời đi, Viêm Nhi cũng không nhất định cùng nàng đi, nghĩ đến đây, nàng tiếp tục không chần chờ, hỏi: “Nếu mẫu phi có một ngày phải đi, người nguyện ý đi cùng ta không?”

“Không, Viêm Nhi không ly khai phụ vương!” Liệt Viêm rất nhanh đáp.

Vân Trinh mặc dù đoán được đáp án như vậy, vẫn là khó chịu cực kỳ, ý niệm muốn mang nhi tử dời đi nơi này càng mạnh. “Nếu phụ vương người không cần người thì sao, hắn muốn người rời đi thì sao?”

“Không! Sẽ không! Phụ vương sẽ không có không quan tâm đến ta như vậy!” Liệt Viêm mạnh mẽ gào, xoay người ra chỗ khác, tức giận không liếc nhìn Vân Trinh một cái.

“Có thể như vậy đi, thế nếu có người bức phụ vương người từ bỏ người đi?”

Liệt Viêm chỉ có bảy tuổi, hết thấy đều chỉ chạy theo yêu thích cá nhân, với Liệt Nguyên Điển đến tột cùng có thể không cần đến ý ngay cả Liệt Viêm cũng không cho phép, tâm lý bất an, chỉ có la lớn: “Không! Phụ vương sẽ không!”

“Tốt lắm! Tốt lắm! Viêm Nhi đừng nóng giận! Mẫu phi chỉ là sợ... sợ rời người đi nha.” Nói xong, nàng thấy Liệt Viêm không muốn rời Liệt Nguyên Điển đến mức này, tâm lý đối Liệt Nguyên Điển lại càng thêm hận, vừa tức, nước mắt lại tràn mi mà ra.

“Nga — mẫu phi không cần phải lo lắng! Viêm Nhi ở ngay tại vương phủ, sẽ không rời đi, làm sao người lại không gặp được?” Liệt Viêm lúc này mới xoay người, giúp Vân Trinh lau nước mắt. Lòng y kỳ thật với vị mẫu phi này cũng không cảm tình gì, chỉ là mẫu tử thiên tính, lại thêm Liệt Nguyên Điển phân phó, tâm lý coi như không thích cũng sẽ cung kính với Vân Trinh.

“Nếu...nếu vì an nguy của phụ vương người, người nhất định rời đi... người có nguyện ý đi không?” Vân Trinh vẫn chưa từ bỏ ý định, nhấn tâm hỏi thêm lần nữa.

Liệt Viêm nhìn Vân Trinh nhỏ nhẹ nói: “Nếu có người dám đem chúng ta tách ra, ta nhất định giết người nọ. Tận tay.”

Vân Trinh nhìn hàn quang sâu trong đôi con ngươi trong trẻo như hồ nước của nhi tử, sau lưng lại không tự giác một trận lạnh sống lưng.

5. Chương 5

Vân Trinh nhìn hàn quang sâu trong đôi con ngươi trong trẻo như hồ nước của nhi tử, sau lưng lại không tự giác một trận lạnh sống lưng.

“Nương nương, Đại thế tử, đi bên này ...” Đèn ***g rực rỡ đã sáng lên, giờ đã đến lúc lên đèn. Mấy tiểu thái giám đốt đèn ***g dẫn đường cho Vân Trinh cùng Liệt Viêm: “Vương gia nói đêm nay ở Yên Thủy Các dùng bữa. Đại thế tử, ngài chậm một chút —— để ý dưới chân —— “

Vừa nghe sắp gặp Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm hận không thể lập tức bay qua, bắt đắc dĩ nhìn sang Vân Trinh bên người, không thể can rõ, cước bộ chậm lại, lại vẫn là đi cực nhanh. Còn Vân Trinh lại hoàn toàn tương phản, căn bản không muốn gặp Liệt Nguyên Điển thậm chí liếc mắt một cái, thứ nhất vì hận ý trong nội tâm, còn lại cũng xuất phát từ một loại sợ hãi thật sâu. Bảy năm trước nàng thoát được cái chết, đối Liệt Nguyên Điển lại trước sau nghi ngờ có một loại sợ hãi, cước bộ dĩ nhiên là chậm.

Hai người đi vào Yên Thủy Các liền nghe được có người sâu kín thở dài, phảng phất có tâm sự nặng nề. Chỉ thấy trong căn nhà nhỏ bằng gỗ có một người nam nhân đang đưa lưng về phía họ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng cao ngất kia chắc chắn không phải Liệt Nguyên Điển.

Vừa thấy hình bóng này, trong lòng Vân Trinh nhảy lên từng hồi, mặt trắng bệch ra, tay nắm Liệt Viêm cũng siết chặt thêm phần căng thẳng, nhin không được phát run. Người ngáy ngẩn ra.

Mà Liệt Viêm vừa thấy không phải Liệt Nguyên Điển, trong lòng một trận mất mát, ngơ ngác đứng ở nhà nhỏ bằng gỗ, cũng không phát giác sự khác thường của Vân Trinh.

Ba người mang những tâm tư bất đồng, lại đều ngẩn ngơ đứng nơi Yên Thủy Các này. Cũng không biết trải qua bao lâu, nam nhân kia mới thở dài một tiếng, chậm rãi xoay người, vừa thấy Vân Trinh thì vô cùng sửng sốt, trên mặt kinh dị không ngừng, lại tự hi tự bi khóc khóc cười cười(*), không biết rốt cuộc biểu tình thể nào, qua hồi lâu mới khôi phục sắc mặt, chậm thanh nói: “Công chúa —— ngài đã trở lại!” Nam nhân không phải ai khác, đúng là người năm đó Vân Trinh liêu lĩnh yêu say đắm, đương kim hộ quốc Đại tướng quân – Giản Vinh.

(*)chắc là vui mừng lẫn lộn

Vân Trinh vừa nghe lời này, cảnh tượng bảy năm trước lại lần nữa tái hiện trước mắt, mà giờ gặp mặt cũng chỉ có một câu này, trong lòng đau đớn lời nói ra còn chút run rẩy: “Ân —— ta đã trở về.” Lòng có cả thiên ngôn vạn ngữ nhưng không thốt lên lời nào ngoài câu kia, bao nhiêu thâm tình đều chỉ có thể chôn sâu nơi đáy lòng.

“Mẫu phi?” Hai người nói chuyện thì Liệt Viêm cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, bắt mình sở dĩ(*) nhìn về mặt đau khổ của hai người.

(*)ngơ ngác không hiểu gì

“Công chúa, vị này chính là...” Giản Vinh giờ mới phát hiện Liệt Viêm, trong lòng cả kinh, lập tức theo miệng hỏi.

“Đây là ta cùng...” Vân Trinh nhìn Giản Vinh, thiếu chút nữa nhin không nổi nói ra chuyện năm đó, vội vàng sửa miệng. Bất quá bất năng nói Liệt Viêm là hài tử của nàng cùng Liệt Nguyên Điển là trăm triệu không muốn, bởi vậy nói: “Là hài tử của ta!”

“Nguyên lai là Đại thế tử!” Giản Vinh không nghi ngờ gì, nói xong liền hướng Liệt Viêm hành lễ.

Liệt Viêm bởi vì Liệt Nguyên Điển chưa tới, lòng trước sau đều không an ổn, tiếp đón vài câu xong tâm tư lại phiêu diêu đến nơi nào. Mà hai người kia chợt gặp mặt cũng không biết nói cái gì, trong khoảng thời gian ngắn không khí lại trầm mặc xen lẫn xấu hổ.

“Để Giản tướng quân đợi lâu!” Theo thanh âm, một người dáng thon dài, nam nhân mang vẻ ngoài tà mị tiến vào trong các.

“Phụ vương!” Liệt Viêm Luôn luôn ngẩn người một tiếng hoan hô to, mạnh mẽ vọt tới, lập tức nhào vào lòng Liệt Nguyên Điển, lại đột nhiên nhớ tới việc xé chiều hôm nay, trộm nhìn nhìn sắc mặt Liệt Nguyên Điển, sợ hãi tức giận.

Liệt Nguyên Điển cũng không có tiếp tục trách mắng hắn, nhẹ nhàng cầm tay y, ngồi vào trước bàn. Liệt Viêm trong lòng mừng thầm, nắm thật chặt tay Liệt Nguyên Điển, hưng phấn nhìn hắn.

“Bổn vương bởi vì tục vật quán thân, để tướng quân đợi lâu, mong rằng tướng quân đừng trách nha!” Liệt Nguyên Điển nhìn Giản Vinh, lộ vẻ mỉm cười, ôn nhu nói.

“Vương gia công vụ bề bộn, Giản Vinh không dám trách móc!” Giản Vinh diễn cảm không thay đổi, ánh mắt chợt lóe, thần nhiên nói. Bấy năm trước, Giản Vinh cùng với Vương Phi ám thông xã giao(*), mà Vân Trinh bỗng nhiên lại quay về Đồ Lan, một loạt hiện tượng này không khó đoán ra Vương gia đã biết hết thấy. Bấy năm qua Giản Vinh kiệt lực giấu tài, nơi chốn cẩn thận, mới không để vị Điển hoàng thân này bắt lấy nhược điểm gì. Nhưng hôm nay Giản Vinh bỗng nhiên nhận được thiệp mời của Liệt Nguyên Điển, trong lòng đã bắt đầu bất an. Bất quá cũng ở quan trường nhiều năm, dù trong lòng sóng cuộn cực kì, trên mặt Giản Vinh cũng không chút nào thay đổi.

(*)quan hệ không trong sáng

Liệt Nguyên Điển mỉm cười, giống như hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay hắn, nhìn nhìn Vân Trinh: “Ta nhớ ngày trước Vương Phi cùng tướng quân là bạn tốt, lần này công chúa quay về Đại Liệt, người thứ nhất bổn vương nghĩ chính là thỉnh tướng quân qua phủ chơi. Bằng không, ta mà không thỉnh, công chúa cũng sẽ mời Giản tướng quân đến a, cho nên Nguyên Điển mới tự mình quyết định, thành toàn tâm ý nhị vị.”

Giản Vinh trong lòng chấn động, mặt đỏ lên, sau một lúc lâu mới nói: “Vương gia...” Muốn nói gì lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cái gì cũng nói không nên lời.

Liệt Nguyên Điển khoát tay áo, ngăn lời của Giản Vinh, nói: “Kể đàn hoàng không nói vòng vo, tướng quân thiếu niên đặc chí khó tránh có chút phong lưu, cũng là chuyện thường tình, chuyện bấy năm trước còn nói làm chi.”

Giản Vinh vừa nghe hắn nói thẳng như vậy thấy lưng như có mũi nhọn đâm vào, dứt khoát đem tâm chặc dứt, lạnh lùng nói: “Giản Vinh tự biết thẹn với danh tướng quân, Vương gia tối nay cần đối Giản Vinh như thế nào, Giản Vinh đều không nói lời nào.”

“Tướng quân nói đùa!” Liệt Nguyên Điển mỉm cười, biết tâm Giản Vinh đã loạn: “Tối nay thỉnh tướng quân đến chỉ là muốn tặng tướng quân đại lễ.” Nói xong, cúi đầu nhìn Liệt Viêm bên cạnh, nhẹ nâng cằm y lên.

“Không!” Vân Trinh cả kinh, lớn tiếng kêu lên: “Không được! Vương gia! Viêm Nhi... nó là đại thế tử của người nhà...!” Nói xong nhìn Liệt Nguyên Điển, biết quyết định của hắn. Tuyệt vọng nghĩ: Viêm Nhi là thế tử, người không thể nói ra chân tướng, người không thể hủy đi hài nhi.

“Mẫu phi?” Liệt Viêm hiển nhiên hoảng sợ, kỳ quái nhìn lên Vân Trinh, lại nhìn Liệt Nguyên Điển.

Ngoài nhà nhỏ bằng gỗ bỗng nhiên có bóng người chột lóe, người tiến vào trong các, đúng là vị Phong đại hiệp kia được Liệt Nguyên Điển coi trọng.

“Như thế nào?” Liệt Nguyên Điển chỉ liếc mắt nhìn Vân Trinh một cái, đoán được tâm tư của nàng, thấy nàng hoảng sợ, cười thầm trong lòng, liền không để ý tới nàng, quay ra nhìn người vừa tiến vào.

“May mắn không làm nhục mệnh.”

“Hảo, thỉnh khách quý!”

Liệt Nguyên Điển nhìn về mặt Giản Vinh không hiểu gì, cười cười: “Giản tướng quân luôn luôn như gió thổi mây bay nhàn nhả tự tại hiện giờ vì sao lại cuốn vào tranh quyền đoạt lợi của hoàng tử trong triều? Chẳng lẽ tướng quân bị uy hiếp gì.”

“Người — thế nào biết?” Giản Vinh lại càng cả kinh, thốt lên hỏi.

Liệt Nguyên Điển không nói, chỉ lẳng lặng nhìn ngoài cửa.

Một lão ông đầu bạc, một lão bà tuổi đã cao cùng một thiếu phụ trẻ loli kéo tiểu cô nương tiến vào Yên Thủy Các.

“Cha? Nương? Nương tử?” Vừa nhìn thấy họ, Giản Vinh lập tức đứng lên, quỳ xuống trước mặt mấy người, kinh ngạc không thôi, nói: “Mấy người, tại sao lại ở chỗ này? Mấy người không phải là bị Đại điện hạ...”

“Nghiệp chướng, ngày thường để người làm quan, người lại trêu chọc... tiểu nhân kia, liên lụy nương tử người, nếu không phải Điển Vương gia cứu, chúng ta không biết sẽ bị lũ tiểu nhân kia cầm tù bao lâu.” Lão ông đang nói mà khó thở, dừng lại chút cho thêm một cái tát.

“Giản lão hiểu lầm, Giản tướng quân không phải người như vậy, thực là có tiểu nhân vì mục đích riêng nên bắt một nhà các vị uy hiếp tướng quân, tướng quân cũng là bất đắc dĩ nha!” Liệt Nguyên Điển thấy lão ông tính khí dữ dằn, vội nắm chắc thời cơ biện giải cho Giản Vinh: “Ngài ngồi xuống trước, uống chén trà, bình tĩnh..!” Rồi hướng Giản Vinh nói: “Tướng quân cũng không cần quá mức lo lắng, Lệ Hoa cung kia coi như hoa lệ, Giản lão chỉ là bị kinh hách mà thôi.”

“Hài nhi—” Giản Vinh trúng một cái tát, cũng nghe rõ ràng, tâm lý kinh ngạc không ngờ Liệt Nguyên Điển sẽ cứu cả nhà của mình, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, không thể không tin. Nâng lão nhân dậy: “Hài nhi biết sai rồi, phụ thân đại nhân đừng nóng giận.” Nói xong, hướng Liệt Nguyên Điển thi lễ thật sâu, dứt khoát nói: “Vương gia có đại ân, Giản Vinh suốt đời khó quên, Vương gia có gì phân phó, Giản Vinh nhất định sẽ cố hết sức!”

“Tướng quân đừng như thế.” Liệt Nguyên Điển xem Giản Vinh như thế, biết tâm lý Giản Vinh chỉ là còn có nghi hoặc, thu phục không khó, mỉm cười, nói: “Nguyên Điển làm như thế chính là không muốn thấy tướng quân bị gian nhân lợi dụng. Tướng quân vốn là tướng quân Đại Liệt, không phải tướng quân của Liệt Nguyên Điển, Nguyên Điển không dám phân phó gì với tướng quân. Chỉ cần tướng quân lấy thiên hạ làm trọng, một lòng vì nước, cũng chính là báo đáp Liệt Nguyên Điển. Ta cũng không gạt tướng quân, hoàng huynh ta là người như thế, tài cán đủ là vua của một nước như Đại Liệt sao.”

Một phen nói hiên ngang lẫm liệt, lại ngầm có thâm ý của mình. Giản Vinh như thế nào nghe không hiểu. Hắn vốn là kẻ trung nghị, nếu Liệt Nguyên Điển một mặt chỉ nói đại nghĩa, mà không nói việc chọn thế tử kế vị, Giản Vinh còn có thể nghi kị với hắn, hiện giờ xem hắn trước mặt mình yên tâm nói ra việc này như thế, đối với mình thẳng thắn thành khẩn như thế. So với Đại hoàng tử không biết cao hơn bao nhiêu, cảm thấy một trận cảm động, vừa thẹn vừa mắc cỡ nói: “Vương gia, kẻ sĩ chết vì tri kỉ. Giản Vinh nguyện thể chết theo Vương gia.”

Liệt Nguyên Điển liếc mắt nhìn về phía Vân Trinh. Vân Trinh như thế nào cũng không nghĩ ra người mình yêu mến sẽ dễ dàng để Liệt Nguyên Điển khống chế như vậy, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện. Từ nàng đối Liệt Nguyên Điển hiểu biết, Liệt Nguyên Điển căn bản không có khả năng buông tha cho người khiến hắn chịu nhục. Chính là, ngay cả nàng biết trong lời nói của Liệt Nguyên Điển đều là giả, giờ này khắc này, nàng cũng không có cách nào nói cho Giản Vinh. Chỉ có thể ngơ ngác ngồi trên ghế.

6. Chương 6

Đại Liệt năm Thái Bình thứ bốn mươi bảy, mùa đông. Ngày sáu tháng chạp.

Kinh thành Đại Liệt đầy hoa lệ giờ bầu trời u ám, cũng như bầu không khí đang bao trùm cả tòa thành

Cửa lớn từng nhà đều đóng chặt. Ngày thường ngã tư đường ngựa xe như nước giờ không có một tia nhân khí, chỉ có bông tuyết bay theo gió bắc đang gào thét từng hồi, giống như báo trước cho một màn mưa giông bão nổi phía trước.

“Tướng quân, đã công phá Tây Môn, bắc môn cũng sắp trụ không nổi.” Một tên lính quèn chạy đến trước ngựa Giản Vinh, quỳ gối nói.

“Hào, xuất phát về phía cửa tây hoàng cung.” Một nam tử cạnh Giản Vinh vung tay nói với Giản Vinh.

“Vâng, Tông Vương gia.” Giản Vinh nhìn như lễ độ cung kính cúi đầu đáp lại nam tử trước mặt. con lớn nhất của Thái Bình đế, ca ca của Liệt Nguyên Điển, Liệt Nguyên Tông.

Đại Liệt năm Thái Bình thứ bốn mươi bảy, mùa đông. Ngày bảy tháng chạp

Tuyết ngừng. Gió bắc vẫn gào thét từng hồi cắt da cắt thịt, những vuốt gió tàn nhẫn lạnh lùng quét qua ngã tư đường trống trải, cái rét căm căm không hề thuyên giảm, chỉ càng ngày càng đậm

Đại Liệt đảo chính. Đại hoàng tử bức vua thoái vị, lão hoàng đế bị vây ở Di Tâm điện, buộc hạ chiếu thoái vị.

Lão hoàng đế thoái vị, đương nhiên có tân đế lên ngôi. Nước không thể một ngày không vua. Trên mặt Liệt Nguyên Tông đã lộ ra tươi cười đắc ý.

Ngay khi Thái Bình đế đang viết chiếu thoái vị, sự tình lại biến đổi đầy bất ngờ mà có phần đùa cợt.

“Bệ hạ, ngài thật sự tính đem giang sơn Đại Liệt truyền cho Tông Vương gia sao?” Một lão ông đầu bạc đột nhiên đứng dậy nói.

“Văn Thái sư, đây không phải là ý của người sao?” Lên ngôi bốn mươi bảy năm, lão hoàng đế đã tạo nên vô số huy hoàng cho vương triều Đại Liệt lại chỉ có thể bất lực mặc cho người định đoạt.

“Bệ hạ, lời ấy không đúng, nếu ai muốn để Tông vương gia lên ngôi, cự thần là người thứ nhất phản đối.” Lời vừa nói ra, bên dưới lập tức rối loạn. Ai cũng không thể tưởng được, Văn thái sư Văn Cát Nhược lại tại thời điểm này nói ra những lời như vậy.

“Bá –” Liệt Nguyên Tông đưa mắt ra hiệu, một võ tướng gần Văn Cát Nhược nhất rút đao ra kề trên cổ Văn Cát Nhược. Liệt Nguyên Tông nhìn lão thái sư, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lão thái sư, chẳng lẽ giờ người còn muốn đổi ý sao? Nói cho người biết, đã muộn!”

“Vậy sao?” Văn Cát Nhược lạnh lùng cười, nói: “Vương gia, người vẫn là mau bỏ xuống đồ đao(*), thỉnh tội với bệ hạ, có lẽ còn được tha chết.”

(*)ý chỉ đầu hàng

“Lão già kia.” Vừa nghe Văn thái sư nói như vậy, cơ mặt Liệt Nguyên Tông co rút, quát lên với võ tướng: “Giết!”

“Ô...” Một mũi kiếm màu trắng xuyên qua thân thể võ tướng, võ tướng ngã trên mặt đất, mở to mắt, vẫn không rõ chuyện gì xảy ra.

Một nhóm quân đội lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai(*) nhảy vào trong điện, bao vây chặt chẽ không một khe hở.

(*)mãnh liệt, nhanh chóng, chớp nhoáng

“Giản Vinh! Người –” Liệt Nguyên Tông cực kỳ hoảng sợ, thấy một bóng người từ phía sau đội quân của Giản Vinh đi đến, nhân nhả bước chân vào đại điện – Liệt Nguyên Điển: “Người –” lời còn chưa dứt, thân thể đã bị mấy lưỡi đao sắc bén đâm chết

“Phụ hoàng, tặc tử phản bội đã bị xử tử, đám người còn lại xử trí như thế nào, thỉnh phụ hoàng ra lệnh.” Liệt Nguyên Điển đi đến trước Thái Bình đế, lão hoàng đế giờ đã muốn sợ ngay người giương giọng nói.

Trải qua cuộc đảo chính này, Thái Bình đế như già hơn chục tuổi chỉ qua một đêm, nhìn nhi tử hừng hực khí thế bên dưới, biết rõ không thể cứu vãn, chỉ thở dài một hơi: “Giao do người xử trí đi. Trẫm... già rồi.”

Đại Liệt năm Thái Bình thứ bốn mươi bảy, mùa đông. Ngày tám tháng chạp Thái Bình đế thoái vị

Vi đệ đệ là Liệt Duy lên ngôi, thay niên hiệu thành Khánh Thiên. Điển hoàng thân Liệt Nguyên Điển có công hộ giá, phong là “Nhiếp chính vương” nắm giữ triều chính, trở thành người cầm quyền thực tế của vương triều Đại Liệt.

Giản Vinh trở thành Binh Bộ Thượng Thư. Liệt Trung phong làm Binh Bộ Thị Lang, còn An Bình Tướng quân của kinh thành phụng mệnh phụ trách phòng vệ của kinh thành. Liệt Trung ngoài mặt là cấp dưới của Giản Vinh, thật ra lại có đặc quyền được dâng mật tấu, cũng chính là thanh kiếm sắc Liệt Nguyên Điển dùng để kềm chế Giản Vinh. Đương nhiên, đây đều là những việc bí mật, Giản Vinh đương nhiên sẽ không biết.

Đại Liệt sơ biến, các phiên vương không phục quản chế của triều đình, tập hợp binh mã, vọng tưởng chinh phạt thiên hạ

Đại Liệt Khánh Thiên năm đầu tiên, Giản Vinh được phong là Bình Loạn đại nguyên soái, chinh phạt các phiên vương chiến loạn.

Năm Khánh Thiên thứ năm, xuân, vương của Đồ Lan qua đời, con trai cả lên ngôi kế vị

Đại Liệt năm Khánh Thiên thứ năm, phiên vương Khương địch tộc chiến bại, lại cự tuyệt đầu hàng, thừa dịp binh sĩ của Giản Vinh lơ lửng cả bộ tộc chạy khỏi Đại Liệt. Cùng cường quốc Bắc Phương – Đồ Lan cấu kết.

Đồ Lan tân vương vốn là một kẻ kiêu hùng, vốn nuôi ý định với Đại Liệt, hiện giờ lại có Khương Địch tương trợ, lòng xưng bá lại càng mãnh liệt, dẫn ba mươi vạn đại quân chỉ huy xuôi nam.

Tin tức truyền ra, cả nước khiếp sợ. Khánh Thiên đế không chút dừng khi đối mặt cùng Liệt Nguyên Điển, Liệt Nguyên Điển chỉ có thể nổi trận lôi đình

“Hảo, ta vốn nghĩ ngươi chỉ là một tân vương, muốn ngươi ngồi lâu thêm vài năm, không ngờ ngươi lại tự tìm đường chết.” Liệt Nguyên Điển cắn răng, giậm chân bước vào nơi Liệt Viêm ở

“Phụ vương!” Liệt Viêm lúc này đã là một thiếu niên mười hai tuổi, hăm sâu vào tình yêu với Liệt Nguyên Điển. Vừa thấy Liệt Nguyên Điển đến, Liệt Viêm lập tức buông kiếm trong tay nhào vào lòng Liệt Nguyên Điển: “Phụ vương — người thấy bộ kiếm pháp kia ta học thế nào?”

Liệt Nguyên Điển nhìn chăm chăm Liệt Viêm luyện kiếm, trong lòng lại muôn loại mùi vị quện chặt với nhau, rốt cục thở dài, gù nên tới cuối cùng vẫn tới.

“Viêm Nhi, lại đây!” nói xong phất tay để những nha hoàn hầu hạ xung quanh rời đi.

Liệt Viêm thấy hân cho mấy người kia đi, biết ý tứ của hắn, đỏ mặt, mà lòng cũng có chút vui mừng, khẽ gọi một tiếng “Phụ vương...” Tựa vào lòng Liệt Nguyên Điển.

“Viêm Nhi...” Liệt Nguyên Điển ôm siết Liệt Viêm, giống như Liệt Viêm ngay sau đó sẽ biến mất vậy.

“Phụ vương?” Cảm nhận được sự khác thường của Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm ngẩng đầu lại thấy Liệt Nguyên Điển đang chăm chú nhìn mình, lại càng mờ mịt hỏi lại: “Làm sao vậy?”

“Viêm Nhi...” Không nên hỏi...! Liệt Nguyên Điển cũng không biết bản thân mình làm sao vậy, thương y? Không, ta coi y như con cò của ta. Nhưng hiện tại, sao lòng lại đau như vậy, rất đau! Mạnh mẽ hôn đôi môi mượt mà của Liệt Viêm, ôm Liệt Viêm đi vào trong phòng: “Hôm nay, để phụ vương hảo hảo yêu ngươi.”

“Phụ vương...”

Y sam Liệt Viêm bị cởi ra, cảm lòng không nổi hôn trả Liệt Nguyên Điển: “Không cần...”

“Không cần gì...?” Liệt Nguyên Điển dường như đã muốn quên hết thảy, hung ác hôn Liệt Viêm, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng Liệt Viêm, một bàn tay dừng trước ngực y, dùng sức xoa nắn vuốt ve như muốn phát tiết lửa giận.

“Không cần... A...” Tay Liệt Nguyên Điển đã vươn đến sống lưng trơn nhẵn của Liệt Viêm, ngón tay thon dài khe khẽ di động.

Từng đợt tê dại run rẩy truyền đến, phân thân thanh tú của Liệt Viêm lạnh lẽo cương “Phụ vương –” đôi mắt mê ly mờ mịt cầu xin nhìn Liệt Nguyên Điển, hi vọng hắn có thể giải cứu y: “Phụ...” lời chưa nói hết đã chìm trong nụ hôn của Liệt Nguyên Điển.

“Đừng nói chuyện... Hảo hảo cảm thụ hết thảy những gì ta cho ngươi.” Liệt Nguyên Điển một mặt hôn hắn, một mặt đưa ngón tay vuốt ve an ủi từ trên xuống dưới. Đầu ngón tay đi đến đâu nơi đó lại ửng lên màu hồng nhạt đầy mê hoặc

Đôi môi nóng ẩm của Liệt Nguyên Điển trượt trên người Liệt Viêm, lưu lại những dấu hôn nho nhỏ đầy ướt át mà diễm lệ

Nhịn không được, Liệt Viêm vươn tay ôm chặt lưng Liệt Nguyên Điển, để bản thân vùi sâu vào thân thể nóng bỏng của người bên trên

“A...” Liệt Nguyên Điển một lần thẳng tiến, Liệt Viêm gât gao cắn môi, cố gắng nhịn tiếng rên rỉ phát ra trong miệng

Nóng quá: “Phụ vương...” Liệt Viêm khẽ run rẩy, cảm thụ kích thích Liệt Nguyên Điển đưa đến.

Dưới ánh đèn nhu hòa, hai thân thể trần trụi dầy dụa trên giường, nương theo luật động của người bên trên, thân ảnh nho nhỏ phía dưới cũng bật thốt lên khi thì rên rỉ yêu kiều, khi thì hét lên phóng đảng

“Phụ vương... A...” Dục vọng giải thoát ra....

Như núi lửa phun trào, dung nham nóng bỏng tràn vào trong thân thể người bên dưới, Liệt Viêm trong cực độ khoái cảm nhịn không nổi rên rỉ không ngừng, sống lưng run rẩy, cánh tay mảnh khảnh ôm chần người phía trên, hai mắt nhắm tịt sương mù nhìn Liệt Nguyên Điển, sâu trong con ngươi là sùng bái và yêu say đắm.

“Nga! Ngô... không cần... Không cần...!” người bên trên rậm thời rút dục vọng ra khỏi cơ thể Liệt Viêm, thu binh chóc lát. Liệt Viêm không tự giác giãy dụa thân thể, vì cơ thể trống rỗng mà buồn bực bất an rên rỉ lên, lại vùi sâu vào ***g ngực Liệt Nguyên Điển.

Xuân sắc lại tràn ngập.

Liệt Nguyên Điển Liệt Viêm một đến té xỉu trong lòng, vì sao lại thống khổ, ta không phải nên cao hứng sao? Để con trai ruột của mình đi mạo hiểm, chỉ sợ Giản Vinh vĩnh viễn cũng không nghĩ ra đi! Ta vì sao tức giận khi nghe đề nghị này, cùng hài tử này nói chuyện. Cả lũ đại thần kia, bình thường đều mang điều bộ ôn văn nho sĩ, khi nguy cấp lại đẩy một hài tử mười hai tuổi ra mạo hiểm, Liệt Nguyên Điển lại suy nghĩ lung tung, không tự giác kể hai má bản thân một lần một lần sưng nịch nhẹ nhàng mơn trớn hai má của Liệt Viêm, dùng tâm tình mà bản thân cũng không hiểu rõ nói nhỏ: “Viêm Nhi, đừng trách ta.”

~Các tềnh iu! Do ảnh hưởng bởi bão nên khu nhà ta thường xuyên mất điện kèm rớt mạng do đó hôm qua không post chương mới được! *dập đầu tạ lỗi*

7. Chương 7

Tuy là cuối mùa xuân, thời tiết lại mang theo điểm nóng không hợp với mùa, giờ đây cả những ngọn liễu vẫn nương mình theo gió cũng ủ rũ cúi đầu, những bầy chim ríu rít cũng chạy đi. Bình tĩnh một cách đáng sợ.

Vân Trinh cố gắng làm yên lòng trái tim đã run lên từng hồi của mình, hỏi: “Những lời kia là thật?”

“Đương nhiên.” Liệt Nguyên Điển nhìn Vân Trinh, nhỏ nhẹ nói: “Ái phi còn có nghi vấn gì sao?”

“Không, không có khả năng, Vương huynh sẽ không làm vậy với ta. Sẽ không –” Vân Trinh gắt gao nhìn chăm chăm Liệt Nguyên Điển, kêu to: “Sẽ không, sẽ không...” Lý trí nàng kỳ thật đã tin, chỉ là trái tim không thể nào chấp nhận.

“Vương huynh người từ khi đăng cơ liền chỉ huy xuôi nam, người cho là vị cô muội muội như người còn được nhớ đến sao?” Liệt Nguyên Điển tàn nhẫn cười, châm chọc nói.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Chẳng lẽ Đồ Lan đổi chủ liền quên chết sống của vị công chúa như ta sao? Đồ Lan từ trước tới nay là trụ cột tinh thần của Vân Trinh, không có lúc nào là nàng không ảo tưởng việc dẫn theo nhi tử trở về, nhưng hôm nay, Đồ Lan đã không còn là nơi nàng có thể trở về nữa rồi... không bao giờ nữa. Mất đi sự ủng hộ của Đồ Lan, hi vọng cuối cùng của Vân Trinh cũng tan biến, lòng lạnh tựa băng.

“Nếu người không tin, vậy gọi Giản Vinh đến nói với người đi! Tốt nhất người nên tin tưởng. Nếu không phải Giản Vinh không làm tròn bổn phận, sao Đồ Lan có cơ hội đây?” Liệt Nguyên Điển lạnh lùng nói, khuôn mặt dù lạnh băng nhưng vẫn tà mị tràn ngập một cỗ tức giận không nên lời.

Vân Trinh toàn thân vô lực: “Hừ, Giản Vinh chính là người năm đó người thu về dưới trướng.” Năm đó mắt thấy Giản Vinh đi nhờ vả Liệt Nguyên Điển, nàng lại không có biện pháp nói ra mọi chuyện, vì thế từ yêu say đắm Giản Vinh cũng sinh ra tia oán hận.

“Trước không nói chuyện Giản Vinh, ái phi chẳng lẽ không muốn biết Đại Liệt tính toán xử lý chuyện này như thế nào sao?” Liệt Nguyên Điển nhìn về mặt Vân Trinh oán giận xen lẫn bất đắc dĩ, có thâm ý khác nói.

“Xử lý như thế nào?” Vân Trinh máy móc hỏi. Đã không còn Đồ Lan bảo hộ, nàng đối với Liệt Nguyên Điển chỉ như cá nằm trên thớt, tùy ý chà đạp.

“Ta để Viêm Nhi lấy thân phận chất tử. Ồ. Đồ. Lan” Liệt Nguyên Điển lạnh lùng nhìn chăm chăm Vân Trinh, gần từng chữ.

“Không!” Vân Trinh gào lên.

Chất tử, đại biểu cho bị lăng nhục, bị ức hiếp, bị ngược đãi, thậm chí bị giết hại. Dù cho chất tử chết tha hương chẳng nữa, quốc gia của chất tử cũng không có gì bất mãn. Vân Trinh tuy là công chúa Đồ Lan, còn Liệt Viêm dù sao cũng là thế tử Đại Liệt. Hiện giờ Đồ Lan dĩ nhiên không để ý công chúa như nàng, còn có thể quan tâm đến nhi tử của công chúa này sao? Hơn nữa vương huynh của nàng lấy tàn bạo mà nổi danh, nàng không thể tưởng tượng Liệt Viêm ở Đồ Lan sẽ phải chịu đựng khổ cực gì.

Vân Trinh bổ nhào đến ôm chân Liệt Nguyên Điển, tận lực cầu xin nói: “Vương gia, van ngài! Nói như thế nào Viêm Nhi cũng theo ngài nhiều năm như vậy, ngài như thế nào nhẫn tâm để cho nó đi Đồ Lan. Vương gia, van cầu ngài...!”

Liệt Nguyên Điển trong lòng chấn động, lại nghĩ đến người trong lòng mình đêm qua, trong lòng chỉ còn cảm xúc buồn vui đau xót lẫn lộn. Không, sao có thể mềm lòng? Phải tàn nhẫn! Tàn nhẫn hơn nữa! Liệt Nguyên Điển chỉ thốt ra một câu lạnh nhạt: “Chuyện mà ta đã quyết, sẽ không sửa.”

“Vương gia, Giản tướng quân tới!” Một tiểu thái giám dẫn Giản Vinh tiến vào.

Liệt Nguyên Điển vừa thấy Giản Vinh đến, quý dật cười, nói: “Vương Phi muốn thỉnh giáo tướng quân mấy chuyện chính sự, người hãy nói chuyện cùng nàng đi.” Nói xong đi thẳng ra ngoài, để hai người một mình trong phòng.

Giản Vinh trong lòng nơm nớp lo sợ, lần này không làm tròn bổn phận mà Liệt Nguyên Điển chỉ nhẹ nhàng trách cứ Giản Vinh vài câu, trong lòng lại càng cảm kích Liệt Nguyên Điển. Nhưng mà... Vân Trinh công chúa, Giản Vinh thật sự không dám đối mặt. Hơn nữa nghĩ lại “Giao tình ” ngày trước cũng hơi thấy xấu hổ.

“Công chúa... chuyện Đồ Lan, Giản Vinh thật xin lỗi công chúa, mong rằng công chúa đừng quá khổ sở, ta nghĩ... Vương gia vốn là người khoan dung, chắc sẽ không bạc đãi công chúa.” Giản Vinh ổn định cảm xúc, lúng túng nói.

Vân Trinh thất hồn lạc phách(*) ngồi ở trong sảnh, những lời kia hiển nhiên không có nghe thấy, cũng không biết trải qua bao lâu mới nhìn đến Giản Vinh.

(*)mất hồn ngẩn ngơ

“Giản Vinh...” Giống như bắt lấy một tia hi vọng cuối cùng, Vân Trinh vừa thấy Giản Vinh, lập tức bắt lấy y phục của Giản Vinh, khóc òa lên: “Người biết không? Người có biết Liệt Nguyên Điển muốn để Viêm Nhi đi làm chất tử bên Đồ Lan không?” Lời còn chưa dứt, đã khóc không thành tiếng.

Giản Vinh vừa thấy Vân Trinh khóc, lại càng không biết phải làm sao, việc này vốn dĩ là ý của hắn, thật có chút mệt với Vân Trinh, thấy nàng hỏi, không muốn tiếp tục tổn thương lòng của nàng, không thể đáp, nhưng lại càng không thể không đáp. đành phải thở dài một tiếng, kiên trì nói: “Biết. Nhưng mà dù sao thể tử cũng là nhi tử của công chúa, sang Đồ Lan chắc không bị ngược đãi.”

“Giản Vinh, sao người có thể nói như vậy? Đồ Lan hiện giờ ngay cả an nguy của ta cũng không để ý, còn để ý Viêm Nhi sao? Giản Vinh, ta không thể để cho Viêm Nhi đi! Tuyệt đối không thể để cho Viêm Nhi đi! Người không phải binh bộ Thượng Thư sao? Lời người nói nhất định có phân lượng, người giúp ta nói với Liệt Nguyên Điển, cầu hắn đừng để Viêm Nhi đi! Đừng để Viêm Nhi đi Đồ Lan!” Vân Trinh giờ đây tuyệt vọng vô cùng, cái gì cũng nguyện ý thử, Giản Vinh người duy nhất mà nàng tin tưởng, dù cho chỉ là hi vọng mong manh, nhưng nàng quyết không từ bỏ.

“Công chúa...” Giản Vinh có chút tự trách nhìn Vân Trinh, hít sâu nói: “Để Đại thế tử đến Đồ Lan, là...là chủ ý của ta.” Hắn mặc dù đau lòng cho Vân Trinh, nhưng nàng sớm không phải người thiếu niên Giản Vinh yêu say đắm, giờ một lòng trung với Liệt Nguyên Điển, khi đưa ra đề nghị này lại không nghĩ đã kích Vân Trinh nghiêm trọng như thế này.

“Người?” Không! Làm sao có thể? Không, không! Giản Vinh, người có biết mình làm cái gì sao? Vân Trinh khiếp sợ toàn thân phát run, khó có thể tin nhìn Giản Vinh, lui về phía sau hai bước, lớn tiếng khóc rống nói: “Người biết mình làm cái gì sao, người biết không?” Nàng đã không thể khống chế cảm xúc lúc này của mình, chỉ cảm thấy lòng như tan nát, cái gì bản khoản đều đã quên, buột miệng nói ra: “Viêm Nhi... Là hài tử của chúng ta nha, là hài tử của người và ta. Người lại đẩy chính hài tử của mình vào địa ngục. Địa ngục nha! Báo ứng, báo ứng!”

Giống như sét đánh ngang tai, trong đầu Giản Vinh lập tức trống rỗng, nửa ngày cũng không thể nói chuyện. Thật lâu sau mới khiếp sợ nhìn Vân Trinh, máy móc lặp lại lên một câu: “Hài tử của ta? Hài tử của ta?...”

“Không! Ta không là hài tử của người!”

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị đá mở, một hài tử mười hai mười ba tuổi mạnh mẽ xông vào. Hét lớn với hai người trong phòng: “Ta là hài tử của phụ vương! Ta là hài tử của phụ vương. Ta không phải hài tử của các người! Phụ vương, nói cho bọn họ biết, ta là hài tử của ngài, ta là hài tử của ngài!”

Vừa mới được Liệt Nguyên Điển gọi tới an ủi mẫu phi, nhưng an ủi gì Liệt Viêm cũng không biết, lại không ngờ mọi chuyện là như vậy. Những lời kia chẳng khác nào sét đánh, khi nghe thấy đã kinh ngạc đến ngây người. Liệt Viêm gào lên với người đang chậm rãi tiến đến từ phía sau – Liệt Nguyên Điển: “Phụ vương, nói cho ta biết, ta là hài tử của người... Ta là hài tử của người...!”

Liệt Nguyên Điển nhìn ánh mắt buồn rầu sợ hãi của Liệt Viêm, trong lòng đau xót vô cùng, nhưng chỉ có thể tàn nhẫn, phức tạp nhìn Liệt Viêm, chậm rãi nâng khuôn mặt kinh hoàng của hài tử, từ vầng trán đã hôn trăm ngàn lần quen thuộc trượt dần xuống đôi môi hồng nhuận...

Liệt Viêm ngây thơ nhìn Liệt Nguyên Điển, không biết hàm ý của hành động này, mọi người cũng đều bị hành động của Liệt Nguyên Điển làm cho hồ đồ, thậm chí chính hắn cũng không hiểu. Trên thực tế phải thật lâu sau mới hiểu rõ hàm ý của hành động này

“Người là Viêm Nhi của ta, người luôn luôn là Viêm Nhi của ta, Viêm Nhi nha...!” Trong mắt Liệt Nguyên Điển lóe ra lên tia nhìn khiếp người, nhẹ giọng thông thả nói xong: “Lấy thanh kiếm này, giết chết kẻ vậy bản xuất thân của người...! Người là Viêm Nhi của ta... giết chết kẻ vậy bản xuất thân của người!” Một tiểu kiếm tinh xảo ẩn vào tay Liệt Viêm.

Những lời dịu dàng như đang mê hoặc tâm thần, Liệt Viêm ngơ ngác nhìn tiểu kiếm trong tay Liệt Nguyên Điển, máy móc cầm lấy. Rút ra. Kiếm quang lưu động. Tà dị, linh động yêu mị

Chậm rãi đi về phía nam nhân đã ngây người.

“Không ——” Vân Trinh kêu một tiếng thê lương thảm thiết.

Kiếm quang lưu động, đâm vào, theo máu đỏ tươi đang trào ra thu lưỡi kiếm lại, đúng là nơi trán tim. Giản Vinh “Bịch” một tiếng ngã xuống đất.

8. Chương 8

“Vinh ca ca... Không... Người không thể chết được! Người không thể chết được ——” từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, Vân Trinh lập tức bỏ nhào vào thân thể của Giản Vinh, dùng sức lắc thân thể ấy, gào thét lên như thể đã phát điên, cười lớn: “Người không thể chết được nha —— người không thể —— trời ạ, báo ứng —— báo ứng —— ha ha ha ha ha ——”

“Viêm Nhi...” Mạnh mẽ quay đầu, Vân Trinh gắt gao nhìn chăm chăm Liệt Viêm, trong mắt lóe lên hàn quang đầy điên cuồng, vậy mà cười đầy quỷ dị, nói những lời đầy cổ quái: “Người biết không? Y thật là phụ thân của người, người giết chính phụ thân mình, người giết chính phụ thân mình, hóa ra người sinh ra là để giết chết phụ thân mình, phụ thân của người a! Ha hã, người gọi hãn phụ vương, hãn nuôi người chỉ vì ngày hôm nay, vì thời khắc này!..” Nàng mạnh mẽ bắt lấy vạt áo Liệt Viêm, liều mạng loạng choạng lại gần, ánh mắt lại nhìn sang Giản Vinh đã chết: “Người xem, người xem, mũi của người, còn lông mày người, đều giống y. Ha hã, người không thể không thừa nhận điều đó, người là con của chúng ta, người không phải nhi tử của Liệt Nguyên Điển.” Vân Trinh hai mắt đã mông lung, trên mặt lại mang theo nét cười, trong giọng nói lại hỗn loạn, thần chí hiển nhiên đã không còn rõ ràng.

“Không!” Liệt Viêm trong lòng tốt độ kinh hoàng, đau đớn, chua xót, mẩu tử liên tâm, dưới sự chăm sóc của Vân Trinh, trong suốt năm năm chung sống cũng nảy sinh cảm tình. Nhìn thấy Vân Trinh điên cuồng như thế, điên loạn này không thể nào là giả được, lòng không nhịn được kịch liệt run rẩy. Nói không nên lời. Khổ sở... Không có khả năng, không thể là thật. Tuyệt đối không phải sự thật. Bối rối, mê mang, sợ hãi,... tất cả đều quay cuồng. Sự thật kia, Liệt Viêm không muốn tiếp nhận. Vậy... Không tiếp nhận đi.

Không nói một lời nhìn Liệt Nguyên Điển, hi vọng, Liệt Viêm mang theo chút hi vọng mong manh nhìn Liệt Nguyên Điển, một chút chứng minh. Không cần nói phải! Không cần nói phải, nàng nói dối, nói cho ta biết nàng nói dối, đều là dối trá. Không thấy cái yên lòng ngày trước khi mình hoảng sợ, cũng chẳng có nụ cười trấn an, không một lời giải thích, cũng chẳng nói một lời. Cả đời này Liệt Viêm cũng không quên nỗi ánh mắt đó, như gió đèn cuốn cuộn giữa trời đông giá rét.

Lệ trào ra từ khóe mi Liệt Viêm, lại cố nén. Không, ta muốn hãn nói, ta chính miệng hãn nói. Lòng, vẫn kiên trì với ảo tưởng cuối cùng. Tuy biết rằng đó chỉ là một hồi tuyệt vọng tất nhiên, Liệt Viêm ôm cổ Liệt Nguyên Điển: “Nói cho ta biết...! Nói cho ta biết... ta là hài tử của người! Ta là hài tử của người...!” Bất đắc dĩ, dù cho Liệt Viêm có ní non nhiều bao nhiêu Liệt Nguyên Điển cũng chỉ cảm lạnh từ đầu đến cuối

Thanh âm thê lương, giờ đã khàn khàn. Thật lâu ức chế nước mắt trượt ra, toàn thân mệt mỏi dựa vào lòng Liệt Nguyên Điển, đầu lại chôn sâu vào ***g ngực quen thuộc kia, cầu xin, nghẹn ngào suy yếu, và tuyệt vọng: “Cầu người nói cho ta biết, nói cho ta biết. Chỉ cần người nói ta là Viêm Nhi, ta sẽ vẫn là hài tử Viêm Nhi của người.”

Liệt Nguyên Điển nhẹ nhàng ôm Liệt Viêm, cảm thụ tuyệt vọng cùng thê lương của thân hình nhỏ nho trong lòng, nội tâm kịch liệt giãy dụa, giãy dụa, mạnh mẽ... không! Mềm lòng? Quyết không! Rốt cục, Lời nói Liệt Nguyên Điển vang lên như đến từ chốn địa ngục độc lạc: “Người... không phải là... của ta..!”

“Người tin chưa? Hãn đã nói rồi! Người tin đi!” Vân Trinh ngây ngốc cười, nhìn Liệt Viêm.”Lại đây! Đến đây! Chúng ta ba người một nhà ở cùng một chỗ. Liệt Nguyên Điển, người xem, hôm nay chúng ta ba người một nhà ở cùng một chỗ!”

Trượt khỏi vòng tay của Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm bước đi như kẻ đã mất hồn.

Kéo Liệt Viêm vào lòng, Liệt Nguyên Điển xé rách quần áo của y: “Không được đi! Người muốn đi đâu? Vân Trinh người xem, người chứng kiến hài tử chính tay giết chết gian phu của người, giờ người nhìn, ngay lúc này trước mặt đôi gian phu *** phụ hai người, ta còn muốn người nhìn con của người ở dưới thân thể của ta gãy dựa như nữ nhân, rên rỉ như kĩ nữ.” Mạnh mẽ đem Liệt Viêm đẩy ngã xuống đất, một tay xâm nhập vào trong y sam của y, một tay giật tóc y, cố định. Hôn, hung hăng hôn, không có trao đổi, không có khe hở, không có sùng nịch hay ham muốn như ngày trước, tựa như dã thú, quần lấy, cắn xé, phát tiết....

Để mặc hân ôm mình, Liệt Viêm mặc cho hân áp đảo mình, mặc cho hân xé rách thân thể mình. Giống như búp bê vải cũ nát, Liệt Viêm không hờn, không giận, không chút phản ứng. Đến khi, cảm nhận nụ hôn kia, Liệt Nguyên Điển dùng chính đôi môi vừa mới phun ra những lời từ địa ngục phủ lên khuôn miệng mình, Liệt Viêm giật mình cảm thụ khuôn miệng không chút nào nhiệt độ, lạnh lẽo. Đầu lưỡi tà ác như linh xà uốn éo trong khoang miệng mình, cướp đoạt cùng chinh phục. Hân không phải phụ vương của ta, hân chưa bao giờ yêu ta, tâm trí Liệt Viêm chỉ quanh quẩn hai câu nói tàn nhẫn kia, quay cuồng đảo loạn tim gan, âm vang sót lại cũng đau đến tê tâm liệt phế.

Không —— đầu mạnh mẽ nghiêng đi, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, một tay đẩy Liệt Nguyên Điển ra, đứng bật dậy. Công cụ tiết dục, ta chỉ là công cụ tiết dục của hân, chỉ là quân cờ trả thù, tim, đau quá! Lệ, mang theo xấu hổ và giận dữ, lại như sắp trào ra, lại bị cái lắc đầu của Liệt Viêm ngăn cản. Không thể khóc! Tuyệt đối không thể khóc! Nam nhân tuyệt đối không thể tùy ý rơi lệ hân đã nói với ta như vậy. Không thương ta, hân không thương ta! Sự thật tàn khốc như nhát kiếm lên tim, toàn bộ ngọt ngào chỉ còn là giả dối, lừa gạt, nhục nhã, thương tâm, tuyệt vọng như thủy triều tràn vào tim lại bị lí trí gắt gao trói chặt. Cao ngạo của y, quật cường của y, Liệt Viêm kiên cường nuốt xuống lệ sắp trào ra theo khóe mắt.

Cầm tức, nhìn chăm chăm người trước mặt, tầm mắt giao nhau, tóe lên những hoa lửa, giận dữ cứ vậy mà khơi mà giữa hai người.

“Ồ...” Hận mình nhỏ yếu, hận mình bất lực, hận mình lại lần nữa bị hân áp đảo dưới thân.

“Người cho là người có thể kháng cự được ta sao? Cả đời này, người đều không có biện pháp kháng cự ta. Người chỉ có thể là tính nô(*) của ta, dòng máu *** tiên chảy trong huyết quản người bán rẻ bản thân người.” Thêm một lần hôn, cũng thêm một lần chinh phục, khiêu khích, phần nộ, dùng toàn bộ kỹ xảo, khơi mào dục vọng của kẻ dưới thân. Ánh mắt nhìn ta như vậy, y dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, hận ý trắng trợn mạnh mẽ đâm vào trái tim Liệt Nguyên Điển. Khổ sở không tên, phần nộ vô danh. Không được nhìn ta như vậy, không được thoát khỏi trò chơi trừng phạt này như vậy.

(*)nô lệ ***

Cố gắng thâm nhập, xỏ xuyên, rồi lại tiếp tục xỏ xuyên, không hề có chuẩn bị trước, cũng không có an ủi, Liệt Nguyên Điển không cần nhìn biểu hiện nén thống khổ của người dưới thân, một lòng muốn đánh nát thứ quật cường che đậy của người đó. Lật lại thân thể Liệt Viêm, để y nằm sấp quỳ trên hai chân, nâng cao bàn tọa, tư thế đầy khuất nhục, hung hăng chà đạp tự tôn của thiếu niên.

Toàn lực chống cự khoái cảm đang lan dần toàn thân, sống chết cận môi, Liệt Viêm quyết không bật ra một tia rên rỉ. Không tính là gì, hơn cả lừa gạt cùng dối trá của hân, này không là gì cả, sẽ không dễ dàng lãng quên như vậy. Quyết không!!!

Cừu hận lần đầu tiên rõ ràng như thế, khắc cốt ghi tâm như thế.

9. Chương 9

Mặt trời ban trưa, một mảnh đỏ rực buông xuống chân trời xa xăm tím tấp

Dưới ánh nắng chói chang, cả biển cát vàng trước mắt cuộn cuộn từng cơn dưới sự gào thét của cuồng phong dữ dội, những cơn gió nóng mang theo sóng nhiệt quật vào thân thể, quét qua những đụn đá bị phong hóa qua thời gian mà biến dạng, từng đợt từng đợt bỏng rát.

Trong sa mạc những khóm cây đơn lẻ run rẩy trước những cơn gió liên miên không dứt, những chiếc lá xanh tươi vì bị vùi dập trong nắng gió và cát mà nhuộm màu vàng héo úa.

Trời đất cuộn lên từng đợt đá nung theo cát, một đội ngũ xen lẫn lạc đà và ngựa từ gò cát xa xa dần dần rõ hình dạng

Giữa đội ngũ lạc đà, hai đầu Lạc Đà lưng đeo một chiếc kiệu lớn. Trong kiệu không phải thương nhân, mà là một hài tử. Một hài tử cũng chỉ trên dưới mười hai tuổi. Một hài tử không nói không cười, không ồn không nháo. Hài tử tinh xảo tuấn mỹ như tác phẩm điêu khắc không có một tia diễn cảm. Một đôi mắt vốn nên sáng ngời sinh cơ bừng bừng khí thế, giờ phút này lại như bầu trời mù mịt đêm đen chỉ lấp loáng vài vị sao mờ.

Quên thời gian, quên không gian, con người mờ mịt, sắc mặt hiu quạnh. Hết thấy bên ngoài tựa hồ không chút quan hệ tới y, nhìn y như thể chỉ thuộc về riêng thế giới của bản thân mình. Chính là có ai biết, trong trái tim y chỉ là sóng cuộn biển gầm mãnh liệt như thể sẵn sàng cuốn phăng biển cát vàng trước mặt. Ngày đó, kí ức vẫn còn rõ y nguyên, cơn ác mộng kia, tựa như con rắn độc tàn nhẫn và nham hiểm cuộn lấy trái tim y. Tuyệt vọng, khôn cùng tuyệt vọng, là mộng đi?. Vậy sao còn chưa tỉnh, sao mộng lại ám ảnh đầy chân thật đến vậy? Không, không phải là mộng! Hẳn lừa gạt ta, mười hai năm, mười hai năm sung sướng, vậy mà ta lại không thể lãng quên, vậy mà ta còn lưu luyến! Đây, thật sự là một cái mĩa mai đầy khắc nghiệt, chế nhạo cái sự vô tri của bản thân. Yêu say đắm, hóa ra cũng chỉ là che giấu cho sự thật tàn khốc đến tột cùng.

Gió, vẫn đang cuộn cuộn. Mặt trời cô độc trên tầng trời, nhưng vẫn không xua đi cái ảm đạm đang dần len lỏi, trong cảnh vật hay trong lòng người? Đường phía trước, mãi chỉ là một mảnh mệnh mang. Cả đội ngũ như cũ tiếp tục đi về phía trước, về phía trước....

Không thể dừng chân được.

Chỉ vì mệnh của họ là thuộc về phụ hoàng.

Hộ tống Đại thế tử Liệt Viêm của nhiếp chính vương Liệt Nguyên Điển đến Đồ Lan.

“Chủ tử, bão cát càng lúc càng lớn, xem ra hôm nay đi không nổi nữa, lão Cổ Đặc nói ở phía trước tìm một chỗ tránh gió hạ trại đi.” Mặc dù là hỏi, nhưng trong giọng nói còn mang nhiều phần khẳng định. Lão Cổ Đặc là cư dân ở tại biên giới giữa Đại Liệt cùng Đồ Lan, là người dẫn đường cho cả đội ngũ. Đồ Lan cùng Đại Liệt cách nhau cả một sa mạc mênh mông, nếu như không có một người dẫn đường biết rõ địa hình, rất khó có thể an toàn đi qua. Nhìn chủ tử như búp bê gỗ mất hồn không một lời đáp lại, tỳ nữ bên người Liệt Viêm – Tiểu Tuyết sớm đã đoán trước, than nhẹ một tiếng, phân phó với mấy người đầy tớ: “Đến phía trước tìm một chỗ tránh gió rồi hạ trại.”

Trong sa mạc mênh mông đi quãng đường dài nhàm chán cũng không rõ là mùi vị gì, mọi người cũng đã mệt mỏi kiệt sức, vừa nghe có thể hạ trại nghỉ ngơi, lập tức tỉnh táo đề cao tinh thần, chậm rãi đi mang theo chút vui mừng, cả đội ngũ đẩy nhanh tốc độ đi về phía trước.

“Phía trước còn có một chỗ tránh gió –” đột nhiên, mấy thị vệ đi tuốt ở đằng trước chỉ vào một cái đỉnh núi kêu to lên. Quả nhiên, cách đó không xa phía trước, một phần ngang sườn núi bị ăn sâu vào, nơi ăn sâu vào lòng núi tạo thành một cảng tránh gió, càng hơn thế chính là, sâu trong cảng tránh gió truyền ra tiếng nước chảy róc rách.”Nước, còn có nước ——” thị vệ này hưng phấn kêu to, không đợi đội ngũ theo kịp liền lập tức vọt tới. Giờ khắc này, đoàn người càng thêm tỉnh táo, vài người cũng đi nhanh về phía ngọn núi phía trước.

Đang lúc đoàn người chuẩn bị đi vào cảng tránh gió, “Vút”, từ sau cảng tránh gió truyền đến những tiếng kêu thê lương thảm thiết. Lập tức, chỉ thấy nửa thi thể thị vệ tà tà bay ra như điều đứt dây từ mặt sau cảng tránh gió, rơi bịch trước kiệu thô của Liệt Viêm, đánh động hai đầu lạc đà chở kiệu.

Biến cố này bất kì ai cũng không dự đoán được, đoàn người còn chưa tỉnh hồn lại, hai đầu lạc đà dường như nổi điên, ***g lộn mang Liệt Viêm lên chạy vào sâu trong cảng tránh gió.

“Bảo hộ Đại thế tử! Hộ giá! Hộ giá —— “

Cả đội ngũ lập tức loạn lên, mọi người đều nhanh chóng chạy theo hướng lạc đà ***g lộn. Vài tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, cả đoàn người có chút kinh hãi, lại thấy Liệt Viêm vào sâu bên trong, lòng lại cuống hết

lên. Liệt Viêm là người mà bọn họ phải hộ tống, hơn nữa Điện Vương gia trước khi đi đã thông báo “Không được có nửa điểm sơ xuất.” Việc này ảnh hưởng đến sự an toàn của đầu nằm yên trên cổ, ai dám lơ là.

Không qua bao lâu, liền đến trước cổng tránh gió, sâu vào trong, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến mấy người chứng kiến ngẩn ngơ hoàn toàn

Trong không khí vẫn vương mùi máu tanh, ánh nắng chỉ lơ mờ khiến người ta có chút ám ảnh ma quái. Thi thể vương vãi trong bóng râm mù mịt.

Trên khu đất trống trong bóng râm có một đồng lửa đang hừng hực cháy, trên đồng lửa là giá nướng đồ ăn, mà trên giá đang bốc hơi nóng lại rõ ràng là một cái đùi người, hun khói đến nỗi da thịt đã vàng rộm. (ngon lành)

=>Edit đoạn này mà ta nổi cả da gà, truyện này đúng chuẩn không dành cho trẻ em dưới 16 tuổi

Bên cạnh đồng lửa còn để sáu cái đệm, dễ hiểu là dành cho sáu người ngồi. Bất quá hiện tại, có hai người đều ngã trên mặt đất, trước ngực là lỗ thủng lớn, hiển nhiên là bị hai con lạc đà phát điên kia giết chết. Bốn người kia lại quây thành một vòng: “Bình bịch” tiếng ẩu đả bên tai, bốn người kia là đang chiến đấu.

Đột nhiên, lại một tiếng “Lên” và rồi một người ngã xuống, vòng vây của bốn người làm thành lập tức có lỗ hổng, giờ thì vệ mới thấy rõ, cùng ẩu đả với những người đó chính là vị Đại thế tử một mực lặng im không nói chuyện – Liệt Viêm.

Mọi người lập tức đều bị trường hợp không tưởng được này kinh ngạc đến ngây người, trong đầu đồng thời hiện lên ý nghĩ: này Đại thế tử lại có công phu cao như vậy.

Lại nói khi hai đầu lạc đà kia phát điên, không riêng gì kinh động người ở ngoài, mà còn kinh động người bên trong đang chìm trong hồi ức. Điên cuồng dao động lập tức kéo Liệt Viêm tỉnh lại từ suy nghĩ của mình, rất nhanh, đã biết chuyện gì xảy ra.

“Không thể mất mạng như vậy. Không thể chết như vậy.” Trong chớp nháy, miệng cười tàn khốc tuần mỹ của Liệt Nguyên Điện lại hiện lên trước mắt vô cùng sinh động: “Không thể chết!”, ý chí sinh tồn cứ như vậy mãnh liệt vô cùng.

“Ta chết đi, người chắc sẽ không cảm thấy được cô đơn đi? Ta chết đi, ai cùng chơi với người đây?” Trên khuôn mặt anh tuần lóe lên biểu cảm tàn nhẫn, nguyên bản tính trẻ con trong mắt thay đổi thành tàn nhẫn quyết liệt, tươi cười tà dị dần dần treo lên khuôn mặt: “Ta sẽ không chết sớm hơn người, ta sẽ không để người quên ta như vậy. Cho dù là Địa Ngục, ta cũng sẽ cùng người dạo lạc!”

Ý vào thân thủ linh hoạt, Liệt Viêm một cước đá văng cửa kiệu, xoay người đầy nghệ thuật, thân mình lập tức trở mình về phía trước lăn ra. Nhưng không ngờ rằng, hai đầu lạc đà kia thể nhưng vọt tới bên vách đá, hơn nữa, trên vách núi còn có cái động, cửa kiệu hoàn toàn đối diện với cái sơn động này. Còn chưa đợi ý thoát khỏi cửa kiệu hoàn toàn, cái kiệu kia đã bắt đầu va đập vào vách núi, chấn động mạnh, do ảnh hưởng của quán tính khiến Liệt Viêm bị hất ra ngoài.

Trước mắt tối sầm lại, lưng tiếp xúc đến mặt đất sần sùi. Là sơn động! Theo ý nghĩ Liệt Viêm nhanh chóng lựa chọn phản ứng.

“Ai?”, Liệt Viêm trở mình trong bóng đêm xong, thân hình rơi xuống ổn định. Không đợi Liệt Viêm hoàn toàn đứng lên, cùng lúc đó, sau lưng chỉ cảm thấy kim loại lạnh lạnh, một thanh kiếm kề sát lưng y, một giọng nói già nua không chút thiện ý của người Đồ Lan vang lên: “Người là ai? Muốn gì? Nói cho các người biết, có A Cách Lý ta ở đây đừng hòng để các người thương tổn một sợi lông của chủ tử!” Dứt lời, tay cầm kiếm hơi chuyển, thân kiếm nháy mắt sẽ đâm vào thân thể Liệt Viêm.

“Chậm!” Một thanh âm nhu nhược réo rắt vang lên, ngăn trở hành động của A Cách Lý: “Ta xem y sam của người này không không như bọn họ, A Cách Lý, đừng giết nhầm người tốt”

“Ta không phải mấy người các người đang nói. Ta là người Đại Liệt.” Dùng tiếng Đồ Lan đáp lại hai người nọ, nhân cơ hội thoát khỏi khống chế của thân kiếm, Liệt Viêm cuối cùng thích ứng bóng tối xung quanh. Chỉ thấy một lão giả Đồ lan tóc bạc xóa tung đang cầm kiếm chìa vào mình, mà phía sau còn nằm một người trên mặt đất, nghĩ chắc là người vừa nói chuyện.

Liệt Viêm đang muốn nói chuyện, chợt nghe được ngoài động có người la to: “Người nào, muốn cứu hai người này đi sao? Mẹ nó! Có đại gia ta ở đây, bất kì ai đều đừng nghĩ trốn. Ta để các người nếm thử lợi hại của Lưu Tinh Chùy!” Nói mạnh miệng, người nọ cũng không dám tiến vào thật, chỉ có ánh kim lợi chợt lóe trong đêm tối, Lưu Tinh Chùy “Vèo” thuận gió đánh úp lại.

“Keng!!!” Thanh âm kim loại va chạm vang lên chát chúa, lão giả kia tiếp một chiêu, mắng to: “Tặc tử, có bản lĩnh liền vào trong!” Rồi hướng Liệt Viêm nói: “Hai người quả nhiên không cùng một hội, vừa rồi đắc tội!”

Người bên ngoài vô cùng giảo hoạt, thấy một chiêu không trúng, lại tiếp tục thu hồi Lưu Tinh Chùy đánh vào chùy thứ hai: “Mẹ nó, mấy con chó đẻ còn có chút bản sự! Lại tiếp chiêu!”

Liệt Viêm trong lòng vô cùng buồn bực, thỉnh thoảng nghe ô ngôn uế ngữ của người nọ như vậy, tâm lý cực kỳ tức giận, sát khí chợt hiện, máu trong não sôi lên muốn lập tức đem buồn bực mấy ngày qua quét sạch, trong miệng rống to: “Để cho ta tới.” Nói xong nhẹ nhàng nhảy lên, giẫm lên dây xích gắn với chùy, không một tiếng động trượt đến trước mặt người nọ, nâng tay ra một chưởng duy nhất, lập tức đánh cho người nọ học máu bỏ mình.

Mấy người ngoài động nhìn người đột nhiên ngã xuống đất, lập tức đối với Liệt Viêm vây công.

Đội khi thị vệ của Liệt Viêm đuổi tới thì nhìn qua chính là trường hợp đó

“Bảo hộ thế tử, còn đứng ngây đó làm gì?” Một tiểu vụ trường thị vệ hô to, những thị vệ hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì cuối cùng phục hồi tinh thần, bất kể như thế nào, đương nhiên bảo hộ Đại thế tử quan trọng hơn, tất cả đều mãnh liệt tiến lên giúp Liệt Viêm, những người kia nhanh chóng bị loạn đao chém chết.

“Mau mời đại phu.” Liệt Viêm nói mà không nhìn đến những thị vệ này, - “Chuyện gì xảy ra?” Xoay đầu hét lớn với người đang giấu mình sâu trong bóng tối.

Những người còn lại cũng không dám lơ là, lập tức đi theo tiến vào trong cổng tránh gió. Tiến vào trong, lại thấy có cơn gió lạnh thổi qua mang theo những âm thanh xào xạc nhẹ nhẹ. Không khí vẫn thoáng thoáng mùi tanh của máu, cùng với bóng tối mờ mờ đang lan tràn khiến da gà ốc cứ thay nhau nổi lên(*).

“Đốt lửa.” Đứng ở trước đội ngũ Liệt Viêm hô.

“Tách tách.”

Ánh lửa chớp động, một dòng suối nho nhỏ đang từ trong sơn động chậm rãi chảy ra. Những cơn gió âm lãnh kia cũng đang từ nơi nào thổi tới. Một khối xác chết nằm ở cửa động, đương nhiên chính là tên dùng lưu tinh chùy. Ngoài động còn có hai đầu lạc đà, cái kiệu thô chở Liệt Viêm cũng rơi ở một bên.

“Người nào?” Trong động bỗng nhiên truyền ra tiếng người, tiếng Đồ Lan.

“Là người vừa mới bị lạc đà hất vào.” Liệt Viêm nói với vào trong, cao giọng dùng tiếng Đồ Lan đáp lại: “Mấy tên cướp đều bị chúng ta giết chết, bên ngoài đã an toàn, thỉnh hai vị xuất hiện đi!” Y cũng không biết những người kia là ai, chính là, kẻ giết người trong sa mạc đúng là cướp. Vậy cứ gọi bọn họ như vậy đi.

Một lát sau, giống như nghe được có người nói câu: “Chỉ có đánh cuộc một lần.” Liền nhìn thấy một võ sĩ khá già ăn mặc theo phong tục Đồ Lan giúp đỡ một vị hoàng y thiếu niên vô cùng gầy yếu đi tới.

“Đa tạ ân nhân cứu giúp!” Thiếu niên kia hình như là bị thương, cố chấp đè ngực, nỗ lực hướng Liệt Viêm khom người thi lễ, dưới ánh lửa, thiếu niên vốn dĩ trắng trẻo giờ lại trắng hơn kèm thêm phần tái nhợt, xem ra là miệng vết thương nứt ra. Đầu lông mày run lên tựa hồ muốn nhúu mày, rồi lại bị thiếu niên cực nhanh cố chấp tự mình đè lại, làm cho người ta còn tưởng rằng vừa mới một khắc là nhìn qua ảo giác.

Cơ hồ chính là một khắc, biểu hiện của thiếu niên kia cùng Liệt Viêm giống nhau như đúc: cứng cỏi quật cường, không chịu yếu thế cho người sắp đặt, nhận được hảo cảm của Liệt Viêm. Liệt Viêm thấy thiếu niên tuy rằng y sam bình thường nhưng vẫn khó nén khí chất nhả nhận thanh cao, tâm lý vừa động, thầm nghĩ người này nhất định ở Đồ Lan không phú túc quý. Y vốn đến Đồ Lan làm con tin, nếu cứu một quý tộc Đồ Lan, cuộc sống sau này có hẳn để ý chắc chắn sống dễ chịu hơn nhiều, nếu như không phải cũng chẳng tổn thất gì. Nghĩ đến đây, Liệt Viêm lập tức còn thi lễ: “Công tử không cần phải khách khí, kẻ vô cùng hung

ác như vậy mỗi người ai mà chẳng muốn trừ chi, Liệt Viêm chính là vừa khéo gặp gỡ mà thôi.” Nói xong thấy thiếu niên kia còn muốn nói cái gì, tiến lên đỡ hần, kéo tay hần đi đến bên cổ kiệu được chuẩn bị tốt: “Cái gì cũng đừng nhiều lời, người còn thương tích, ta có đại phu, trước ngồi lên kiệu đi, để cho bọn họ trị thương.”

Lão giả kia vui vẻ nói: “Ân nhân nha, xem ra võ công của ngươi cao cường, tâm địa lại thiện lương, người cứu chủ tử của ta chính là anh hùng trên thảo nguyên chúng ta, chúng ta đối anh hùng chính là tôn kính vô cùng. Chỉ cần chủ tử không có việc gì, người chính là đại ân nhân của chúng ta.” Liệt Viêm đối với lời này không nghĩ quá nhiều, chỉ là cười cười, liền lên kiệu.

Thiếu niên xem ra là lần đầu tiên bị nắm tay, hơi có chút không quen, vốn muốn tránh thoát. Nhưng giương mắt liền thấy vẻ mặt thân thiết của Liệt Viêm, càng thêm tác phong không tầm thường, khí chất phi phàm, lập tức liền quên giãy ra. Mà tay được cầm truyền đến ấm áp của cơ thể người, xúc cảm còn dần theo một tia bình tâm, không nghi ngờ liền tin Liệt Viêm như kỳ tích, tùy ý y đưa mình vào trong kiệu.

Mới ngồi, thiếu niên nhìn Liệt Viêm anh tuấn bất phàm, tâm lý buông lỏng, toàn thân run lên, đột nhiên ngã vào lòng Liệt Viêm

Liệt Viêm gấp đến độ hét lớn: “Đại phu đâu, như thế nào còn chưa tới?” Lo lắng không cần nói cũng nhìn ra.

Mọi người đều là ngẩn ngơ, thầm nghĩ: “Này Tiểu công tử Đồ Lan quốc này rốt cuộc là ai, vì sao Đại thế tử lại coi trọng như thế?”

“Không cần.” Thiếu niên kia tỉnh lại khẽ nói, thấy mình bị Liệt Viêm ôm vào trong ngực, đỏ mặt lên, lại vô lực giãy dụa, chỉ phải cố hết sức hô: “A Cách Lý đại thúc.”

“Vâng!”

“Ta có thể sống đến hôm nay toàn bộ nhờ ngươi, bắt quá lần này, chỉ sợ...”

“Không, chủ tử, ngươi nhất định có thể sống sót.” A Cách Lý đã muốn nước mắt lưng tròng, cố nén khóc xen lời hần: “Ta nhất định sẽ tìm được giải được cho chủ tử, chủ tử nhất định phải chống đỡ.”

Thiếu niên cũng chưa xót trong lòng, nước mắt một giọt một giọt tí tách trên mu bàn tay Liệt Viêm: “Không cần lừa ta! Đại thúc, ta biết thân thể của mình. Ta chết đi rồi thì ngươi cứ cắt đầu ta mang đến cho hần, ngươi vốn là tộc nhân của hần, chỉ cần hần gặp được đầu của ta, tất nhiên sẽ không tiếp tục truy giết chính là ngươi. Sau đó ngươi liền có thể an ổn sống qua ngày. Là ta làm phiền hà ngươi.” Nói xong đột nhiên rút ra nhất thanh chủy thủ mạnh hướng ngực của mình đâm tới.

“Không!!!!!!!” A Cách Lý mãnh liệt rống một tiếng, lao về phía trước muốn đoạt chủy thủ kia đi, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Máu, rùng rùng chảy ra, Liệt Viêm thân mình co rụt lại, thực đau nha, trên tay bị đâm quả nhiên đau hơn mọi chỗ khác. Chủy thủ đâm thủng bàn tay của mình, mũi dao nhọn xuyên qua vẫn đang nhuộm đỏ.

“Vì sao?” Thiếu niên ngẩng lên nhìn người đã dùng bàn tay vì cản mình mà bị đâm một đao, tức giận hỏi: “Vì sao không cho ta chết?”

“Không cần chết, vì, ta sẽ không để cho ngươi chết!” Liệt Viêm nhíu mày, bĩu môi nói. Đau muốn biểu hiện ra ngoài, đây là hần giờ khắc này mới lĩnh ngộ đến, đau chính là đau, không có gì hay che giấu. Có gan bại lộ nhược điểm, mới là thật kiên cường.

“Vì sao? Ta chết hay không mắc mớ gì tới ngươi? Mạng của ta là của ta, đâu phải chuyện của ngươi?”

“Chát!” Một cái bạt tai vang giòn.

“Đương nhiên là chuyện của ta. Bởi vì... Ta cứu ngươi, theo như thói quen của người trên thảo nguyên các ngươi, cứu người thì người được cứu phải làm cho người cứu một chuyện phải không?”

“Phải.” Tuy rằng thiếu niên tức giận, nhưng cũng không phản bác được.”Vậy ngươi muốn ta làm cái gì?”

“Ta muốn ngươi sống.”

“Sống?” Thiếu niên thê lương cười cười: “Ta còn có thể sống tiếp sao?”

“Mặc kệ như thế nào? Ta đều muốn ngươi, phải sống. Vì ta. Sống tiếp!” Liệt Viêm nhìn ánh mắt của thiếu niên, thật sâu trong đôi con ngươi chính là lưu luyến sinh mệnh không rời: “Chỉ còn sống mới còn hi vọng.”

=> quen hem các tềnh yêu? Quen hem?

Thiếu niên kinh ngạc bừng mặt, ngậy người nhìn Liệt Viêm. Từ nhỏ đến giờ chưa có người nào từng đánh hấn, cũng không có ai dạy hấn như vậy. Giờ phút này trong lòng hấn đều giật mình ngơ ngẩn, tâm trí chỉ quanh quẩn câu nói kia của Liệt Viêm: “Vì ta. Sống tiếp!”

(*) đoạn này ta chém thêm cho tăng phần rùng rợn

10. Chương 10

Đồ Lan là một quốc gia tồn tại lâu đời hơn cả vương triều Đại Liệt. Bất quá, trước kia Đồ Lan chỉ tập hợp các bộ lạc làm theo ý mình, cho nên, cho tới nay đều không hình thành một đế quốc cường đại. Cục diện cứ duy trì như thế đến khi Đại Liệt kiến quốc xong.

Lúc ấy khi Đại Liệt kiến quốc xong, một ít cự thần của tiền triều không muốn phò tá tân chủ, vì thế trốn sang Đồ Lan, sau được một vị thủ lĩnh đại bộ lạc Đồ Lan A Chân Đạt thu nhận và giúp đỡ. Theo đề nghị của những người này, A Chân Đạt noi theo Đại Liệt, chinh chiến tứ phương, rốt cục thống nhất cả Đồ Lan, khi Đại Liệt qua hai đời đời vua, tân đế lên ngôi là lúc tạo dựng nên vương triều Đồ Lan, trở thành đế quốc cường đại nơi bắc phương không ai xem nhẹ.

Bởi vì Đồ Lan tại nơi cực bắc lạnh khủng khiếp, mà thân dân lại là người du mục sống trên thảo nguyên đồng cỏ, cho nên Đồ Lan khi hình thành thì đóng tại Bắc Đô, phía đông có Nam Đô, tạo thành một vương triều có hai kinh đô là vì thế.

Đồ Lan, Nam Đô.

Tuy là mùa hạ, nhưng Nam Đô dù sao cũng là một Đô thành, bên trong cư dân cũng không ít, đồng thời cũng là điểm phòng thủ quân sự trọng yếu nhất.

A Cách Lý giống như không thể tin tưởng nhìn chủ nhân hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, lau đem nước mắt, nói: “Chủ tử, ngươi không có việc gì, thật tốt quá! Thật tốt quá! Không nghĩ tới chúng ta còn có thể sống quay về Nam Đô.”

“Đó là đương nhiên, cạo xương tiêu độc của Đại Liệt chúng ta, gặp độc gì mà không hiệu quả?” Tiểu Tuyết bĩu môi, cười nói.

Vốn nghĩ mình nhất định sẽ độc phát thân vong(*), cuối cùng lại vì một câu “Vì ta. Sống tiếp.” của người kia mà dấy lên dũng khí sinh tồn. Hay khi tiêu độc chính là nhờ người đó luôn nắm tay mình, mới làm cho mình cố nén đau đớn, tránh được tử thần gọi về. Chính là, bàn tay đó đã bị mình nắm thành màu trắng bệch.

(*) độc phát toi mạng

“A Cách Lý đại thúc, không phải nói ngươi gọi ta Tô Y sẽ tốt hơn sao? Ở bên ngoài cũng đừng tiếp tục gọi ta chủ tử!” Tô Y theo Liệt Viêm ra khỏi kiệu, đứng trước cửa thành đóng chặt nâng mắt nhìn thành lâu nguy nga.

“Ân nhân nha, ngài đưa chúng ta đến tận nơi này, chúng ta sẽ dùng rượu nho tốt nhất chiêu đãi ngươi, khách nhân tôn quý nhất!” A Cách Lý lớn tiếng cười nói.

Liệt Viêm mỉm cười: “Chiêu đãi không quá cần thiết, chỉ cần các người bình an tới là tốt rồi.” Nói xong, đi đến bên người Tô Y: “Hiện tại, ngươi cũng nên nói cho ta biết thân phận thật chứ.” Hấn mặc dù đoán được thân phận của Tô Y nhất định cao quý, chính là thấy có người thể nhưng dùng độc được trân quý – chứng tri chu chỉ sinh sống tại phương nam để đầu độc một thiếu niên phương bắc, tự nhiên càng tò mò với thân

phận của Tô Y. Nếu không phải đại phu mình mang đến đều là kỳ hoàng cao thủ, mạng của người này sớm đã mất mở giữa mệnh mỏng sa mạc.

“Chờ một chút người tự nhiên sẽ biết.” Tô Y nhẹ nhàng đem thân thể tựa vào người Liệt Viêm, đối với Liệt Viêm lộ ra mỉm cười làm nũng. Những khi Tô Y bị độc được hành hạ đều dựa vào Liệt Viêm như vậy, mà Tô Y dù từng bị lừa gạt lâm vào đại nạn vẫn duy trì khờ dại, động tác này hai người đều tự nhiên cực kỳ, không chút cảm giác nào khác thường. Lại không biết mấy hành động ám muội ấy có thể khiến người ngoài suy diễn lung tung.

“Vậy được rồi, người đã không nói ta đây sẽ không hỏi. Chẳng qua, không biết người sau này trở về rồi thì chúng ta còn có cơ hội gặp lại sao?” Ở chung mấy ngày, Liệt Viêm đã sớm xóa đi ý nghĩ lợi dụng Tô Y, y thật sự sinh ra không ít hảo cảm với thiếu niên này. Tự nhiên, loại tình cảm này bất đồng với loại tình cảm dành cho Liệt Nguyên Điển, đây là một loại hữu tình. Tuổi trẻ cùng một chỗ đương nhiên sẽ dễ dàng sinh ra hữu tình, đặc biệt khi y đang cực kỳ cô độc.

“Người yên tâm, tuyệt đối có!” Tô Y bây giờ cũng biết thân phận của Liệt Viêm, nhưng vẫn không thấy không thân, hiện giờ khẩu khí lại chắc chắn như thế, càng khiến Liệt Viêm đoán không nổi Tô Y lấy gì mà có thể khẳng định.

Lại thấy Tô Y nói với A Cách Lý: “Đại thúc, kêu mở cửa thành. Lấy ngọc bài!”

“Vâng! Người trên cổng thành nghe rõ, tiểu vương tử Đồ Lan – Tô Y Nạp điện hạ đến. Mở cửa thành!” Trong tay là một khối minh hoàng ngọc bài điêu khắc một con Hùng Ưng dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng vàng kim đặc trưng cho hoàng tộc.

“Tiểu vương tử?!”

Lần này, không riêng người trên cổng thành cảm thấy kinh dị, Liệt Viêm cũng là chết lặng tại chỗ. Sau một lúc lâu mới nói thầm trong lòng: “Ta như thế nào đã quên, Đồ Lan quốc có hoàng tử kêu Tô Y Nạp.”

Vị tướng lĩnh đứng trên cổng thành vừa thấy ngọc bài lại càng hoảng sợ, lập tức sai người mở cửa thành ra, đi đến trước mặt Tô Y Nạp quỳ xuống đất cung kính nói: “Mặt tướng không biết điện hạ giá lâm, mong rằng điện hạ thứ tội.”

“Chuyện gì xảy ra, vì sao giữa ban ngày ban mặt đóng chặt cửa thành? Như vậy cư dân làm nào ra khỏi thành?” Nhìn thấy tướng lĩnh này, Tô Y không khỏi hờn giận nhíu nhíu mày.

“Này...” Này tướng lĩnh mặt lộ vẻ khó khăn, gương mặt nhìn nhìn vẻ mặt mất hứng của Tô Y, nuốt nuốt nước miếng bắt đầu nói quanh nói co: “Mặt tướng cũng là nghe lệnh làm việc, nghe nói... Là vì hai nước giao chiến mà tăng cường phòng thủ.”

“Nghe lệnh làm việc. Vậy người đứng lên đi.” Tô Y nghe hắn nói như vậy, cũng tiếp thu lời giải thích này. Đại Liệt cùng Đồ Lan giao chiến là chuyện người người đều biết, tăng cường phòng ngự cũng là chuyện bình thường.

“Điện hạ, mời lên ngựa...” Vị tướng lĩnh cười nịnh nọt tiếp nhận dây cương từ tay người hầu, đem một tuần mã màu trắng đến bên cạnh Tô Y cười nói.

Tô Y quay đầu lại, đi đến bên người Liệt Viêm luôn luôn không nói gì, thầm nghĩ, người đó tức giận hay sao? Bất an lôi kéo tay Liệt Viêm, cười cười nói: “Người cùng ta cưỡi chung ngựa đi.” Nói xong liền đi về phía con ngựa trắng kia.

“Chậm đã!” Liệt Viêm một phen giữ chặt Tô Y: “Đừng đi qua!!”

“Người là ai?” Tô Y còn chưa hỏi Liệt Viêm sao làm vậy, chỉ thấy vị tướng lĩnh kia biến sắc, mạnh mẽ quát lên với Liệt Viêm.

“Ta là người như thế nào người là tên nô tài lớn mặt lấn chủ còn không có tư cách biết.” Liệt Viêm lạnh lùng nói, sau lại ôm eo Tô Y nhanh nhanh lùi lại, ra khỏi thành, trở về đội ngũ của chính bản thân.

“Ai lấn chủ? Điện hạ đừng nghe tên này nói hươu nói vượn.” Vị tướng lĩnh này quýnh lên, rống lên với Tô Y.

“Vậy ta hỏi ngươi, Đại Liệt cùng Đồ Lan khai chiến là lúc nào?”

“Đầu hạ năm trước.” Vấn đề này mỗi người đều có thể trả lời. Tất cả mọi người không biết Liệt Viêm vì cái gì đột nhiên hỏi vậy

“Đại Liệt cùng Đồ Lan giao chiến lần cuối khi nào?”

“Kia... Là tháng tư năm nay.”

“Hiện giờ là tháng sáu, đại chiến đã ngừng hơn hai tháng còn muốn tăng cường phòng ngự cái gì?”

Đến tận đây, Tô Y cũng đã hiểu được cái gì không đúng, Liệt Viêm từ Đại Liệt đến dĩ nhiên hiểu biểu thời cục vô cùng, lạnh lùng nói: “Ngươi là người của ai? Thấy bốn vương thật không ngờ dám hô to gọi nhỏ.”

Này tướng lĩnh ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, hừ hô to: “Có Đại Liệt gian tế giả mạo hoàng tử, đều bắt cho ta.” Vừa dứt lời trên cổng thành cao ngất chợt xuất hiện một loạt người bắn cung.

Tô Y trong lòng kinh hãi, động tác nhanh như vậy, hiển nhiên sớm có chuẩn bị. Xem ra sớm đã có người tính toán lúc này mưu hại mình.

“Chà —” Liệt Viêm đội ngũ cũng lập tức rút đao ra, song phương lập tức lâm vào cảnh giương cung bạt kiếm.

Chỉ thấy vị tướng lĩnh đi lên thành lầu, phát tay nói: “Bắn tên!!!” Hắn nhìn cảnh này, biết rõ nếu không lưu tiểu vương tử lại được, mà để tiểu vương tử bỏ chạy về... Bắc Đô, chỉ cần tra ra là biết ngay ai là tướng lĩnh phòng thủ Nam Đô, đến lúc đó không cần thận còn liên lụy đến chủ tử nhà mình. Vì thế nhất thời độc ác, nổi lên sát khí mà hạ lệnh giết sạch

“Chậm — tướng quân —” một vị phó tướng la to, thì thầm bên tai tướng lĩnh: “Chủ tử nói, muốn người sống. Ngươi mà giết hắn, chủ tử trách móc xuống dưới...”

Vị tướng nghe vậy thì cả kinh, có chút do dự, sau lại hạ quyết tâm mở trường hai mắt, cả giận nói: “Nếu để tên đó đào thoát, có thể liên lụy đến chủ tử, đến lúc đó chúng ta cũng toi mạng.” Nói xong lại muốn kêu bắn tên.

Vị phó tướng kia vội bắt lấy tay hắn, lo lắng nói: “Chính là... Những người này hình như là người Đại Liệt, nếu tổn thương bọn hắn, chỉ sợ Đại Liệt khó có thể bỏ qua.”

Thừa dịp bọn hắn nói chuyện phân tâm, Liệt Viêm lôi kéo Tô Y Nạp nhảy lên ngựa: “Che chở điện hạ, lui!” Còn chưa chờ loạt tên tiếp theo hạ xuống, đoàn người nháy mắt chạy cái sạch.

“Mẹ nó, theo!!!” Vị tướng lĩnh kia vừa thấy đám người Liệt Viêm chạy thoát, hung hăng trừng mắt với vị phó tướng, lớn tiếng hô lớn. Lập tức, một đội ngũ thành lập nhanh chóng đuổi theo

Dù sao, bọn người Liệt Viêm đã mấy ngày mấy đêm đi trên sa mạc, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi không thôi, mà đối thủ lại hứa cơ dĩ dật đãi lao(*), đội ngũ mới chạy được ngoài trăm dặm, liếc mắt đã thấy đối phương theo sát phía sau.

(*)thừa lúc địch yếu ta mạnh mà tấn công

“Viêm ca ca, hướng tây! Nơi đó có một khe núi, có thể phòng thủ.” Tô Y Nạp từ nhỏ chơi đùa khắp chốn Nam Đô, với địa hình nơi đây cực kì hiểu biết.

Quả nhiên, mấy trăm bước tiếp liền thấy một khe núi, hiển nhiên là một chướng ngại tự nhiên, tuy nơi đây có thể phòng thủ, nhưng cũng đem mình đẩy vào tuyệt cảnh. Nhưng mà giờ phút này kẻ địch đã sát phía sau, tình huống đã không còn nhiều sự lựa chọn. Chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, mọi người cứ ôm ý nghĩ đó mà lui dần về phía khe núi, tử thủ tại lối vào.

Kẻ địch tấn công khe núi mấy lần đều không được, cả giận nói: “Vây! Cứ bao vây bọn chúng tại nơi này, không sớm thì muộn cũng đói chết mà thôi!”

Trong khe núi, mấy người nghe lời này nhin không được mắng thắm nhưng cũng chẳng thể làm gì khác.

“Viêm ca ca... Liên lụy ngươi!” Tô Y Nạp uể oải nói với Liệt Viêm, trong lòng buồn bực cực kì.

Liệt Viêm cũng chỉ cười khổ, không nghĩ tới mình lại lâm vào đại họa thế này. Mà nhìn sang vẻ mặt áy náy của Tô Y Nạp, cảm thấy mềm nhũn, cầm tay hắn an ủi: “Không sao cả, chúng ta gặp nhau tất nhiên là thiên ý, mà gặp phải khó khăn này cũng chính là thiên ý. Sao điện hạ phải tự trách mình như vậy?”

Ánh trăng trên cao dịu dàng lan tỏa, màn đêm chậm rãi buông xuống, xung quang một mảnh hoang dã giờ đây cũng nhuộm chút dịu dàng trước trăng dịu dịu, mặt đất trải dài đến mênh mông. Đến tận cùng có thể chống đỡ tới khi nào? Có thể ngăn mặt trời mọc ngày hôm sau chăng? Câu hỏi này, như con rắn độc len lỏi trong nội tâm từng người, nỗi sợ hãi khi chờ đợi cái chết cũng như ánh trăng kia, dịu dàng nhưng lại xa xôi mà vô tình đến lạnh lẽo, choàng lên cả đoàn người, gió kia nổi lên, cũng khiến bầu không khí thêm phần căng thẳng!

Đột nhiên, từ phương xa vang lên thanh âm của đoàn ngựa thồ chạy băng băng, chân trời cuộn lên một mảng bụi mờ. Đội ngũ ngoài khe núi cũng loạn cả lên, tiếng la hét, tiếng vó ngựa, tiếng kêu cứu mạng,... rung trời đập vào khe núi. Liệt Viêm cùng Tô Y Nạp liếc nhau đầy kinh ngạc xen lẫn chút nghi ngờ, không biết biến đổi tiếp theo là tốt? Là xấu? Là phúc? Hay là họa?

“Lần trước người nói Yếu Nhĩ Lãng truy giết người là ai? Những người này cũng là thủ hạ của hắn?”

“Ta cũng không biết! Lần này ta giúp phụ vương tuần tra các bộ tộc, Yếu Nhĩ Lãng là thủ lĩnh bộ tộc lớn nhất tại phía nam, không nghĩ tới tên đó lại sẽ hại ta, may mắn là một lão tộc nhân, cũng là thị vệ của ta – A Cách Lý đại thúc đúng lúc đem ta cứu ra, mà lần này lại... làm phiền đến người.”

Trên mặt Liệt Viêm hiện ra một nụ cười khổ nói: “Đừng nói như thế nữa, vốn ta đã cứu tử nhất sinh, có thể giúp người đã là vận mệnh của ta.” Y thấy Tô Y Nạp vẫn không thả lỏng như cũ, nói sang chuyện khác: “Như thế xem ra, vị tướng quân thủ thành nếu không phải thủ hạ của Yếu Nhĩ Lãng thì cũng có quan hệ mật thiết với hắn, nếu ta đoán không sai, trong Đồ Lan quốc chắc chắn có kẻ giết dây hắn!”

“Vì sao?”

“Yếu Nhĩ Lãng ngang nhiên ám sát hoàng tử, đây là trọng tội diệt tộc, dù cho hắn có tinh binh cường tướng(*), nhưng sao có thể địch nổi đại quân chủ chốt của Đồ Lan? Trừ khi có kẻ giết dây, không sao hắn dám làm như vậy?”

(*)quân đội tinh nhuệ, tướng lĩnh tài giỏi

“Vậy nếu Yếu Nhĩ Lãng cùng Đại Liệt...” Tô Y Nạp muốn nói “cấu kết”, nhưng nghĩ đến người trước mắt chính là thế tử Đại Liệt, lập tức ngậm miệng.

Liệt Viêm sao lại không thông minh, lập tức đoán được hắn muốn nói gì, không khỏi cười khổ nói: “Nếu Yếu Nhĩ Lãng cùng Đại Liệt có quan hệ, phụ vương ta sao lại đem ta đưa tới Đồ Lan làm con tin đây?” Cứ mỗi lần nhắc đến Liệt Nguyên Điển thì dung nhan tuyệt lệ đó lại hiện ra, chỉ thấy lòng mình lại u ám vài phần!

Tô Y Nạp tự biết lỡ lời, hối lỗi dựa vào người Liệt Viêm làm nũng, lẩm bẩm nói: “Vậy Yếu Nhĩ Lãng cùng ai cấu kết đây?” “Yếu Nhĩ Lãng dám làm như thế đơn giản là vì danh với lợi, mà người kia chắc cũng phải hứa hẹn gì đó mới khiến cho Yếu Nhĩ Lãng tình nguyện phục vụ. Mà trong triều, người nào được nhiều ích lợi nhất khi người bỏ mạng chứ?”

“Ca ca ta?” Tô Y Nạp kinh ngạc vô cùng, một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng, không tự giác lùi sâu vào lòng Liệt Viêm.

“Bên trong chính là tiểu vương tử Tô Y Nạp cùng thế tử Đại Liệt Liệt Viêm?” Ngoài khe núi, một giọng nói trong trẻo lớn tiếng hỏi vọng vào.

“Chính là chúng ta!” Liệt Viêm cùng Tô Y Nạp ở trong khe núi đáp lại, đã thấy một người một ngựa lững thững trước đội ngũ hơn ngàn người, bên cạnh hắn cũng có một người khác, cũng ăn mặc như người Đồ Lan, chính là vị phó tướng đã khuyên nhủ không nên truy sát Liệt Viêm cùng Tô Y Nạp. Không nghĩ tới vị này lại cùng đi đến đây

Người cười ở trên lưng ngựa lạnh lùng cười với Liệt Viêm: “Đại Liệt cự thần Khương Dịch Cố Trát Trát Hách Lý gặp qua thế tử, ta không nghĩ rằng có thể gặp thế tử tại Đồ Lan a!”

Trát Hách Lý? Liệt Viêm trong lòng lạnh lùng, lập tức nghĩ đến tộc trưởng Khương Dịch tộc bị Giản Vinh ép rời khỏi Đại Liệt, cũng chính là “Cổ Trát” trong miệng hắn, biết rõ vị Trát Hách Lý này cùng Đại Liệt có hận thù tha hương, mà giờ mình lại đại biểu Đại Liệt, rơi vào tay hắn chỉ sợ hắn hận không thể đem mình lột da róc xương mà thôi, nhưng mình cũng lâm vào đường cùng, chỉ có thể nhìn Tô Y Nạp mà cười an ủi, dứt khoát nói: “Trát Hách Lý Cổ Trát, nghe danh đã lâu, Cổ Trát muốn đầu Liệt Viêm, Liệt Viêm có thể dâng cả hai tay, nhưng bây giờ Cổ Trát là bề tôi dưới trướng Đồ Lan, làm như vậy không sợ làm phiền đến tiểu vương tử Tô Y Nạp hay sao?”

“Thật thẳng thắn!” Trát Hách Lý vỗ tay cười ha hả: “Ta đương nhiên không muốn làm phiền điện hạ, nhưng thù Đại Liệt giết hơn ngàn người tộc ta cũng không thể không báo, chỉ cần thể tử ra khỏi khe núi, Trát Hách Lý tự nhiên sẽ cung kính hộ tống hoàng tử về Bắc Đô, nếu hoàng tử điện hạ vẫn cố chấp cùng Liệt Viêm thể tử đồng sinh cộng khổ, vậy cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình.” Nói xong cười hắc hắc tiếp: “Nếu điện hạ bất hạnh qua đời, cũng đã có vị tướng lĩnh thủ thành kia chịu trách nhiệm, hắn không phải người tộc ta, ta nghĩ Đồ Lan quốc chủ cũng không giáng tội trên người ta, thể tử thấy ta nói đúng không?”

Không dự đoán được Trát Hách Lý lại đục nước béo cò như thế, Tô Y Nạp nhịn không được đứng lên, mở miệng muốn mắng người này đê tiện, lại bị Liệt Viêm một phen ngăn lại, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Đừng xúc động, ta quyết sẽ không cho người xảy ra việc gì!” Nói xong, cao giọng nói với Trát Hách Lý: “Cổ Trát nói được làm được?”

“Đương nhiên là được, chỉ cần thể tử nguyện ý bỏ tay chịu trói, ta Trát Hách Lý lập tức đem tiểu điện hạ an toàn hộ tống tới Bắc Đô.”

Liệt Viêm nghĩ thầm người này còn muốn ở Đồ Lan quốc kiếm địa vị, nếu làm Tô Y Nạp bị thương cũng không có gì lợi, nếu đưa Tô Y Nạp quay về Bắc Đô, địa vị chắc chắn càng thêm vững chắc, tất nhiên sẽ hại Tô Y Nạp, khi đã suy nghĩ cẩn thận Liệt Viêm đáp: “Được, ta sẽ tùy người xử trí.”

Quay đầu lại ngắm kĩ Tô Y Nạp, trên mặt người này đã tràn đầy nước mắt, Liệt Viêm nhẹ nhàng thở dài, đưa tay lau đi nước mắt kia: “Quay về Bắc Đô rồi, chỉ còn một mình người, ngàn vạn lần phải cẩn thận!” Nói xong, đẩy Tô Y Nạp ra, muốn tự mình nhảy ra khỏi khe núi

“Viêm ca ca!!!”

Trong phút chốc, Tô Y Nạp mạnh mẽ xông về phía Liệt Viêm, ôm chặt y, môi nhắm về phía môi Liệt Viêm.

“Tô Y?!!! Ô...” Kịch liệt hôn, khiến Liệt Viêm khiếp sợ không thôi!

“Viêm ca ca, ta...” Tô Duẩn cắn môi, nhìn chằm chằm Liệt Viêm, nhưng không biết nói cái gì cho phải. Sau một lúc lâu chỉ đành nói tiếp “Ta nhất định sẽ tới cứu người.”

Đại Liệt, nhiếp chính vương phủ.

Trăng tàn tĩnh lặng, ánh trăng như sương, gió đêm cô quạnh, bóng hoa chập chờn nương theo gió, tay cầm một bầu rượu, nghiêng người dựa vào mặt ghế, mình người thưởng rượu, chỉ là, người thưởng rượu cùng hắn ngày trước, hiện đã đi xa...

“Phụ vương, rượu này là rượu ngon thượng đẳng Khương Dịch quốc cống nạp, người thử xem?” Môi kề môi, rượu theo đầu lưỡi tràn vào khoang miệng, triền miên: “Uống rượu như vậy, dù rượu không ngon cũng cũng thành rượu ngon.” Đã lần nào nhận ra, mình lại có thể cười vui vẻ đến vậy?

“Phụ vương, người xem bộ kiếm pháp kia ta học được như thế nào? Sư phụ nói, chỉ cần ta có thể đâm một kiếm trên mỗi cánh hoa hơi, kiếm pháp liền luyện thành.”

“Phụ vương...”

“Phụ vương...”

Hoa rơi như tuyết, cuộn xung quanh kiếm khí lạnh lẽo, thời gian kia tựa như một hồi mộng tưởng, cuối cùng chỉ còn mảnh trăng tàn làm bạn, trăng Đại Liệt đêm nay như nước, Đồ Lan thì sao? Ánh trăng ở đó liệu có mờ ảo như sương khói nơi đây?

Không bỏ xuống được! Quên không được! Ánh mắt ly biệt đó, như tuyết lạnh ngày đông, hận thù sao? Liệt Nguyên Điển đã không còn suy nghĩ vấn đề này, chỉ kiên trì chút kiêu ngạo nam nhân. Không hối hận! Nhưng mà... trái tim sao lại quặn thắt từng hồi thế này?

Quốc sự bận rộn, kỳ thật, chính là sợ hãi một mình lạnh lẽo. Nếu ngừng lại chút thôi chính là lòng lại rối loạn, là tương tư chẳng hay chỉ là chút tâm ý khác? Liệt Nguyên Điển không khỏi cười khổ, đã ba mươi hai rồi mới biết cái gì là khắc cốt ghi tâm a!

“Vương gia...” Liệt Trung lấy ra một tờ giấy, chuyển mắt nhìn suốt hành lang dài trên mặt nước, thấy được Liệt Nguyên Điển đang dựa vào lan can chớp mắt trong “Yên Thủy Các”, hơi do dự, quyết định kêu một tiếng thử thăm dò.

“Chuyện gì?” Liệt Nguyên Điển chợt mở ra tròng mắt vì say rượu mà gợn từng cơn sóng, bỏ đi hàn khí khiếp người ngày thường, chính là dung mạo như gió xuân mê hoặc lòng người, Liệt Trung cảm thấy lòng mình nảy lên từng hồi khoanh khắc ấy. “Vâng... Phong đại hiệp đưa thư tới.” Thở sâu, Liệt Trung thật vất vả mới bình ổn trái tim loạn nhịp trong ***g ngực, đưa thư cho Liệt Nguyên Điển.

“Bỏ câu đưa thư?!!” Liệt Nguyên Điển tinh thần rung lên, lập tức đã nắm tờ giấy, vừa đọc mà kinh ngạc vô cùng, bỗng chốc mặt đã xám như tro tàn: “Không có khả năng... Không có khả năng!!!!” Trong khoảnh khắc hần chỉ thấy tứ chi vô lực, mềm nhũn ngồi xuống.

Mặc kệ gặp phải chuyện gì, về mặt Liệt Nguyên Điển đều là bình thản không chút gợn sóng, Liệt Trung chưa bao giờ nhìn chủ tử thất hồn lạc phách như vậy, kinh ngạc xong chính là lúng túng đỡ lấy Liệt Nguyên Điển: “Chủ tử... Chủ tử...”

Viêm Nhi a Viêm Nhi, Liệt Nguyên Điển chưa từng hối hận như bây giờ. Tự tôn, kiêu ngạo, hận ý, tất cả đều bị tin tức y lâm vào hiểm cảnh mà tanh thành mây khói

Qua một lúc lâu, Liệt Nguyên Điển cũng khôi phục trạng thái bình thường, hần nhìn Liệt Trung nói: “Lập tức dừng bỏ câu đưa tin, gửi đặc phái viên ngầm tại Đồ Lan đi gặp Khương Dịch Cố Trát, mặc kệ đối phương có điều kiện gì, đều phải cứu được Đại thế tử”

“Dạ!” Liệt Trung hưng phấn đáp lại, sớm biết chủ tử không bỏ người kia được, vậy sao không để Phong đại hiệp(*) đi theo hộ giá? Thế mà vẫn chuẩn bị bỏ câu đưa thư liên lạc cùng Phong đại hiệp, nói đi nói lại chủ tử vẫn còn thích Đại thế tử, rõ ràng vẫn còn thích a.

(*)thực ra thì lúc là Hướg, lúc là Phong (xem lại mấy chương trước là có) nhưng cuối cùng chọn Phong đại hiệp

Giải thích một chút Agricola=A Cách Lý, Tô Y Nạp có một số chỗ trong raw ghi là Tô Duẩn Nạp, nhưng mình nghĩ là Y Nạp, vì chữ Y viết gần giống chữ Duẩn

11. Chương 11

Đồ Lan, trên đồng cỏ ngoài Nam Đô, hơn một căn lều dựng lên chằng chịt.

“Lẽ nào lại như vậy?” trong một căn lều hoa lệ vọng ra tiếng la giân dữ: “Liệt Nguyên Điển khinh người quá đáng! Hần tướng Trát Hách Lý ta là ai? Tùy tiện đưa ra vài ưu đãi là có thể lung lạc ta sao?” Trát Hách Lý cầm lá thư trong tay, đánh chiếc bàn trà trước mặt gây đôi, khay trà cùng chén trà rơi cuống đất loảng xoảng.

Mấy người cùng ngồi trong lều nhìn vậy mà biến sắc, sợ hãi liếc qua trung niên nam tử ngồi chủ vị, thở dốc cũng không dám.

“Ha ha...” Chỉ có một nam nhân ăn mặc như Đại, nhìn qua thấy vết hằn của năm tháng, đi đến bên người Trát Hách Lý, trông qua có vẻ tùy ý cầm lấy khay trà gỗ bị gạt rơi, cười nói: “Cố Trát cần gì tức giận như thế? Chủ tử nhà ta thăm nghĩ Cố Trát sẽ bỏ qua thế tử của chúng ta, chỉ cần thế tử bình an, Đại Liệt tùy thời hoan nghênh Cố Trát về nước.” Nói xong bàn tay nhẹ nhàng tạo thành chữ thập, thở dài nói với mấy người cao tuổi trong lều: “Nói vậy mấy vị trưởng lão Khương Dịch tộc đều vô cùng hi vọng lá rụng về cội

đi?” Thi lễ xong, nam tử mở bàn tay ra, nhẹ nhàng thổi, chỉ thấy khay trà trong tay vị nam tử này đã nát vụn thành bụi nhỏ

Hắn ra tay lộ liễu như vậy, khiến cho không ít người ấn tượng, ngay cả Trát Hách Lý cũng không khỏi biến sắc. Khương Dịch là bộ tộc vẫn đang phát triển, dân phong thuần phác, kính nể anh hùng, mà vừa rồi vài câu “Lá rụng về cội” lại càng thu thập lòng người, quê hương họ vốn ở Đại Liệt, bắt đắc dĩ mới chạy trốn tới Đồ Lan, không chịu nổi cực lạnh nơi này, nên mới hạ trại tại khu miền nam này, mà nghe có thể trở về quê cũ ai không động tâm chứ?

“Ha ha...” Trát Hách Lý thấy có người bắt đầu bị lung lay, ung dung thản nhiên cười lạnh đáp: “Nhiếp chính vương diện hạ của Đại Liệt và ta dù sao cũng có chút quen biết, thù giết huynh đệ sao lại không làm gì chứ? Về Đại Liệt, Khương Dịch tộc lại còn con đường sống hay sao?” Mấy câu nói đơn giản mà khiến cả đoàn người cả kinh, lại ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ liếc qua nam tử đại biểu cho Liệt Nguyên Điển.

Nam tử khinh thường cười: “Làm việc phi thường cần người phi thường, người phi thường lại dùng thủ đoạn phi thường. Sói dữ muốn mạng người, chẳng lẽ không cho phép người giết chết con sói đó hay sao? Vị huynh đệ của vương gia không lưu đường sống cho nhiếp chính vương, chẳng lẽ vương gia lại tùy ý cho người chém giết hay sao? Cổ Trát chẳng lẽ không rõ đạo lý đơn giản này?”

Khương Dịch sở dĩ phản đối Liệt Nguyên Điển, hoàn toàn vì lúc trước Trát Hách Lý ủng hộ Đại hoàng tử Liệt Nguyên Tông, tình hình lúc ấy vô cùng hiểu biết, biết rõ lời đó là sự thật, chỉ có thể tùy ý nam tử kia nói tiếp: “Hiện giờ Đại hoàng tử đã chết, Vương gia lại lưu lạc nơi này, trước kia hết thấy ân oán, đều không trách lỗi xưa, như vậy, Cổ Trát có thể yên tâm? Đại địch đã trừ, cần gì phải làm khó dễ các người đây?”

Trát Hách Lý nhìn khắp bốn phía, biết mọi người đều đã tin lời nói người này, nhưng mà vừa nghĩ tới đứa con trưởng mà mình thương yêu nhất cũng chết trên chiến trường cùng Đại Liệt lòng cuối cùng vẫn không nhịn được cơn tức này: “Hừ! Liệt Nguyên Điển dù có nói gì tộc ta cũng quyết không tin tưởng! Người đâu? Tiến khách!”

“Cổ Trát đã buông tha cơ hội ngàn năm có một để trở về cố quốc, tại hạ cũng không thể nói gì hơn, không bạn Cổ Trát lo lắng, tại hạ lập tức ly khai.”

Người kia thở dài một tiếng, ra khỏi lều lớn, nhìn những áng mây sẫm màu đang kéo lên tại đường chân trời, hét cách lăm lăm: “Vương gia, người nếu biết có hôm nay, ngày đó còn có thể dễ thể tử rồi đi hay sao?”

Đêm đã khuya, không trăng, cũng không sao, mặt đất nóng nực ban ngày không chút giảm nhiệt mà ngược lại càng thêm bức người, không biết gió từ nơi nào thổi đến mang theo chút tia nóng ẩm.

Tộc nhân Khương Dịch sớm mỗi một về tới trướng bông của mình, tắt đèn, nặng nề chìm vào giấc ngủ, binh lính gác đêm giờ cây đuốc ở chung quanh tuần tra, trừ ra cũng chỉ có ba ngọn đèn ***g quỳnh dị lay động trong gió đêm nóng ẩm.

“Ai... Trời sắp mưa.” Bên ngoài lều, một hán tử ngồi trước đèn ***g, nhìn mây đen đang dày đặc trên trời, tự nhủ.

“Vậy sao? Khó trách đêm nay oi bức như vậy, thủ vệ đại ca, chỗ này của ta còn có chút nước, uống chút đi?” Trong lều trại vang lên một giọng nói thiếu niên trong sáng réo rắt, bàn tay trắng nõn vươn ra ngoài.

“Nước? Đa tạ người vậy, Đại Liệt lão đệ.” Hán tử tiếp nhận ấm nước, lăm lăm uống hết, đi vào trong lều, ngưng ngưng cười cười: “Này, nước của người đều bị ta uống hết.”

Trong trướng, một tuấn mỹ thiếu niên nho nhỏ bị xích lại, thiếu niên ngồi trên một mảnh vải, lộ ra mắt cá chân tuyết trắng, hai cái còng đen khóa lại hai bên mắt cá chân, nhìn qua lại càng nổi bật đôi chân trắng nõn như ngọc. Mà cặp mắt như trời đêm kia chớp động quang mang thuần khiết vô tội: “Không sao, thật sự là oi bức a! Xem ra trời mưa thật.”

=> cái mắt cá chân gợi cảm như con gái ý

“A... Đúng vậy a” hán tử cười hắc hắc, thu hồi ánh mắt của mình, nói thật, đây vẫn chỉ là hài tử đâu. Cổ Trát thật sự muốn dùng hắn để tế vong hồn sao? Đáng thương hài tử xinh đẹp như vậy, hán tử không đành lòng lắc đầu: “Còn có chút, người cũng uống đi.” Nói xong ngồi xuống bên cạnh Liệt Viêm.

“Hảo! Đúng rồi, thủ Vệ đại ca, mấy ngày nay người trông chừng ta càng ngày càng nhiều vậy?”

Hán tử nhìn nhìn bên ngoài lều mấy thủ vệ cách đó không xa, thấp giọng nói: “Lão đệ, nói cho người biết, đây là vì có người muốn tới cứu người a!”

“Ai cứu ta?” Liệt Viêm nao nao, thấp giọng hỏi.

“Hình như là phụ thân của người, Đại Liệt nhiếp chính vương, ba ngày trước Đại Liệt phái người họ Phong...”

Sau đó hán tử nói gì, Liệt Viêm một chút cũng không lọt vào tai...Hắn sẽ cứu ta? Hắn biết ta ở đây? Hắn sẽ cứu ta? Vì sao? Nếu muốn đưa ta đi, vì sao còn muốn cứu ta? Trong lòng sóng cuộn lên từng đợt, ngọt bùi cay đắng đồng loạt dâng lên cổ họng, nhin không được căn cứ môi, cố gắng kìm nén nỗi xúc động muốn nức nở.

“Làm sao vậy?” Hán tử thấy thân mình y lung lay sắp đổ, đỡ lấy y.

“Thật là phụ vương sẽ tới cứu ta?” Chặt chẽ nắm lấy cánh tay thủ vệ, Liệt Viêm lớn tiếng hỏi.

“Vâng... Đúng vậy a!” Tuy rằng không rõ Liệt Viêm vì cái gì kích động như vậy, hán tử vẫn đáp lại: “Tất cả mọi người đều nói vậy, nói là chỉ cần thả người, liền để Khương Dịch tộc chúng ta quay về Đại Liệt!”

Chiếm được đáp án chính xác, Liệt Viêm ngược lại trấn an hơn. Xem ra, hắn còn không có thật sự buông tha ta, ha ha, lại chưa sót cười trong lòng, chính là, còn có thể tin tưởng hắn sao? Lừa ta 12 năm, lần này còn muốn thế nào? Lại là gạt ta sao? Chậm rãi ngẩng đầu, trong lòng lại dựng lên tầng tầng phòng ngự. Tin tưởng hắn? Không có khả năng!

“Vậy Cố Trát vì cái gì còn muốn giữ ta lại? Song phương thống nhất quan điểm?” Dù đã biết đáp án, Liệt Viêm vẫn cố ý hỏi!

“Chính là vậy a, Cố Trát muốn đêm trăng tròn mang người...” Thủ vệ nhìn khuôn mặt tinh xảo Liệt Viêm, rốt cục không đành lòng hai chữ “hỏa tề” nói ra.

“Hỏa tề, đúng không?” Liệt Viêm lơ đãng cười cười: “Chẳng lẽ Khương Dịch tộc nhân các người đều không muốn quay về Đại Liệt sao?”

“Dĩ nhiên muốn.” Nói tới đây, trên mặt hán tử hiện ra phần uất: “Chúng ta trong tộc kỳ thật không ai nguyện ý rời Đại Liệt, đều do Cố Trát khư khư cố chấp, ngày đó nếu không phải hắn một lòng muốn thăng quan, tham gia phân tranh thái tử tại Đại Liệt, Khương Dịch tộc chúng ta sao lại rơi vào tình cảnh này? Hiện giờ, lại chỉ còn chúng ta khổ a!”

Liệt Viêm trong lòng vừa động, đang muốn hỏi tiếp, đột nhiên ngoài trường đèn đuốc sáng trưng, tiếng giày nện trên mặt đất, đại diện cho tiếng bước chân hỗn loạn

“Ta ra xem chuyện gì xảy ra!”

“Ân.” Liệt Viêm khẽ gật đầu, lúc này tim y vẫn còn chấn động bởi tin tức nhận được, bên ngoài vô luận chuyện gì xảy ra y cũng không có tâm mà quản.

“Xoạt!” Tiếng kéo rèm: “Người là Đại Liệt Liệt Viêm thế tử sao?” Một người áo đen bất ngờ xâm nhập vào trong trường, thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, có gì chỉ giáo?” Liệt Viêm bình tĩnh nhìn người mới vào.

Người này tựa hồ không nghĩ tới Liệt Viêm sẽ nói như thế, hơi hơi ngây người, vội vàng nói: “Đại thế tử, thuộc hạ là Lý Hoành, bình viễn tướng quân dưới trướng nhiếp chính vương, được vương gia ra lệnh đến đây nghĩ cách cứu thế tử.”

“Ngà!” Liệt Viêm ngẩn ra, bất giác nhìn kỹ vị tướng quân vô cùng lạ mắt này “Bình viễn tướng quân”.

Lý Hoành thấy y tựa hồ không tin, lấy ra kim bài bên hông, đưa cho Liệt Viêm: “Đây là kim bài mật lệnh của Vương gia, thế tử vừa thấy liền biết.”

Quả nhiên là kim bài của hắn, Liệt Viêm nhìn kim bài vàng óng dưới ánh đèn, lòng rung động vô cùng, hắn quả nhiên tới cứu ta, hắn quả nhiên đến đây, hắn... luyến tiếc ta sao? Không, sẽ không, hắn nếu muốn cứu

ta, cần gì phải đưa ta đi làm con tin? Mang nghi vấn, nhìn kim bài nhỏ nhỏ trong tay, coi như hấn có âm mưu, chính mình còn có thể như thế nào? Tệ nhất, cũng chỉ là một chữ chết mà thôi.

“Chỉ một mình người?”

“Không, còn có người bên ngoài tiếp ứng. Thế tử, chúng ta đi.” Nói xong, Lý Hoành từ lấy ra một con dao găm chém sắt như chém bùn, vung tay chặt đứt còng trên mắt cá chân Liệt Viêm, kéo Liệt Viêm bỏ chạy.

“Người nào?” Vừa ra trường, bỗng nghe được một người rống to, Lý Hoành rút kiếm ra, cùng với người nọ đánh nhau, Liệt Viêm vừa nhìn, cũng chính là thủ vệ vừa rồi, đang định ngăn cản, đã thấy Lý Hoành ra hư chiêu, một kiếm đâm xuyên qua ngực thủ vệ kia.

“Người...” Người này luôn luôn đối rất tốt với Liệt Viêm, không nghĩ tới khoảnh khắc tận số lại vì kẻ trước mắt.

“Đại thế tử... Đi...”

Liệt Viêm chỉ hơi áy náy nhìn thi thể thủ vệ, thầm nghĩ “Thực xin lỗi” rồi quay người bỏ chạy. Thành linh nghe “Các người định trốn đi đâu?” Một giọng nam vang lên, ánh lửa tận trời, chỉ thấy một người trung niên nam tử vẻ mặt tức giận dưới ánh lửa bùng bùng như ban ngày kia tròng mắt liếc Liệt Viêm, phía sau hấn, một loạt người bắn cung đã giương tên sẵn sàng, ngắm hướng Liệt Viêm!

“Hừ, đêm nay Tô Y Nạp điện hạ đột nhiên đến Nam Đô, ta chỉ biết sẽ có người tới cứu người, ta đoán không sai chút nào.”

Tô Y? Hấn không phải đã quay về Bắc Đô sao? Tại sao lại đến đây?

Trát Hách Lý đắc ý cười nói: “Ta ở Bắc Đô có mật thám, hoàng tử vừa rời thành, ta sẽ nhận được tin tức.” Tiếp theo, rống to một tiếng: “Bắt lại!”

“Chậm!” Trong bóng đêm bên ngoài lại truyền đến từng tiếng thét to, một đội ngũ hơn vạn người chẳng biết lúc nào đã thừa lúc bóng đêm dày đặc không thấy nổi năm ngón tay, lặng lẽ phục kích quanh khu vực của người tộc Khương Dịch

“Tô Y Nạp điện hạ?” Trát Hách Lý ghen hòng nhìn trân trối đội ngũ đông đảo thiện chiến xung quanh, kinh nghi hô.

“Trát Hách Lý, tin tức của người không đủ, ta đến Nam Đô, nhưng dẫn theo nhân mã đến.” Tô Y Nạp lạnh lẽo nói, lạnh lùng nhìn thoáng qua Trát Hách Lý, xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến trước mặt Liệt Viêm, chăm chú ngắm y, nửa ngày mới nói: “Viêm ca ca!!”

“Tô Y Nạp điện hạ, Đại thế tử, nơi đây không thể ở lâu, đi về trước tiếp tục nói đi?” Lý Hoành thấy Tô Y Nạp vẻ mặt hình như có thiên ngôn vạn ngữ, nhin không được nhắc nhở nói.

“Người là...” Tô Y Nạp nhìn hắc y nhân bên cạnh Liệt Viêm, bắt giác hỏi.

“Gặp qua điện hạ, thuộc hạ là Lý Hoành, bộ hạ của Đại Liệt nhiếp chính vương được phái đến cứu thế tử.” Lý Hoành thấy Tô Y Nạp hỏi mình, lập tức quỳ xuống nói.

“...” Tô Duẩn nói tiếp: “Viêm ca ca, chúng ta đi thôi, mấy người Khương Dịch tộc cũng không dám làm gì chúng ta đâu.”

Liệt Viêm thấy Trát Hách Lý vẻ mặt không cam lòng, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không rảnh nghĩ nhiều, theo Tô Y Nạp ra ngoài.

“Viêm ca ca, chúng ta cùng cưới một con.” Nói xong thả người nhảy lên lưng ngựa, Liệt Viêm nói: “Hảo.” Vừa muốn tung người lên ngựa: “Vút..!” Một thanh trường kiếm bay tới, đâm thẳng vào ngực Tô Y Nạp.

“Người?!” Liệt Viêm kinh ngạc nhìn Lý Hoành, hấn không nhìn thẳng Liệt Viêm, trên khuôn mặt vẫn còn vương nụ cười thần nhiên.”Nhiếp chính vương mật lệnh, cứu Đại thế tử là giả, mượn cơ hội ám sát Đô Lan hoàng tử Tô Y Nạp là thực.” Giơ kim bài có khắc chữ Đại Liệt nhiếp chính vương, Lý Hoành ung dung nhàn nhả đáp.

Cứu ta là giả? Giết Tô Y Nạp là thật! Trong giây lát sững sốt lui ra phía sau hai bước, toàn thân nhin không được run rẩy. Hắn sẽ cứu ta? Ha, thiên đại chuyện cười, chuyện cười! Bị thương một lần còn chưa đủ, còn tin hắn lần thứ hai? Giết Tô Y Nạp, hắn tiếp cận ta vì giết Tô Y, trong mắt hắn, ta chẳng qua chỉ là một công cụ, rõ ràng tự nói với mình đừng tin tưởng nữa, nhưng tâm vẫn vì chân tướng mà rỉ máu! Hận!!! Ôm lấy Tô Y đang ngã ra, hận ý ngập trời dấy lên!

“Viêm ca ca, ta...” Tô Duẫn bắt lấy vạt áo của Liệt Viêm, giẫy dụa muốn nói điều gì.

“Đừng nói chuyện!” Giống như biết Tô Y muốn nói cái gì, Liệt Viêm ôm chặt thân thể Tô Y: “Đừng nói.”

“Ta sợ không nói, liền không có cơ hội nói...”

“Ta hiểu được!!! Cái gì cũng đừng nói, ta đều hiểu được, đôi con người ngập nước của người đã nói hết thấy với ta.” Liệt Viêm nhìn Tô Duẫn dần dần lộ nét vui mừng, động viên hắn: “Nhưng mà, ta muốn người bình an trở về nói cho ta biết. Nhớ kỹ, bình an!”

Rút ra phổi kiếm của Tô Y Nạp, nhẹ nhàng buông Tô Y ra, đứng dậy, một kiếm đâm vào thân thể của Lý Hoành, Liệt Viêm nhìn Lý Hoành trúng kiếm ngã trên mặt đất, gần từng câu từng chữ nói: “Yên tâm, một kiếm này không lấy mạng của người, trở về nói cho Liệt Nguyên Điển, một ngày nào đó, kiếm của ta, sẽ đâm vào thân thể hắn!!!”

“Buông điện hạ ra, người Đại Liệt các người làm Tô Y Nạp hoàng tử bị thương, người còn muốn sống sót rồi đi sao?” Nhìn thấy Tô Y Nạp đã hôn mê trong lòng Liệt Viêm, cơ mặt Trát Hách Lý co lại, âm trầm cười nói: “Các vị, trước mắt vị Liệt Viêm này chính là thể tử Đại Liệt, phụ thân của y phái người giết hoàng tử của các vị, chẳng lẽ các vị còn muốn cứu y sao?”

“Được rồi! Giết hắn, giết hắn!”

“Vì vương tử báo thù!”

“Nhưng mà, hắn cũng giết tên thích khách kia rồi mà!”

“Điện hạ vẫn nằm trong lòng hắn đi”

.

.

Nhất thời, đủ kiểu bàn tán tràn lan trong đội ngũ của Tô Y Nạp!

“Câm miệng!” Rống to một tiếng, một trung niên nam tử mang trang phục thị vệ trưởng Đồ Lan đem roi ngựa trong tay vung mạnh: “Hiện giờ điện hạ bị trọng thương, bọn người còn ở đây nghe người ta châm ngòi, còn ra thể thống gì?”

Nam nhân đứng là thị vệ trưởng bên người Tô Y Nạp, chức quan xem như cao nhất xung quanh, hắn vừa ra mặt, tất cả mọi người đều im lặng, không hện mà cùng nhìn hắn, muốn hắn làm ra quyết định.

“A Cách Lý đại thúc, Tô Y bị thương...” Vừa thấy là A Cách Lý, Liệt Viêm đã bình ổn hơn, lại thấy vết thương của Tô Y Nạp rất nặng, lo lắng nói.

“Đại thể tử mời lên ngựa!” A Cách Lý ngày đó thấy Liệt Viêm vì cứu Tô Y Nạp mà trở thành tù nhân của Trát Hách Lý, đối với y vô cùng tín nhiệm: “Lão A Cách Lý tin tưởng người!”

“Không được!” Trát Hách Lý càng kêu to hơn, lại bị đứng ở bên cạnh hắn một cái gậy teo khô khốc vô cùng không chớp mắt hắn tử lời kéo góc áo, hắn tử nằm ở Trát Hách Lý mà biên khe khe nói một phen lúc sau, chỉ thấy Trát Hách Lý nhàn câu vừa chuyển, chỉ một thoáng trong mắt thả ra tia sáng kỳ dị, rồi lại lập tức dấu đi!

Hắng giọng, Trát Hách Lý nói: “Nếu A Cách Lý thị vệ trưởng cũng nói vậy, ta Trát Hách Lý liền đem người giao cho các người, tin tưởng Đồ Lan Vương đệ hạ sẽ đưa ra quyết định đúng đắn cho việc lần này!”

12. Chương 12-1

Khi rời đi Đại Liệt, nên hiểu cái vô tình của người; khi hết lời cầu xin người, nên hiểu được cái vô tâm của người. Lời ngon tiếng ngọt, cũng chính là ẩn chứa độc được mạnh gấp trăm lần bò cạp, một lần lại một lần giãy dụa, một lần lại một lần cố gắng kéo bản thân khỏi vũng lầy mang tên yêu thương người, cuối cùng bình tĩnh trong cơn ác mộng về người, mà tự lừa mình dối người rằng bản thân đã không còn đắm say nữa. Để rồi mỗi lần ngửi thấy mùi rượu quen thuộc đó, lại không thể khống chế mà nhớ về, nhận ra độc được mang tên Yêu người đang chảy khắp toàn thân khiến ta vì người mà sôi trào, để ý chỉ ta không tự chủ mà mệnh mang rời đi

Thì ra chỉ là say, thì ra chỉ là mộng, thì ra chỉ là công dã tràng, cứu ta? Buồn cười, buồn cười thay cho bản thân, chán ghét, phỉ nhổ, oán hận chính bản thân mình, oán hận?!!

Bất đắc dĩ, như kẻ lữ khách đơn độc bất đắc dĩ thực hiện chuyến đi dài trong sa mạc liên miên bão cát, bất đắc dĩ...

Mưa to như trút nước, nhìn về phía chân trời xa xa, tầng tầng màn mưa đang phủ trùm lên lòng người ảo não, nặng nề, ngột thở, dường như bầu không khí cũng có thể hủy hoại những cành hoa tươi đẹp vậy

Nhắm đôi mắt đã trĩu nặng, lắng nghe tiếng mưa rào bên ngoài, chỉ cảm thấy lòng băng giá.

“Ầm!!!” Một tia sét rạch ngang bầu trời, tia chớp lóe lên xua đi hắc ám, trong chớp lát...

“Quyết không!!!” Mở mắt ra, trong mắt là ngọn lửa không tên mãnh liệt, quyết không, quyết không, sẽ không chấm dứt như vậy, cả đời này ta sẽ cùng người đây dựa không rời.

Chạm rãi thở ra một hơi, khôi phục lại bình tĩnh, đôi mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Viêm ca ca.” Giọng nói du dương vang lên.

Liệt Viêm quay đầu lại, chứng kiến một thiếu niên dáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt diện mạo tú lệ.

“Điện hạ, thức dậy làm gì? Đêm muộn như vậy, trên người người còn có vết thương...”

“Không nên gọi ta là điện hạ, ta tỉnh lại không nhìn thấy người, đi tìm...” Tô Y chăm chú nhìn lên Liệt Viêm, hơi hơi bĩu môi, dựa vào người y.

Liệt Viêm khe khẽ thở dài: “Người nha...” trong miệng mặc dù ở trách cứ, nhưng cũng không đành lòng sùng nịnh nhẹ nhàng ôm hân, như thế nào không rõ tim của hân, như thế nào không rõ tình của hân, chính là... Trái tim đã chứa không nổi bất kì ai. Tràn đầy, tràn đầy, đều là người kia. Yêu cũng tốt, hận cũng tốt, bất đắc dĩ cũng tốt, toàn bộ cảm xúc, cũng là vì người kia, mặc kệ có nguyện ý hay không, đều chỉ có duy nhất người kia mà thôi.

Đối với Tô Y, chỉ có thể nói thật xin lỗi. Dịu dàng cùng chiều chuộng gần như không tự giác, vì bồi thường, nhìn thiếu niên như bản thân năm đó, sao lại không muốn thân cận đây?

“Đang nhìn cái gì?” Thành linh, Tô Y Nạp rúc vào ngực Liệt Viêm, cúi đầu hỏi.

Ngắm mưa sao? Không phải, mình cũng đâu hiểu tại sao lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt cũng đâu nhắm thứ gì riêng biệt.

“Viêm ca ca, ta...” Đôi con người trong treo, dưới ánh sáng lóe lên quang mang kích động.

Dường như không cảm nhận được xúc động của thiếu niên, chỉ đơn giản cúi đầu, Liệt Viêm thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy thế, Tô Y lại thất vọng nghiêng đầu, gắt gao cắn môi, trong mắt ngấn ra nước mắt, nhưng là, tự tôn cùng kiêu ngạo không cho phép hân rơi lệ, hít sâu một hơi, bình phục ủy khuất trong lòng.

Ngẩng đầu lên: “Viêm ca ca, ta muốn hỏi người một việc.”

“Chuyện gì?” Thản nhiên đáp lại, mang theo ý tứ.

“Người đã có người thương rồi phải không?” Nói liền một hơi, tim đập thành thịch trong ***g ngực.

Im lặng...

Chỉ còn im lặng kéo dài...

Người thương, chắc không phải đâu, yêu, đã từng, giờ chỉ còn hận thù lưu lại... mà thôi.

Cảm giác được thân thể trong lòng cứng lại, Liệt Viêm siết chặt vòng tay: “Người thương, không có.” Nhịn không được cười, tự giấu cười.

“Thật sự?” Tô Y kinh hỉ nhìn Liệt Viêm.

“Thật sự.” Ý cười bên môi Liệt Viêm đậm hơn, nhưng trong lòng lại cố biện giải cho bản thân, như thế nào không phải, đương nhiên là thật.

Tô Y mặt hơi đỏ lên, yên tâm tựa vào lòng Liệt Viêm, cảm thụ được bình yên hiếm thấy.

“Người lần này từ Bắc Đô mang đến một vạn nhân mã tới cứu ta, mấy người trong triều không phản đối sao?” Vô tình cố ý, Liệt Viêm khéo léo chuyển đề tài.

“Ta không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cần người bình an là tốt rồi.” Tô Y khẽ cười nói: “May mắn người không có việc gì.”

Liệt Viêm trong lòng cảm động, ôm chặt Đồ Lan tiểu vương tử nhìn như cao cao tại thượng này.

“Ầm!” Đột nhiên tiếng cửa phòng bị vội vã đẩy ra vang lên, đánh vỡ bình tĩnh trong phòng.

“Điện... Điện hạ!” Người tới thở hổn hển, cơ hồ nói không thành tiếng.

“Làm sao vậy, A Cách Lý đại thúc, chuyện gì xảy ra?”

“Từ Bắc Đô... Đến đây... Bệ hạ chuyển tin tức, đã tới... tới đại sảnh.”

Trong phòng hai người nghe mà cả kinh, nhanh chóng liếc nhau, đều thầm nghĩ: “Đến rồi!”

Trong đại sảnh, một người đưa tin vênh váo tự đắc tuyên đọc Đồ Lan quốc chủ thánh chỉ: “Lệnh Vương tử Tô Y Nạp lập tức phản hồi Bắc Đô, cũng đem Đại Liệt thế tử Liệt Viêm áp tới Đô thành!”

Đồ Lan Bắc Đô thành.

Mang một phong cách khác hẳn Đại Liệt đô thành, Đồ Lan Bắc Đô vì ở phương bắc, rời xa Đại Liệt, càng thêm bảo tồn phong cách kiến trúc Đồ Lan nguyên thủy – hùng hồn đại khí, thiếu đi chút rực rỡ Nam Đô cùng tú lệ lịch sự tao nhã, Bắc Đô luôn tràn ngập những con người thảo nguyên hào phóng nhanh nhẹn.

Ngay cả cơn gió cũng dữ dội thổi cờ bay phất phới trên vương cung.

Trong vương cung, “Phòng nghị sự” trang nghiêm là nơi Đồ Lan vương hằng ngày thượng triều. Nói là “Phòng”, kỳ thật so với “phòng” không biết lớn gấp bao nhiêu lần, vốn là năm đó Đồ Lan vương học đòi văn vẻ mà kiến trúc, chứ nhìn qua cũng chẳng đặc sắc gì, nhưng bởi vì cho tới nay cũng gọi đã thành thói quen, nên cũng không sửa.

Cao cao trên nóc nhà, treo những bức bích họa thượng đẳng, trên bốn cây cột chống đỡ cả đại sảnh lại vẽ đầy những cảnh phong thổ nhân tình của cuộc sống thảo nguyên, họa phong cảnh, quanh bốn bức tường thì treo những “Đao” “Kiếm” “Cung” “Giáo” “Khiên” “Thương”... các loại binh khí, lấy binh khí làm trang sức, có thể dễ dàng nhìn ra quốc gia này vốn thượng võ, trong đại sảnh hùng vĩ thế này mà lại tràn ngập không khí khẩn trương.

Hướng bắc đại sảnh phía trước, là bảo tọa của Đồ Lan vương, mà vào thời khắc này, trên bảo tọa một vị nam tử trung niên khôi ngô, vẻ mặt âm trầm, bao hàm tức giận.

Cả đại sảnh một mảnh tĩnh mịch, tĩnh mịch đến mức đè ép khiến các thần tử đang đứng phía dưới toát mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Người nói Tô Y Nạp bị trọng thương?” Nam nhân không cố ý chậm lại ngữ khí, gần từng tiếng hỏi, lại càng hàn ý bức người.

“Vâng... Điện hạ hần... Bị trọng thương...” Quỳnh trong đại sảnh, đại thần cúi đầu trả lời, rằng đã không nhịn được mà đập vào nhau, sợ mình không cẩn thận liên rớt đầu: “Chẳng qua, không đáng lo, hiện tại điện hạ thương thế đã không còn đáng ngại.”

“Người nói hần là bị người Đại Liệt gây thương tích?”

“Vâng, đúng vậy “

“Nói bậy!!!” Đồ Lan quốc chủ đột nhiên tức giận: “Hần để thư cho quả nhân nói hần đi cứu Đại Liệt thế tử có ân cứu mạng hần, người Đại Liệt sao lại hại hần?”

“Bệ... Bệ hạ minh giám... Đây...” Vị thần tử kia gần như bị dọa chết khiếp, nói lắp bắp: “Việc này... Thiên chân vạn xác, lúc ấy ở đây... Toàn bộ tướng sĩ đều tận mắt nhìn thấy...”

“Như vậy, Tô Y Nạp cùng Đại Liệt thế tử được hần cứu đến hiện ở nơi nào?” Đồ Lan quốc chủ sắc mặt hơi dịu, hỏi.

“Điện hạ cùng vị Đại Liệt thế tử kia... ở ngoài cung chờ yết kiến.” Đại thần kia nghe thấy hần hỏi cái khác, lén thở ra, thầm nghĩ hôm nay mạng này coi như giữ được, người nào không biết vị Đồ Lan vương này sủng ái nhất đúng là tiểu vương tử Tô Y Nạp dung mạo xinh đẹp tú lệ kia, may là tiểu vương tử đã muốn bình an vô sự, nếu không hôm nay chắc hần đã bỏ mạng chôn theo rồi

“Truyền bọn hần tiến đến gặp ta.”

“Vâng! Bệ hạ!”

~

13. Chương 12-2

“Điện hạ cùng vị Đại Liệt thế tử kia... ở ngoài cung chờ yết kiến.” Đại thần kia nghe thấy hần hỏi cái khác, lén thở ra, thầm nghĩ hôm nay mạng này coi như giữ được, người nào không biết vị Đồ Lan vương này sủng ái nhất đúng là tiểu vương tử Tô Y Nạp dung mạo xinh đẹp tú lệ kia, may là tiểu vương tử đã muốn bình an vô sự, nếu không hôm nay chắc hần đã bỏ mạng chôn theo rồi

“Truyền bọn hần tiến đến gặp ta.”

“Vâng! Bệ hạ!”

Đến tận giờ, tất cả mọi người chậm rãi thở phào một cái, chỉ cần Tô Y Nạp điện hạ mà đến, tức giận gì bệ hạ cũng có thể bỏ qua, chính là, thở phào nhẹ nhõm lại nhịn không được vì tiểu vương tử mà đổ mồ hôi lạnh.

Một mình lãnh binh xuất chiến, nói như thế nào đều là tội chết, cho dù là tiểu vương tử bệ hạ sủng ái nhất, chỉ sợ cũng không thể không bị phạt nặng, không biết bệ hạ xử lý như thế nào.

“Nhi thần Tô Y Nạp thỉnh an phụ vương.”

“Đại Liệt nhiếp chính vương Đại thế tử Liệt Viêm kiến quá Hô Cách bệ hạ.” Hai thanh âm cực kỳ dễ nghe một trước một sau vang lên, hai cái thiếu niên quỳ gối trước Đồ Lan vương.

“Bình thân.” Nhìn thấy nhi tử quỳ trước mắt mình thương thế quả thật không còn đáng lo, Hô Cách cảm thấy yên tâm: “Người chính là chất tử Đại Liệt đưa tới, Liệt Viêm?” Hần không hề xem Tô Y Nạp ngược lại nhìn về phía Liệt Viêm, người thảo nguyên đều chú ý “Phụ nghiêm mẫu yêu” dù trong lòng có cực kỳ sủng ái nhi tử, trên mặt cũng chỉ là thần nhiên, thiếu niên Đại Liệt này rốt cuộc có cái gì đặc biệt, mà nhi tử mình sủng ái nhất lại xả thân đi cứu?

Làm Liệt Viêm ngẩng đầu một khắc này, Hô Cách chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, hảo một tuần mỹ thiếu niên phong thần như ngọc, chính mình sống vài thập niên, còn chưa bao giờ thấy được nhân vật nào tuần lãng xuất sắc lại anh tuấn bất phàm như vậy.

Tô Y Nạp tuy rằng cũng là hết sức xinh đẹp, thậm chí có thể nói người đẹp nhất trên thảo nguyên, chính là, vẻ đẹp của hấn, từ trước vốn nhu nhược, cực kỳ giống mẫu hậu hấn, mà thiếu niên trước mắt này, ánh mắt chiếu rọi thân quang sáng ngời đến nỗi lu mờ tinh tú, khí khái anh hùng bừng bừng trên mặt tự tin đủ để ngạo thị thiên hạ nhân gian... Người ngoài thấy vẻ mặt giận dữ của Đồ Lan vương như hấn không phải là bị sợ tới mức lạnh run chính là cố ra vẻ trấn định, mà thiếu niên này, thẳng người đứng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Ngạo mạn! Chuông cảnh tỉnh vang động lòng Hô Cách, hấn sẽ không bởi vì bộ dạng đối phương xuất chúng như thế nào liền quên đối phương là loại người gì, chỉ hận sao nhân vật như vậy lại sinh ở Đại Liệt.

“Vâng, bệ hạ.” Liệt Viêm giọng cao đáp. Thấy Hô Cách nguy hiểm híp mắt lại, tựa hồ không hài lòng vì mình đối hấn không có sợ hãi, Liệt Viêm không khỏi cười thầm: chuyện cười, còn hơn Đồ Lan vương người nhìn như nguy hiểm, trình độ nguy hiểm của người kia so với người hơn cả trăm lần, hấn lại có thể vì chút nguy hiểm uy hiếp cỡ này mà sợ hãi?

“Tô Y Nạp chính là vì người mới lãnh binh đi Nam Đô?” Hô Cách đột nhiên quát, rõ ràng tỏ vẻ: người có tài đức gì?

“Bẩm bệ hạ, Vương tử Tô Y Nạp lãnh binh đi Nam Đô đều không phải là vì một người như Liệt Viêm, Liệt Viêm có tài đức gì, lại dám làm phiền hoàng tử tự mình đến cứu? Tô Y Nạp điện hạ lãnh binh đi Nam Đô, là vì cứu cả Đồ Lan.”

“Cả Đồ Lan?”

“Vâng, cả Đồ Lan.”

Lần này, đừng nói Hô Cách không hiểu, ngay cả Tô Y Nạp cũng không rõ Liệt Viêm vì sao lại nói vậy, chẳng qua, hấn cũng biết Liệt Viêm là đang vì hấn giải vây, chỉ hơi giật mình nhìn hấn xem tiếp theo nên nói như thế nào.

Hô Cách mí mắt nhú lại, lạnh lùng nhìn lên Liệt Viêm, ý bảo hấn nói tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt đầy uy hiếp nếu người không nói rõ ràng sẽ bị lôi ra lăng trì xử tử.

Liệt Viêm ngẩng nhìn bốn phía, tự tin cười, giương giọng nói: “Xin hỏi bệ hạ, thực lực của cả Đồ Lan quốc như thế nào?”

Hô Cách không nghĩ tới hấn sẽ hỏi thực lực của cả Đồ Lan quốc, kiêu ngạo ngẩng đầu, nói với một đại thần bên trái: “Tả tướng quốc, nói cho hấn biết.”

“Đồ Lan ta binh hùng tướng mạnh, dê bò đầy đàn, thực lực cả nước hưng thịnh.” Một lão giả tóc bạc đứng ra nói.

“Thật sao? Vậy xin hỏi Đồ Lan cùng Đại Liệt khai chiến đã... nhiều năm, người Đồ Lan hi sinh bao nhiêu?”

“Này...” Mặt lão tướng quốc lộ vẻ khó khăn nhìn hướng Hô Cách.

Hô Cách trong lòng rung mình, biết Liệt Viêm này không đơn giản: “Đồ Lan cùng Đại Liệt chiến sự lớn nhỏ lớn nhỏ hơn trăm trận, Đồ Lan ta hao tổn ba đại tướng, cánh quân phía đông tại một lần chiến sự ba tháng trước gần như...” Hấn mặc dù không có nói tiếp, nhưng ở tràng tất cả mọi người biết câu nói kế tiếp là: “Toàn quân bị diệt.”

“Nhưng là, Đồ Lan ta bình thường đều lấy được đại thắng trên tây lộ.” Hô Cách lại đề cao âm lượng nói: “Cùng Đại Liệt chiến tranh, Đồ Lan ta có thể nói là thắng nhiều bại ít.”

Liệt Viêm khinh thường cười, lại hỏi: “Như vậy xin hỏi, hiện giờ đã là tháng tám, chỉ còn hai tháng nữa là mùa đông rét lạnh, tiếp tục chiến, lương thảo có thể cung ứng?”

Lời này vừa nói ra, Hô Cách lập tức biết ý tứ của Liệt Viêm, Đồ Lan từ khi khai chiến đến giờ đều dùng lương thảo trong kho, tích tụ đã là không nhiều lắm, bởi vì là mùa đông, không thể ở dân gian thu thập, tiếp tục chiến, hậu quả khó lường.

Liệt Viêm lại là cười, cứ thế nói: “Đồ Lan mấy năm gần đây đích xác cường thịnh, nhưng cường đại chính là binh mã, mà không phải thực lực của một nước. Đồ Lan cùng một đối thủ cường đại như Đại Liệt khai

chiến, quan trọng nhất không phải là quân đội tinh nhuệ mà là quốc lực.” Nhìn thấy mọi người xung quanh cũng bắt đầu suy tư.

Liệt Viêm nói tiếp: “Mà trái lại Đại Liệt, kiến quốc hơn trăm năm qua luôn không tham gia chiến sự lớn, quốc lực hùng hậu, kho thóc sung túc, nếu thật khai chiến với Đồ Lan, kết quả cuối cùng chắc chắn là thắng lợi.”

“Vậy tại sao trước kia trong khi chiến sự liên tiếp, Đại Liệt lại bại thua liên tiếp?” Một cái một thân quân phục tướng lãnh vẻ mặt không tin chất vấn.

“Bảo tồn thực lực.” Liệt Viêm hồ hững cười nói: “Nhìn chung Đại Liệt từ khi nhiếp chính vương nắm giữ triều chính tới nay, nhiếp chính vương cũng cố địa vị cũng vì chính đồn kỷ cương chấn chỉnh triều đình, vì vậy mà đặc tội không ít thủ lĩnh trong Đại Liệt, trong nước nội chiến không ngừng, không rảnh để ý biên giới phía bắc, nếu không, thử hỏi tướng quân, Đồ Lan có thể đánh thắng nhiều trận như vậy sao?”

“Hơn nữa, từ khi ta xuất phát đi vào Đồ Lan, hai nước trong lúc đó không có tái chiến, đã hơn ba tháng, ba tháng này đối với Đại Liệt mà nói đã đủ rồi, Đại Liệt hoàng triều có đủ thời gian để trong ba tháng dọn sạch hết thủy chương ngại trong nước, nếu cùng Đồ Lan khai chiến, Đại Liệt không còn trở ngại, Đồ Lan thắng lợi được mấy phần?” Liệt Viêm một hơi nói xong, thẳng tắp nhìn lên Đồ Lan quốc chủ đang ngồi cao cao tại thượng kia.

Thiên tài, trước mắt thiếu niên này tất nhiên là một thiên tài, Hồ Cách khiếp sợ nhìn Liệt Viêm đang đứng kia, trong lòng không ngừng cảm khái, nhớ năm đó phụ thân của hắn Liệt Nguyên Điển mười lăm tuổi đã danh dương thiên hạ, mà hắn hiện giờ còn nhỏ hơn Liệt Nguyên Điển, chỉ sợ chỉ có giỏi hơn chứ không kém. Đáng tiếc, đáng tiếc a... Đúng là người Đại Liệt.

“Kia... Coi như vậy, cùng với việc Tô Y Nạp lãnh binh đi Nam Đô cứu người có quan hệ gì?” Một vị nam tử hai mươi đứng đầu đại thần bên phải thình lình mở miệng lạnh lùng nói: “Coi như người mọi cách nguy hiểm, cũng không thoát được tội Tô Y Nạp một mình lãnh binh.”

“Đừng nóng vội, Tô Sa Thẩn Đại diện hạ, ta sắp nói đến chỗ này” xem y sam tương tự Tô Y Nạp trên người nam tử cùng bộ dáng hỗn hển, Liệt Viêm không khó đoán ra người trước mắt chính là vương tử Đồ Lan kia, đại vương tử Tô Sa Thẩn.

“Hừ, Tô Y Nạp vì một con tin Đại Liệt như người mà một mình đi Nam Đô, nói như thế nào đều là tội chết, còn có cái gì có thể chối cãi?”

“Tô Sa Thẩn diện hạ, người hi vọng đệ đệ của người chết sao đến vậy sao?” Liệt Viêm nhìn nam tử lỗ mãng này, khinh miệt mỉm cười, ý cười sâu xa nói.

“A, không, đương nhiên không... hi vọng.” Bị ánh mắt lạnh lẽo của Liệt Viêm nhìn đến chột dạ, Tô Sa Thẩn cuống quýt khoát tay nói, vì lòng bất an mà còn hướng lên bảo tọa nhìn người đang ngồi, xác nhận nam nhân không có lộ ra vẻ mặt không vui mới lén nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy thỉnh diện hạ kiên nhẫn hãy nghe ta nói xong.” Liệt Viêm cười to trong lòng Tô Sa Thẩn này đúng là vô năng, nhìn Tô Y Nạp xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh mình, cho hắn một nụ cười an tâm.

“Tất các vị chắc cũng biết việc Tô Y Nạp diện hạ thay mặt đệ đệ tuần tra Nam Phương bị người đuổi giết chứ?”

Thấy tất cả mọi người gật đầu, Liệt Viêm lại nói: “Mà Liệt Viêm vừa khéo ở trên đường vào Đồ Lan quen biết vương tử.” Mọi người đều biết là hắn trong sa mạc cứu Tô Y Nạp, mà hắn không có việc này ra, ngược lại càng khiến người ta cảm thấy Liệt Viêm này không kể kiêu ngạo, vô thức sinh lòng hảo cảm với hắn.

“Vốn tưởng rằng diện hạ tới Nam Đô liền có thể an toàn, không ngờ quân đội Nam Đô lấy lý do đề phòng Đại Liệt tấn công chặn đường diện hạ, lại còn vu cáo hãm hại diện hạ làm gian tế, ý đồ hại diện hạ.” Hắn nói mấy câu nói được nhẹ nhàng khoan khoái, người nghe lại chỉ thấy trong lòng cả kinh, không nghĩ tới trong đó còn có những bí ẩn này.

“Là như vậy sao? Tô Y Nạp?” Hồ Cách lo lắng hỏi nhi tử yêu của mình.

“Tình hình ngày đó quả thật như thế.” Tô Y Nạp cũng không phải người ngu, biết Liệt Viêm cố ý đem hung hiểm ngày đó tái hiện ở trước mặt phụ thân để giành được đồng tình của phụ thân, nói: “Chuyện ngày đó thật sự là hung hiểm đến cực điểm, may mắn Viêm... Liệt Viêm thế tử toàn lực cứu giúp.”

“Liệt Viêm cứu người?” Hồ Cách nhượng mảy, Liệt Viêm chỉ dẫn theo chính là vài trăm người mã, như thế nào cứu Tô Y Nạp?

“Vâng, phụ vương, lúc ấy nhi thần dẫn Liệt Viêm cùng nhân mã của hần tới một chỗ khe núi mà nhi thần hay tới chơi, tử thủ ở cửa khe núi, sau tên thủ thành lại bị Khương Dịch tộc Cổ Trát Trát Hách Lý nghe động tĩnh tìm đến tình cờ giết chết, Trát Hách Lý lấy tánh mạng nhi thần áp chế Liệt Viêm, nếu hần không ra khe núi, sẽ bắt nhi thần cùng chờ ngoài khe núi đến khi người bên trong ra thì thôi.”

“Khá lắm Trát Hách Lý, dám uy hiếp vương tử?” Hồ Cách mạnh mẽ đập bàn bàn, nổi trận lôi đình, đặc biệt vị vương tử này lại còn là Tô Y Nạp mà hần yêu thương nhất?

“Vâng, phụ vương ngài thử nghĩ xem, Viêm ca ca là vì nhi thần mà bị Trát Hách Lý bắt, nhi thần lại có thể nào không tri ân không báo đây?” Tô Y Nạp vừa thấy Hồ Cách dĩ nhiên động dung, thừa cơ làm nũng hần: “Hơn nữa, nếu nhi thần không dẫn nhân mã đến, ai sẽ biết trong Nam Đô còn có kẻ giữ ý đồ bất lợi với nhi thần không, Trát Hách Lý kia cũng sẽ không dễ dàng mà thả viêm ca ca.”

Hần thế nhưng đã xưng hô Liệt Viêm là Viêm ca ca, có thể thấy được giao tình với Liệt Viêm vô cùng tốt, Hồ Cách nghe hần nói có lý, rồi lại không muốn dễ dàng cho qua Liệt Viêm như vậy, trong lòng cố ý khó xử Liệt Viêm nói: “Thế nhưng thế tử nói người là vì cả Đồ Lan mới có thể đi cứu hần, đây cũng là cơ gì??”

Tô Y Nạp trong lòng cả kinh, biết rõ chính mình đem lời nói quá vụn toàn, lập tức ngăn người, đành phải xin giúp đỡ nhìn qua Liệt Viêm.

Liệt Viêm mỉm cười, bình tĩnh nói: “Đương nhiên là vì Đồ Lan, mặc kệ ta tới Đồ Lan có phải là ... làm con tin hay không, đầu tiên ta vẫn là Đại Liệt thế tử, nếu ta ở Đồ Lan quốc thổ có mệnh hệ gì, Đại Liệt bên kia thì có lấy cớ tuyên chiến Đồ Lan, mà hoàn toàn là rất bất lợi với Đồ Lan, xin hỏi bệ hạ, điện hạ làm như vậy là không phải vì cả Đồ Lan?”

Nói chuyện mà Hồ Cách cười ha ha, tuy biết trong lời nói của hần có nhiều điều cần suy nghĩ lắm, nhưng vì không muốn làm khó Tô Y Nạp, cũng chỉ hảo gạt đầu đồng ý.

Không ngờ, Liệt Viêm nhìn vẻ mặt vui vẻ Hồ Cách đột nhiên mặt trầm xuống, bất ngờ trịnh trọng quỳ xuống nói: “Hồ Cách bệ hạ, thỉnh người điều tra là ai tính toán mưu hại Tô Y Nạp điện hạ, vì an toàn của điện hạ.”

“Việc này không cần người nói, ta cũng sẽ đi thăm dò.” Hồ Cách nghiêm mặt nói: “Hữu tướng quốc, khanh chịu trách nhiệm điều tra việc này, phải nhanh!”

“Phụ vương!” Đại vương tử Tô Sa Thẩn vội vàng nói: “Chuyện này... Xin giao cho nhi thần đi làm, hữu tướng quốc sự vụ bận rộn, việc nhỏ này không cần làm phiền hần.”

“Tô Sa Thẩn điện hạ cho rằng mưu hại hoàng tử sự là chuyện nhỏ?” Liệt Viêm hai mắt như điện, nhìn chăm chăm Tô Sa Thẩn.

“Không, đương nhiên không phải, mưu hại hoàng tử đương nhiên là đại tội tru di cửu tộc. Chỉ là ta muốn... điều tra rõ chân tướng.” Tô Sa Thẩn nơm nớp lo sợ nói, Liệt Viêm cố ý vô tình nhìn thoáng qua Hồ Cách, y như rằng thấy vị quốc chủ thông minh sáng suốt này đã nhìn Tô Sa Thẩn hoài nghi.

“Hảo, quả nhân tâm ý đã quyết, liền giao cho hữu tướng quốc điều tra.”

“Bệ hạ sau khi điều tra việc này, phải đề phòng Đại Liệt.” Liệt Viêm nhìn thấy Hồ Cách, gần từng tiếng nói ra chân chính suy nghĩ trong lòng hần.

Hồ Cách trong lòng căng thẳng, lập tức biết Liệt Viêm chỉ cái gì, nếu tình huống bây giờ đúng như Liệt Viêm nói, Đại Liệt rất có thể sẽ tìm cớ khai chiến với Đồ Lan, nói như vậy, kẻ thừa cơ ám sát Tô Y Nạp khi hần đi Nam Đô thật là người Đại Liệt, chính là con tin Đại Liệt là Liệt Viêm không phải còn tại Đồ Lan sao? Chẳng lẽ Đại Liệt thế nhưng sẽ hoàn toàn không để ý an toàn của vị thế tử này?

Hô Cách đánh giá Liệt Viêm, trong mắt là nghi ngờ, thấy Liệt Viêm luôn luôn không hề sợ hãi, trong đôi mắt đối diện đều chỉ là trong sáng, cũng không thể không có vài phần thừa nhận với lời hắn nói: “VẬY ĐẠI LIỆT NGƯỜI CHẴNG LẼ KHÔNG BẮN KHOẢN AN TOÀN CỦA NGƯỜI?”

“Nếu bắn khoản đến an toàn của ta, còn có thể để cho ta tới sao?” Liệt Viêm khổ sở cười, trong mắt vô tình lướt qua một tia oán hận.

“Vậy người vì sao lại ở Đồ Lan nói ra những lời kinh thể như vậy?”

Liệt Viêm không hề úy kỵ, gần từng chữ: “Bởi vì mẫu thân của ta là người Đồ Lan!” Từ khi Liệt Viêm đến đây, cho tới giờ khắc này mọi người mới nhớ tới vị Đại Liệt thể tử này chính là nhi tử của Đồ Lan công chúa Văn Trinh.

“Hào!” Hô Cách lớn tiếng nói: “Quả nhiên giống suy nghĩ của ta. Tô Y Nạp, người cùng Đại Liệt thể tử giao hảo, liền phong người làm đặc sứ, Liệt Viêm thể tử làm phó sứ đồng hành với người đi biên ải cùng Đại Liệt nhiếp chính vương hoà đàm, cũng ký kết cùng hòa ước.”

“Vâng, phụ vương!” Tô Y Nạp trong lòng vui vẻ, hưng phấn đáp.

Liệt Viêm trong đầu oanh vang lên, ngây người đứng ngốc đường trường, ký hoà ước, như vậy... ta lại phải gặp lại y!!!

~

14. Chương 13-1

Đại Liệt, mùa xuân năm Xương Khánh thứ bảy. Vạn vật phục sinh, băng tuyết đỉnh Tuyết Sơn quanh năm lạnh lẽo cũng bắt đầu ngênh đón ánh nắng mặt trời, ánh sáng khúc xạ nên bảy màu rực rỡ mà quý dị, có con hùng ưng bay liệng trên cao, in lại trên Tuyết Sơn những vết đen nhàn nhạt.

Hùng ưng mà bay cao lên tận chín tầng trời, nhất định sẽ để bóng tối trải dài trên khắp mặt đất.

Gió cuốn theo hơi ẩm, ở khi người không để ý lan tràn thiên địa, như đôi tay dịu dàng của người mẹ, thổi bay sương đêm lạnh lẽo, cũng thổi bay băng tuyết trong lòng Liệt Nguyên Điện.

Đứng ngoài lều, dõi ánh mắt về Tuyết Sơn xa xa, Tuyết Sơn là của Đồ Lan, Dưới chân núi Tuyết Sơn chính là Bắc Đô của Đồ Lan quốc, mờ mờ mịt mịt lại nghĩ đến thành thị phương bắc kia, vẫn là mùa xuân, vẫn là dương quang ấm áp, thành thị kia chắc vẫn phồn vinh... Như vậy, y cũng sẽ đến Bắc Đô phải không?

Một năm, đã lâu đến vậy không gặp lại y, suốt quãng thời gian không muốn thừa nhận, lòng người mờ mịt, mờ mịt nhìn về phương bắc.

Không lâu sau sẽ lại gặp nhau nơi biên cảnh, tại nơi đó kí hoà ước cùng vương tử, y...từ đó chắc sẽ có cuộc sống tốt hơn tại Đồ Lan, phải không?

Càng gần Đồ Lan, lại càng nghĩ về y, nhớ nhung y.

Ha ha, nhịn không được tự giễu cười, rõ ràng biết buổi kí hoà ước tuyệt đối không thể gặp lại y, kẻ ngồi trên ghế Đồ Lan vương sao có thể thả một lợi thể như vậy đến biên cảnh kia chứ?

“Vương gia, đã đến giờ.” Liệt Trung đi đến phía sau chủ tử, vô cùng cung kính nói.

“Chuẩn bị ngựa, đi.”

Cách đó không xa tại Đồ Lan biên cảnh.

“Viêm ca ca, thật sự cần như vậy?” Tô Y Nạp khó hiểu nhìn Liệt Viêm ăn mặc như một tùy tùng, khó hiểu nói.

“Ừ.” Liệt Viêm đứng trước gương đồng, cẩn thận sửa sang lại mình, cuối cùng lấy ra một mặt nạ da tinh xảo, cẩn thận dán tại trên mặt.

Tô Y kỳ quái nhìn Liệt Viêm, trong lòng mờ mịt, bất mãn nói: “Không phải là đi ký hòa ước sao? Có cần phải giấu đầu giấu đuôi như vậy không?” Ở trong lòng hắn Liệt Viêm luôn luôn người quả quyết, hiện giờ lại thấy vị đại trượng phu trong lòng mình gặp người cố quốc thì giấu giấu giếm giếm, nên lòng đầy bất mãn.

Liệt Viêm xoay người lại, nhìn chăm chú vào Tô Y Nạp, cười nhẹ đáp: “Tô Y, ngươi nhầm rồi, ta quyết không phải không dám đối mặt người Đại Liệt, ta làm như vậy có nguyên nhân của mình, tin tưởng ta, được chứ?”

“Vây... Được rồi.”

“Đi thôi, đến biên cảnh đi!” Liệt Viêm nhẹ Tô Y Nạp đang ngăn người, cho hắn một cái mỉm cười.

Đại Liệt, trên biên giới với Đồ Lan, cách nơi hai bên hạ trại không quá mười dặm, một loạt lều trại hoa lệ được lâm thời dựng lên, bốn phía xung quanh lều trại quốc kỳ của Đại Liệt và Đồ Lan đón gió bay phấp phới, binh lính đứng xung quanh thành tầng tầng lớp lớp.

Rất xa, liền thấy được người kỳ mã dẫn đầu, chỉ liếc mắt một cái, liền thấy rõ ánh mắt tà mị của hắn, vẫn là ánh mắt tản ra từng đợt lãnh ý như sương. Lập tức, đầu óc như trúng thuốc mê, mơ mơ màng màng tất cả đều là bóng hình hắn.

“Nhiếp chính vương điện hạ, Vương tử Tô Y Nạp, mời vào trong.” Đường lúc Liệt Viêm kinh hoàng loáng thoáng nghe được có người nói gì, ngơ ngẩn đi theo Tô Y Nạp đi vào một căn lều trại lớn.

Chỉ cần vừa thấy được người kia, tim Liệt Viêm đều ngăn không nổi loạn nhịp, người một năm chưa gặp ở ngay nơi mình có thể vươn tay đến, dù lý trí có cố gắng bậc nào dựng lên tầng tầng phòng hộ đều ngăn không nổi nhớ nhung như nước vỡ bờ..

Khuôn mặt hắn vẫn diễm lệ vô song như trước, khóe miệng duyên dáng cất lên những âm thanh mê hoặc, cả người hắn thoát nhìn vẫn như trước đây tản ra trí mạng lực hấp dẫn.

Nhớ...quá, nhớ...quá, nếu có thể, nếu không phải trong đầu vẫn đang vẫn duy trì một tia lý trí, có lẽ sẽ ngay tại chỗ này bất cóc hắn đưa đến nơi thật xa, bỏ quên mọi hận thù quá khứ.

Cực độ kinh ngạc, bị chính mong muốn ích kỷ trong đầu hù dọa, quên? Không có khả năng, sao có thể quên, như thế nào có thể quên, coi như... coi như... quên được việc hắn lừa gạt mình 16 năm, coi như... quên được đủ loại nhục nhã cuả hắn với mình, thậm chí... quên được hắn đã buộc chính mình giết chết người nam nhân mang danh chân chính “phụ thân”. Không, không thể quên, cũng không thể quên, sao có thể quên? Không thể quên, tuyệt đối không thể quên, tuyệt đối tuyệt đối không thể quên hắn đã lợi dụng cơ hội cứu mình mà khiến Tô Y Nạp bị thương, tuyệt không thể quên, kỳ thật ở trong lòng Liệt Viêm, bởi vì từ nhỏ không hiểu biết, phụ mẫu với mình cũng không phải hai người thân thiết, nhưng Tô Y Nạp, còn hơn phụ mẫu y, y ngược lại càng coi trọng vị bằng hữu quen biết chưa đầy một năm này, chính là, dù không muốn thừa nhận, một mảnh tâm cũng lặng lẽ bị phá hủy rồi.

“Quý quốc nếu có thể cùng nước ta ký kết hoà ước, chắc chắn là phúc của thiên hạ, may mắn của muôn dân!” Liệt Viêm lấy lại bình tĩnh theo dõi, chỉ nghe thấy Tô Y Nạp dùng đến đặc hữu ngôn ngữ của vương tộc đi ngoại giao nói những lời khéo léo.

“Đó là tự nhiên, chính là không biết quý quốc đối với cùng Đại Liệt ta ký hoà ước có thể xuất ra bao nhiêu thành ý?” Còn hơn Tô Y Nạp tao nhã, lời nói của Liệt Nguyên Điển sắc bén rất nhiều.

Đây cũng là phong cách của hắn, lấy như khí thế lời đình đề ép khí thế đối phương, sau đó lại khiến cho đối phương bị thuyết phục, Liệt Viêm không khỏi cười lạnh trong lòng, một chiêu này của hắn có lẽ dùng ở trên thân người khác hữu dụng, nhưng không có biện pháp đối với mình có tác dụng, sẽ không ai hiểu người nam nhân trước mắt này hơn hắn.

Quả nhiên, ở Liệt Nguyên Điển nguy hiểm tâm mất, Tô Y Nạp cảm thấy hoảng hốt, người này thực ta mị, ở lần đầu tiên nhìn thấy vị nhiếp chính vương này, cơ hồ bị đôi mắt tà dị kia hút đi linh hồn. Nếu, không phải mỗi ngày đều đối diện với với người tuấn mỹ khí khái anh hùng như Liệt Viêm, Tô Y Nạp rất khó tin tưởng thiên hạ sẽ có tuyệt mỹ nam nhân như thế, nhưng ánh mắt hắn nhìn mình, tại sao lại mang theo hận thù sâu đến thế? Hận thù? Tô Y Nạp lơ đãng nhíu mày, trừ lần Liệt Nguyên Điển phái người ám sát mình

không tính, hấn và vị nhiếp chính vương này cũng chẳng kết oán nào, vì cái gì hấn sẽ hận mình đến vậy, hơn nữa lần ám sát đó, đâm bị thương cũng là chính mình, cần hận cũng nên là mình chứ?

Đứng ở Tô Y Nạp phía sau, Liệt Viêm nhìn ra Tô Y Nạp không thích ứng, trộm sải bước tiến đến nắm lấy bàn tay trần đầy mồ hôi của Tô Y Nạp.

Động tác này nháy mắt hóa giải căng thẳng của Tô Y Nạp, Tô Y Nạp dùng sức nắm lại tay Liệt Viêm, nói với Liệt Nguyên Điển: “Phụ vương ta lệnh ta đến kì hòa ước cùng vương gia, Vương gia cho rằng Đồ Lan sẽ đùa một việc lớn như vậy sao?”

Hảo, đánh trả thực đẹp, trong lòng Liệt Viêm thầm cổ vũ Tô Y Nạp, cũng thỏa mãn chứng kiến trên mặt Liệt Nguyên Điển lộ ra chút sắc thái coi trọng.

Như thế nào, đối thủ của người cũng không phải như trong tưởng tượng của người là một hoàng tử được nuông chiều từ nhỏ phải không? Trong suốt nửa năm Liệt Viêm dụng tâm giáo dục, Tô Y Nạp cũng nắm giữ cái đại khái tính cách của Liệt Nguyên Điển.

“Đó là tự nhiên, xem ra Nguyên Điển quá lo lắng, chính là không biết quý quốc tại sao lại nghĩ đến cùng Đại Liệt ta đình chiến?” Liệt Nguyên Điển lại thoải mái ném ra một cái người khác để ý vấn đề. Hấn hỏi như vậy không thể nghi ngờ là ở hướng Đồ Lan tỏ rõ thái độ: ta biết Đồ Lan các người lâm vào khốn cảnh, đừng nghĩ Đại Liệt cũng khinh địch cùng các người ký hòa ước.

Khuôn mặt Tô Y Nạp cứng đờ, lòng hiểu được tình thế quả thật như Liệt Viêm đã miêu tả, Đại Liệt sẽ khơi mào chiến tranh cùng Đồ Lan. Hấn không thể không nói tiếp: “Vương gia chẳng lẽ nguyện ý cho chúng ta hai nước chiến tranh lâu dài? Cứ như vậy, dân chúng hai nước đều lâm vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, tin tưởng đó cũng không phải điều vương gia hằng mong đợi, phải không?”

Tô Y Nạp lúc này chỉ có thể dùng cái đạo lý tầm thường ấy đáp lại Liệt Nguyên Điển, sau khi nói xong, lòng hấn cũng lo lắng khôn nguôi, Liệt Nguyên Điển là dạng người nào, sao lại dễ dàng bị hấn nói mấy câu liền cảm động?

Liệt Nguyên Điển nghe vậy, hơi sững sờ, nhìn chằm chằm Tô Y Nạp, trầm ngâm nửa ngày, ngay tại Tô Y Nạp cho là hấn lại sắp ra một cái nan đề khác thì hấn đột nhiên nói: “Hảo, vì dân chúng hai nước, hoà ước ta sẽ ký.”

Tô Y Nạp vừa nghe, nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm trong lòng xong lại đột nhiên cảm thấy được không thích hợp, như lời Viêm ca ca thì Liệt Nguyên Điển hấn là một người vô cùng ích kỷ, nên thừa thắng truy kích mới đúng, sao lại khinh xuất đáp ứng kỳ hòa ước như vậy? Tô Y Nạp tuy rằng không rõ Liệt Viêm vì sao lại hình dung cha của mình như thế, nhưng cả nhi tử Liệt Viêm đều nói như vậy, thì Liệt Nguyên Điển tất nhiên sẽ không độ lượng đến vậy.

Quả nhiên, Liệt Nguyên Điển ngay sau đó nói: “Tuy nhiên..., ta hi vọng quý quốc có thể đáp ứng một điều thỉnh cầu của Nguyên Điển!”

Thỉnh cầu? Chỉ sợ chẳng có thỉnh (mời), mà chỉ có cầu, thậm chí còn uy hiếp ấy chứ? Tô Y Nạp vừa nghe hấn nói thỉnh cầu, không khỏi cảm thấy kinh sợ nói: “Vậy còn tùy xem Vương gia thỉnh cầu gì.”

“Ta hi vọng quý quốc có thể làm cho thế tử Liệt Viêm của ta về nước.” Liệt Nguyên Điển che giấu toàn bộ cảm xúc, từng chữ từng câu nói hết.

Về nước?! Liệt Viêm vô cùng kinh ngạc, khiếp sợ ngẩng đầu lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Liệt Nguyên Điển đang ngồi trước mặt.

Liệt Nguyên Điển cũng vừa thấy qua phía sau Tô Y Nạp một tùy tùng vẻ ngoài tầm thường, đôi mắt đối phương vừa sợ vừa nghi hoặc sáng tựa sao Kim đang nhìn mình như nhìn thấy chuyện tuyệt đối không thể tin nổi..

“Không, yêu cầu này ta không thể đồng ý!” Tô Y Nạp cũng kinh ngạc vô cùng, đôi mắt kích động cũng khó nén vẻ phẫn nộ, muốn Viêm ca ca trở về, không có khả năng, hấn vốn yêu say đắm Liệt Viêm, nếu muốn Liệt Viêm đi, hấn đương nhiên không vui, hơn nữa, hấn vẫn cũng thấy Liệt Viêm trở về là không đáng giá,

coi như người là phu thân của Viêm ca ca, cũng không có thể đối xử với Viêm ca ca như vậy, không cần thì ném đi làm con tin, hóa ước thì đòi như trao đổi. Mà trọng yếu nhất, vẫn là Tô Y Nạp không thể từ bỏ

Liệt Nguyên Điển khẽ cau mày, hiển nhiên không ngờ rằng đối phương sẽ trả lời kiên quyết được như thế, thoáng nghĩ Đồ Lan đích thị là lo lắng thả con tin trở về sợ chính mình bội ước, lạnh lùng cười đáp: “Điện hạ làm gì đem lời nói được rất chắc chắn đến vậy, hơn nữa, nếu Đại Liệt và Đồ Lan hai nước vĩnh viễn hòa bình, giữ chặt tử còn ý nghĩa gì?”

Tô Y Nạp ngẩn ra, biết Liệt Nguyên Điển nghĩ đến Đồ Lan giữ Liệt Viêm là vì uy hiếp Đại Liệt, hơn nữa lời của hắn cũng không phải không có lý, nhưng trong lòng không chấp nhận cùng Liệt Viêm tách ra, đành đáp: “Vương gia không cần phải lo lắng, Đồ Lan ta là nổi tiếng là người khách khí, Viêm ca ca là khách quý phương xa, trước khi chúng ta kịp khoản đãi linh đình xong, phụ vương ta chắc sẽ không đồng ý để hắn trở về.”

Liệt Nguyên Điển ngạc nhiên, cứ ngỡ Tô Y Nạp đáng nói lời uy hiếp, như vậy — Viêm Nhi đích thị là ở Đồ Lan ăn không ít đau khổ, nếu cưỡng bức Viêm Nhi trở về, vậy Đồ Lan khó tránh sẽ không chó cùng rứt giậu.

Tô Y Nạp thấy hắn trầm mặc không nói, âm thầm lo lắng, hắn nếu đã đưa Viêm ca ca đến Đồ Lan, tất nhiên là coi Viêm ca ca như quân cờ, căn bản sẽ không coi trọng Viêm ca ca tánh mạng, không hề bận tâm, hiện giờ muốn hắn trở về, chẳng qua là vì Viêm ca ca là thế tử của Đại Liệt hoàng tộc, cần phải có hoàng tộc tôn nghiêm gì ấy, như vậy tất nhiên sẽ không thỏa hiệp, hắn càng nghĩ càng kinh hãi, trong tay lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, khó chắc sẽ không khơi mào chiến tranh.

Liệt Nguyên Điển trầm mặc nửa ngày, trong mắt chợt lóe chút kì dị, lại đột nhiên đáp: “Đã như vậy, khiến cho Viêm Nhi ở lại Đồ Lan cũng được.”

Nghe được lời ấy, Liệt Viêm cùng Tô Y Nạp đều là ngẩn ra, đều không rõ ràng lắm vì sao Liệt Nguyên Điển sẽ đột ngột buông tay khi đang chiếm hết thượng phong như lúc này, chẳng lẽ hắn còn có cái gì phải bận tâm? Chỉ là rất nhanh, loại ý nghĩ tự động bị loại bỏ trong lòng Liệt Viêm, rõ ràng ngày đó vì giết Tô Y Nạp mạng của mình cũng không để ý, lúc này hắn lại cái gì phải bận tâm kia chứ? Nghĩ xong, hắn lại hung hăng tự đập mình, không cần phải hồ đồ nữa, chẳng lẽ còn muốn tin tưởng kẻ vô tình này hay sao, tiếp tục để hắn làm mình bị tổn thương?

Tô Y Nạp mặc dù cũng không tin lời Liệt Nguyên Điển, nhưng lại không thể không buông tha cho cơ hội này, chỉ đành đáp: “Một khi đã như vậy, kia không thể tốt hơn, mời...”

“Hảo, mời...”

“Bút mực mang đến——”

...

Vào đêm, ánh nến chập chờn lay động, chiếu rọi ở trong lều trại, trên thảm treo tường hoa lệ có in hai bóng người.

“Viêm ca ca, ta có chút lo lắng.” Rúc vào lòng Liệt Viêm, Tô Y Nạp bất an nói: “Ngày hôm nay tình hình thật là quỷ dị.”

“Ta cũng không hiểu hắn vì sao lại đáp ứng ký hòa ước.” Dù đã sang xuân nhưng ban đêm vẫn mang theo lạnh lẽo, mặc dù đang biên cảnh cực nam Đồ Lan, cái lạnh vẫn thấu xương đến thế, Liệt Viêm ôm Tô Y Nạp, làm ngả người trên thảm lông ấm áp cạnh lò sưởi, vừa chốc đồng lửa vừa nói: “Tuy nhiên, người cũng không cần quá mức lo lắng, sáng sớm ngày mai chúng ta liền lên đường trở về, nếu hắn như đã ký hòa ước, chắc sẽ không có hành động gì với Đồ Lan trong thời gian ngắn, chỉ cần Đồ Lan tranh thủ thời gian chuẩn bị, Đại Liệt cũng không dám tiếp tục không kiêng nể gì như vậy.”

“Vậy được rồi, nhưng mà ta cảm thấy được... Hắn dường như không phải có âm mưu khác, hắn chẳng qua là cố đưa người về, không dám cùng Đồ Lan cứng rắn.” Tô Y Nạp u buồn một chút, vẫn là nói ra cảm giác của mình, mà đây cũng là điều hắn lo lắng nhất, dù sao Liệt Viêm cùng Liệt Nguyên Điển là phụ tử, nếu Viêm ca ca phải đi về, mình cũng không có lập trường đến phản đối.

“Có đưa ta về? Ha ha...” Liệt Viêm vừa nghe, giống như nghe được chuyện nực cười nhất, ngửa đầu cười to, thậm chí trong mắt lóe lên ánh nước: “Đưa ta về, đưa ta về? Ha ha ha ha – so sánh với việc đưa ta về lấy lại tôn nghiêm của hần còn quan trọng hơn.” Tiếp tục không tin tưởng, tiếp tục cũng sẽ không tin tưởng.

“Viêm ca ca?” Tô Y Nạp còn chưa bao giờ thấy Liệt Viêm kích động đến vậy, bất giác kinh nghi hô.

“Ta không sao.” Lau nước mắt, Liệt Viêm buông ra Tô Y Nạp: “Quay về của người lều trại đi, đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút.”

“VẬY... Viêm ca ca.”

“Yên tâm, ta không sao “

“Được rồi.” Tô Y Nạp không muốn cũng đành phải gật đầu, chớp nhoáng hôn trộm môi Liệt Viêm, như mèo nhỏ trộm được mỡ, tươi cười rạng rỡ chuồn ra ngoài.

Liệt Viêm ngỡ ngàng một chút, thấy Tô Y Nạp đã chạy ra, chỉ phải cười khổ thở dài một tiếng. Cho dù người nọ vô tình đến mức nào, hần đều không thể thản nhiên nhận Tô Y Nạp cảm tình.

“Không nghĩ tới mị lực của Viêm Nhi lớn như vậy, ngay cả Đồ Lan hoàng tử cũng bị người thần hồn điên đảo.” Thanh âm vô tình lạnh như băng đột nhiên vang lên từ trong bóng tối, màn trướng đột nhiên bị xích lên, nam nhân đẹp như huyền như mộng tà mị vô song vững vàng bước vào.

“Viêm Nhi, đã lâu không gặp.”

Liệt Viêm mở to mắt, khó có thể tin nhìn người nam nhân đang đến trước mặt mình.

15. Chương 13-2

“Viêm Nhi, đã lâu không gặp.”

Liệt Viêm mở to mắt, khó có thể tin nhìn người nam nhân đang đến trước mặt mình.

“Như thế nào, gặp lại ta mà cũng cao hứng đến nỗi nói không nên lời sao?” Liệt Nguyên Điển ác ý cười cười, đi đến trước mặt Liệt Viêm, vuốt ve tóc hần, nhẹ nhàng ma sát, sau một lúc lâu bỗng nhiên nói tiếp: “Người cao lớn.”

Bao ê ẩm trong lòng nháy mắt muốn trào dâng, Liệt Viêm cắn môi dưới, lại ngăn không nổi khóe mắt nóng lên.

Cảm nhận được thân thể bên dưới rất nhỏ run rẩy, Liệt Nguyên Điển nâng lên mặt y, nhìn thấy hai mắt Liệt Viêm đỏ lên, chậm rãi cúi đầu, chạm nhẹ đôi môi hồng nhuận, giống như miêu tả tác phẩm đầy tình tế, cẩn thận từng chút một âu yếm mỗi phân tắc của đôi môi. “Đừng cắn” cúi đầu nỉ non nói, lè lưỡi, khe liếm môi dưới đã bị y cắn.

Môi chậm rãi thả lỏng, theo hàm răng trượt vào, ở khiêu khích như có như không cũng bắt đầu di động.

Chứng kiến người dưới thân nổi lên phản ứng, Liệt Nguyên Điển lộ ra một nụ cười tà khí, tăng thêm độ mạnh yếu, hung hăng chà đạp lên đôi môi lâu ngày chưa tiếp xúc.

Liệt Viêm hỗn hển thở dốc, không tự giác hơi hơi há miệng ra, như mời Liệt Nguyên Điển tiến vào.

Tiếp sau, Liệt Nguyên Điển lai buông lỏng Liệt Viêm ra, lùi về, tựa tiểu phi tiểu nhìn của hần.

Ta làm gì? Lửa giận lập tức bốc lên, như ả gái *** lộ ra vẻ mặt như thế với nam nhân, hung hăng trừng mắt Liệt Nguyên Điển, ngực Liệt Viêm kịch liệt phập phồng lên.

Liệt Nguyên Điển nhìn thấy Liệt Viêm phẫn nộ, tà mị cười: “Như thế nào, nghĩ muốn ta hôn người sao?”

Ài muốn người hôn ta? Liệt Viêm phẫn nộ rống to trong lòng, cũng không dám cao giọng nói ra. Y sợ... y sợ kia mới mở miệng, thì sẽ nhin không nổi mà nước mắt tràn mi.

“Không muốn có muốn không? Uống phí ta tốn sức tâm cơ lên vào nơi này tới tìm người.”

Hung hăng hít sâu, cố gắng bình ổn cảm xúc cuộn trào trong lòng. Không thể tức giận, không được tức giận, tức giận chẳng khác nào thỏa nguyện hân.

“Chính là ta muốn, tuy rằng người ngoài miệng không nói, thân thể vẫn rất khao khát ta, nói đi, chỉ cần người nói ta sẽ cho.” Thấy Liệt Viêm trầm mặc, Liệt Nguyên Điển thấp giọng cười.

“Ai cần người cho?” Liệt Viêm cứng rắn đáp lại, trong mắt lộ ra khiêu khích, thanh âm đột nhiên trở nên vô cùng mỉa mai: “Muốn, ta không thể tự mình đoạt lấy sao?”

“A...” Bị cường hôn, Liệt Nguyên Điển kinh ngạc nhìn thiếu niên trong giây lát ôm chặt lấy mình, hung hăng hôn môi mình, bị động thừa nhận nụ hôn đầy bá đạo của Liệt Viêm.

Sử dụng những kỹ xảo mà người kia hay dùng, liếm, mút, ma sát, hơn nữa răng cũng nhẹ nhàng cắn, dễ dàng dụ dỗ môi người nọ mở ra, vươn lưỡi, không chút ngại ngần quét mọi góc ngách trong khoang miệng hân, cuối cùng, ngậm lấy đầu lưỡi hay vói vào trong miệng mình, không ngừng mút vào, đồng thời cảm thụ ***g ngực người nọ phập phồng cùng hơi thở đã có phần hỗn loạn.

“Thấy sao, có cần ta lên giường với người không?” Nói lại những lời hân đã thốt ra, đem nhục nhã hân ném cho mình hung hăng quăng trả.

“Ha ha” Liệt Nguyên Điển thở gấp nói tiếp: “Không hổ là từng được ta điều giáo, quả nhiên không giống bình thường.”

Lửa giận của Liệt Viêm bị hân khiêu khích lại thổi bùng, nhưng lập tức tỉnh táo lại: “Đa tạ đa tạ, Viêm Nhi còn phải cảm tạ công ơn dưỡng dục của phụ vương.” Nói lời này xong thì trong mắt của y toát ra thù hận khắc sâu.

Liệt Nguyên Điển ngẩn ngơ, thật sâu nhìn lên Liệt Viêm, thu lại tươi cười, thật lâu không nói một câu.

“Tại sao không nói gì, ta nói sai rồi sao?” Liệt Viêm rút cuộc kích động gầm nhẹ: “Ta đây nên nói cái gì, à, đúng rồi, người mất hứng vì ta gọi người phụ vương chẳng, ta căn bản là không xứng gọi người phụ vương đúng không? Ta hân nên gọi người Vương gia, ta hân phải gọi người Vương gia... Đúng không? Vương gia?”

“Người rất ồn” Liệt Nguyên Điển thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Sẽ đem người khác gọi đến hết.”

“Thì tính sao? Bọn họ mà đến đây, kẻ không hay ho là người, ta sao phải quan tâm?” Liệt Viêm ngoài miệng miệt thị, nhưng thanh âm vẫn không tự chủ hạ thấp.

Mặt Liệt Nguyên Điển áp đỉnh đầu Liệt Viêm, không ngừng khê hô: “Viêm Nhi, Viêm Nhi... Nếu người nguyện ý, ta vẫn có thể làm phụ vương của người.”

Giận dữ nháy mắt bùng nổ, vươn tay nắm mạnh, đánh ngã Liệt Nguyên Điển nghiêng trên mặt đất, xách cổ áo của hân: “Người nghĩ rằng giữa ta và người vẫn đề chỉ là ta có phải con của người không? Người nghĩ rằng giữa ta và người còn có cái chết tiệt gì đó gọi là tin tưởng?” Nằm đè lên người hân, Liệt Viêm hung hăng trừng mắt nhìn người dưới thân, nhìn thấy người nọ lộ ra vẻ mặt mê mang, Liệt Viêm chợt nhận ra cái tư thế này có bao nhiêu ám muội, nửa người dưới đột nhiên nóng bỏng, từng đợt sóng nhiệt không ngừng trào về nơi dưới thắt lưng.

Liệt Nguyên Điển thấy Liệt Viêm bóng dưng sừng sờ, lòng cũng ngẩn ngơ, thân thể lập tức cảm nhận được biến hóa trên người Liệt Viêm, con người tà dị liếc nhìn khẽ cười nói: “Đánh đi, sao không đánh, vẫn là... nơi này... luyện tiếu?” Nói xong cong chân nhẹ nhàng động chạm nơi nào đó của Liệt Viêm.

Liệt Viêm hít mạnh, nhìn thấy cái người đang cười đến tà khí mười phần này, trong lòng dù giận dữ nhưng ngoài miệng lại cười tà nói: “Đại lão gia ngài đưa lên tận cửa, nếu đành lòng cự tuyệt không phải rất phụ lòng của Vương gia sao?” Nói xong một phen xé mở Liệt Nguyên Điển cổ áo, một đường cắn hôn liếm xuống.

“Người...” Liệt Nguyên Điển đột nhiên hiểu được tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, cả người cứng đờ: “Buông.”

“Vì sao phải buông ra, đây không phải cái người muốn sao?” Liệt Viêm nâng mi nhìn Liệt Nguyên Điển, thấy trên mặt của hân đã đỏ ửng, không khách khí đem tay vươn vào giữa chân của hân, nắm mạnh cái nơi yếu ớt kia, cùng lúc càng ra sức mút lấy điểm đỏ nơi ngực hân.

“Ồ... Nha...” Thân thể Liệt Nguyên Điển mềm nhũn, cả người run lên nhè nhẹ, muốn phản kháng lại mà suy yếu vô lực, tuy rằng không như mong muốn ban đầu khi đến đây, nhưng là cái loại này mới lạ khoái cảm lại không hề lừa gạt, từng đợt thoải mái mất hồn tràn ngập đầu óc, ở dưới tình huống mà ngay cả hắn cũng chưa từng phát hiện, lòng đã dờ dỗi bỏ phản kháng, hoàn toàn tiếp nhận khoái ý xâm chiếm.

“Người bên trong thật nóng, còn rất ướt nữa.” Liệt Viêm cắn vành tai của hắn, ngón tay xâm nhập hậu huyệt hắn, ma sát đưa đẩy, xấu xa cười nói.

“Ta nhớ được nơi đó của ngươi cũng rất nóng.” Liệt Nguyên Điển tuy rằng cả người vô lực nằm vật xuống dưới thân Liệt Viêm, nhưng cũng không...chút nào yếu thế phản bác.

“Vậy sao? Ta sẽ cho ngươi càng nhớ rõ lần này.” Mãnh liệt đưa đẩy về phía trước.

“A... Ngươi... nhẹ chút... đau quá..!”

“Ha ha...” Cười càng thêm đắc ý: “Ngươi vẫn không nói cho ta biết tại sao đến tìm ta đây?”

“Ta... Ta nghĩ... đưa ngươi trở về... A... Ngươi làm gì?” Hậu môn đột nhiên bị mạnh mẽ xỏ xuyên qua, đau đớn khôn cùng lập tức từ hạ thể truyền đến, khiến Liệt Nguyên Điển hít thở cũng căng thẳng.

“Lặng lẽ mang ta trở về? Đây là nguyên nhân ngươi hôm nay đáp ứng cùng Tô Y ký hóa ước?” Một phường dối trá, lòng Liệt Viêm tức giận vô cùng, lại một cái xỏ xuyên qua, lập tức lại khiến cho Liệt Nguyên Điển toát ra mồ hôi lạnh.

“Ngươi...” Trên trán ướt đầm mồ hôi, tóc cũng đã ướt nhẹp, Liệt Nguyên Điển cơ hồ chút sức lực nói lên lời cũng không có, chỉ có thể gắt gao lôi kéo y sam của Liệt Viêm, trong mắt không khỏi toát ra chút hi vọng cùng mong đợi.

“Ngươi cho ta là cái gì? Tiếp tục mang ta trở về? Lại trở thành của ngươi độc chiếm? Trở thành cái tiện chủng như lời ngươi?” Lửa giận thiêu trụi chút lí trí còn sót lại, dưới thân lại càng không chút nào nương tay: “Hơn nữa, mang ta trở về? Ngươi mà hảo tâm như vậy sao? Ngươi căn bản đâu quan tâm ta sống chết thế nào, sao lại nổi hứng muốn cứu ta kia chứ?” Nói xong, trên mặt Liệt Viêm cũng không ngần ngại lộ ra vẻ tươi cười đầy chua xót.

“Ta không quan tâm ngươi sống chết thế nào?” Liệt Nguyên Điển đột nhiên trừng mắt nhìn nụ cười khổ trên mặt Liệt Viêm, vừa vội vừa tức quát: “Ta không quan tâm ngươi sống chết thế nào ta sẽ trăm phương ngàn kế thúc đẩy ký kết hoà ước cùng Đồ Lan, ta không quan tâm ngươi sống chết thế nào ta sẽ yêu cầu Đồ Lan đưa ngươi trở về, ta không quan tâm ngươi sống chết thế nào ta sẽ mạo hiểm đến nơi đây tìm ngươi? Ta không quan tâm ngươi sống chết thế nào ta sẽ cho người đến Khương Dịch để cứu ngươi...?” Thân thể cùng tâm khảm hai tầng đau đớn chất chồng, Liệt Nguyên Điển cuối cùng chỉ có thể vô cùng thống khổ nhìn Liệt Viêm.

“Đến Khương Dịch cứu ta? Cái ngươi gọi là cứu ta chẳng qua là muốn mượn cơ hội ám sát Tô Y Nạp, cứu ta là giả, giết Tô Y Nạp là thực, lời này không phải ngươi đã nói sao? Cứu ta? Lại là cứu ta, ha, ngươi lại có thể không nghĩ một cái lí do chết tiệt khác sao? Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể tin ngươi, sau bao việc ngươi đã làm sao? Ngươi phải may mắn vì Tô Y Nạp không có việc gì, nếu không hôm nay, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

“Ta? Ta đã bao giờ nói vậy?” Liệt Nguyên Điển treo lên vẻ mặt mịt mờ khó hiểu, ánh mắt nhìn Liệt Viêm như chịu vô hạn ủy khuất.

“Chưa bao giờ nói sao? Đừng giả bộ, kim bài của ngươi chẳng lẽ là lừa gạt?” Liệt Viêm càng thêm tức giận.

“Ta thật không có, á...” Bụng bị đâm mạnh, nửa thân dưới lại càng phải thừa nhận công kích mãnh liệt: “Rất... đau... Ngươi...”

“Nói đi, tối nay ngươi đến đây rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mục đích? Ngươi không tin ta?” Nhìn thấy khóe môi Liệt Viêm nhếch lên ý cười châm chọc, Liệt Nguyên Điển chỉ cảm thấy lòng như kéo ra từng khúc, chua xót lan tràn khiến cả trái tim quặn quai: “Ta thật sự... không có.”

Liệt Nguyên Điển thống khổ hạ xuống mi mắt: “Mặc kệ người lần này có tin tưởng hay không, ta đều muốn nói cho người, ta thật sự tới cứu người.”

“Đại thế tử!” Thanh âm của một binh lính đột nhiên vang lên bên ngoài lều trại.

“Chuyện gì xảy ra?” Liệt Viêm hỏi lại, lại nhìn thoáng qua Liệt Nguyên Điển, đêm nay nếu không có đại sự gì thì cũng không có người đến quấy rầy hắn.

“Tô Y Nạp điện hạ, hắn bị người bắt đi!”

“Người!!” Giơ chân hung hăng đá Liệt Nguyên Điển xuống giường, hai mắt như điện nhìn chăm chăm hắn

“Không phải ta...” Liệt Nguyên Điển kinh hoảng thanh minh, chính là mọi việc cũng rất quý dị, thậm chí cả chính hắn cũng không quá tin tưởng lời phủ nhận của mình.

“Đại thế tử?” Binh lính kia lắng nghe động tĩnh trong lều trại, hỏi lại.

“Không có việc gì, ta lập tức đi ra.”

“Mau cút trở về.” Liệt Viêm nhin xuống lửa giận hừng hực, hạ giọng đối Liệt Nguyên Điển nói: “Trước khi người khác phát hiện ra người, biến, lần sau gặp mặt ta nhất định sẽ giết người.”

Nhìn thấy Liệt Nguyên Điển từ sau lều trưởng lên lút lủi vào bóng đêm mờ mịt, Liệt Viêm đột nhiên bình tĩnh, vì sao lại thả hắn, hắn là... Hắn là bắt lấy hắn ép hỏi Tô Y Nạp đang ở đâu mới đúng chứ. Vừa nghĩ tới việc này, mở miệng quát: “Người đâu.”

“Có!”

“Có gian tế lên vào, cẩn thận điều tra phạm vi chung quanh ba mươi dặm, bọn hắn là vẫn chưa đi xa.”

“Dạ!”

...

...

Thời gian một chút trôi qua, phía đông dần nhuộm lên từng đợt bụi sáng đầy mỹ lệ

“Bẩm Đại thế tử, phía tây không có tìm được.”

“Bẩm Đại thế tử, phía nam không có.”

“Bẩm Đại thế tử, khu vực đông nam không có.”

...

...

Nghe từng tiếng bẩm báo, lòng vừa sốt ruột vừa lo lắng, cũng mơ hồ xen lẫn một chút yên tâm.

“Bẩm Đại thế tử, hướng tây bắc phát hiện vết vỏ ngựa mới lưu lại.”

“Tô Y Nạp người ngàn vạn lần không thể có việc, nếu không ta đời này cũng sẽ không tha thứ chính mình.” Nghiêng người lên ngựa, dẫn đầu truy kích.

Ra roi thúc ngựa, lại bởi vì quen thuộc đường đi hơn đối phương, chẳng mấy chốc một chi đội ngũ ăn mặc như người Đại Liệt xuất hiện ở trước mắt Liệt Viêm.

Đội ngũ kia vừa thấy truy binh phía sau, lập tức phóng ngựa chạy như điên.

“Các người theo mặt phải bọc đánh qua.” Liệt Viêm nói khẽ với một viên quan quân, vung roi quát ngựa thẳng hướng đội ngũ chạy phía trước.

Không quá lâu sau, phía trước bất ngờ có một chi đội ngũ khác chặn đứng đường đi của nhóm người Đại Liệt.

“Các người không cần chạy nữa, có chạy cũng không được.” Tuyệt đường lui, bao vây đội ngũ kia, Liệt Viêm cao giọng nói: “Nói, Tô Y Nạp điện hạ đang ở đâu?”

“Cái gì Tô Y Nạp điện hạ?” Trong đội ngũ có vị đầu lĩnh đáp lại: “Chúng ta chưa thấy qua Tô Y Nạp điện hạ.”

Liệt Viêm thấy chi đội ngũ này tổng cộng không quá một trăm người, đều là một người một ngựa, chẳng thể nào giấu nổi một cái người sống, hỏi tiếp: “Vậy các ngươi vì sao phải đến nơi đây, nhìn thấy chúng ta vì sao phải trốn?”

“Tuân lệnh Vương gia bọn ta tới đây, hần lệnh chúng ta theo hướng tây bắc trốn đi, còn nói không thể để cho người Đồ Lan bắt được.” Vị đầu lĩnh kia thấy Liệt Viêm lửa giận ngút trời, lập tức hỏi một câu nhanh chóng đáp một câu.

Liệt Viêm kinh hãi, thầm nghĩ: “Trúng kế.” Hần đoán chắc Liệt Nguyên Điển dùng thuốc da bọc lấy võ ngựa chạy để tránh tung tích, chạy trốn theo hướng khác, con đường kia cũng không để lại chút dấu vết.

16. Chương 14

Tuy là ngày xuân, cũng vẫn là xuân lạnh. Người trên thảo nguyên vẫn quen xưng thời tiết như vậy là rét tháng ba.

Vẫn là sáng sớm, nhưng không có mặt trời, thái dương kia như mất hết dũng khí trước trời đầy tuyết cuộn gió gào, như lão già nhát chết không đủ dũng cảm chứng kiến cái khung cảnh thảm thiết đang trải dài lục địa.

Vẫn như cũ là biên cảnh, biên cảnh của Đại Liệt và Đồ Lan, nhưng lại mất đi bình tĩnh ba năm trước.

Binh quý thần tốc, theo tin tức truyền lại Bắc Đô từ cuộc tấn công Đại Liệt, nhanh cũng mất ba ngày.

“Phong nhi tử Liệt Viêm của công chúa Đồ Lan – Vân Trinh – làm Định Nam Thiên Hộ hầu, ngay trong ngày lãnh binh tấn công Đại Liệt, cứu trở về vương tử Tô Y Nạp.” Đồ Lan vương quyết không phải kẻ tầm thường, chỉ nhìn nguyên nhân hần giành được ngai vàng kia là đủ biết. Từ trong lời đáp của Liệt Viêm có thể nhìn ra một loại lo âu, người đứng trước mắt đây là thích hợp nhất đảm đương nhiệm vụ này.

“Chính là, Định Nam hầu dù sao cũng là người Đại Liệt, sao có thể để cho hần đi tấn công Đại Liệt được? Nhi thần cũng có thể gánh vác trọng trách.” Đại vương tử Tô Sa Thản lúc này liền biểu lộ ra phản đối.

“Ta không phải để hần đi tấn công Đại Liệt, ta lệnh cho hần đi cứu đệ đệ của ngươi!!!”

“Có gì khác nhau kia chứ.” Tô Sa Thản thấp giọng nói thầm.

Nhìn đại nhi tử, Hồ Cách chỉ có thể thở dài nói: “Vẫn là bất đồng.” Ngày đương nhiên bất đồng, đây cũng là lí do Hồ Cách trọng dụng Liệt Viêm mà không cần Tô Sa Thản. Tô Sa Thản chỉ biết đem trọng tâm là tấn công Đại Liệt, mà bỏ quên tánh mạng Tô Y Nạp, nếu như thế, cho dù thủ thắng, Tô Y Nạp cũng có thể sẽ phải bỏ mạng. Hần không dám mạo hiểm như vậy.

Giờ phút này, hần chỉ là một vị phụ thân.

Mà Liệt Viêm, y có thể so với bất kì ai đều hy vọng có thể cứu được Tô Y Nạp.

Liệt Viêm lãnh binh xuất chinh.

Gió, từng đợt từng đợt quét qua mặt đất khô cằn nứt nẻ, cuộn cuộn không ngừng bới móc ra cả cỏ non vùi sâu trong cát, rồi như sương lạnh quất vào mặt con người.

Mồ hôi, dù trong ngày rét lạnh thế này cũng toát ra, thậm chí là máu, cũng phải chảy.

Gió thét gào từng đợt rung trời trên chiến trường, sinh mệnh chẳng qua như tràng tuyết đầy mồ hôi và máu mà thôi.

“Thùng! Thùng! Thùng!...” Tiếng trống trận càng ngày càng vang dội.

“Giết!”

“Giết...!”

“Giết a..!”

...

...

Âm thanh giết chóc vang hết đợt này đến đợt khác.

Mắt đỏ lòm, cầm cán chặt, đoàn người xung phong liều chết, từng đợt mưa tên loạn vũ, cả loạt đao kiếm chớp nhoáng xẹt ngang.

Cả đám người ngã xuống thay phiên.

Không lùi lại, không thể lùi lại, không được lùi lại.

Chiến tranh, vĩnh viễn là địa ngục trần gian.

Lúc thu binh, người còn sống thềm thở ra nhẹ nhõm, đã biết mạng người rẻ mạt, nhưng vẫn mong có thể ngắc ngoải qua ngày, lôi kéo thân thể vẹn toàn hoặc là trúng đao, trúng kiếm, hay thiếu một con mắt, thiếu một chân, cụt tay, trở lại của lều trại của mình.

Chiến sự đi qua, bãi cỏ tìm trở lại bình tĩnh ngấn ngủ, mặt trời chậm chậm dâng lên nơi chân trời, xuyên qua sương sớm, tỏa ra từng gợn nắng vàng.

Kể ngã xuống, chỉ có thể nằm trên đất lạnh nghênh đón bình minh. Gió cũng hóa dịu dàng, thì thầm thủ thủ, vuốt ve khuôn mặt cứng ngắc của họ, mũi đao đâm xuyên thân thể còn lưu lại một giọt máu đỏ, dưới sắc vàng mong manh tỏa ra vẻ rực rỡ chết người.

Trận chiến đầu, Đồ Lan giành thắng lợi, chiếm một thành của Đại Liệt.

Liệt Viêm cũng không vui, bởi vì đó cũng không phải mục đích. Nhưng chỉ có thể đánh, để Đại Liệt hiểu được Đồ Lan phần nộ thì sẽ không còn như Đồ Lan quá khứ không chiến nổi một trận, làm cho Đại Liệt không thể không đưa Tô Y Nạp về.

Nhưng đánh cũng không thể quá nhanh, thấy tốt mới làm, giữ lấy đường lui, dù sao tính mệnh Tô Y Nạp quan trọng hơn.

“Hầu gia, người cũng không cần lo lắng, trận chiến hôm nay chắc chắn làm Liệt Nguyên Điển hết hồn vài ngày.” Chủ soái đại quân Đồ Lan – Liệt Viêm – ngồi thủ tọa, một bên nhìn bản đồ trước mắt, một bên nghe tướng lĩnh dưới quyền bẩm báo.

“Ta xem chúng ta lần này đánh xong Vân Châu, quân Đại Liệt nhất định sẽ tăng cường phòng thủ Lương Châu, chúng ta có thể bỏ qua Lương Châu mà đánh chiếm Chử Châu ngay phía tây Lương Châu.”

“Theo chiến thuật đúng là ý không tồi” Một nam tử nghe đề nghị ấy, vuốt râu nói: “Chính là, chúng ta lần này hành quân thực sự không phải vì đánh giặc, mà là vì cứu ra tiểu vương tử.”

“Mẹ nó, mấy lời các người nói ta không hiểu, ta chỉ thạo đánh giặc hưởng lương, nói cứu người, thật đúng là con mẹ nó không phải sở trường của chúng ta.” Người lại trừng mắt tiếp: “Muốn ta nói, chính là đánh, đánh cho tên Liệt Nguyên Điển kia tè ra quần, đến lúc đó không sợ tên ấy không giao ra vương tử.”

Liệt Viêm thấy hần ăn nói thô tục, cũng không kì quái, trong mắt hàn quang chợt lóe, lạnh lùng nói: “Cổ Trát không cần nóng lòng, chỉ cần cứu ra vương tử, giết Liệt Nguyên Điển còn rất nhiều cơ hội.”

Người vừa nói chuyện, không ai khác, đúng là một năm trước chuẩn bị lấy Liệt Viêm hỏa tế tộc nhân Khương Dịch tộc – Cổ Trát Trát Hách Lý, hần vốn cùng Liệt Nguyên Điển có cừu oán, bất hạnh không có cách nào ra tay với Liệt Nguyên Điển mới đành xuống tay với Liệt Viêm, nhưng giờ nghe Liệt Viêm tự mình lãnh binh tấn công Đại Liệt, lập tức khẳng khái thú nhận với Đồ Lan vương Hô Cách, muốn theo Liệt Viêm xuất chiến, Trát Hách Lý cũng uyển chuyển bí mật tiết lộ với Đồ Lan quốc chủ ý đồ nhỏ của mình, muốn quan sát xem vị thiếu niên mới được phong hầu này có thật tâm đánh Đại Liệt không, mà Hô Cách kỳ thật cũng không quá yên tâm Liệt Viêm, thấy Trát Hách Lý có tâm tư này, cũng thuận ý mình, nên giờ Trát Hách Lý mới có thể lấy thân phận phó tướng, đường đường chính chính đứng trong lều trại của đại quân.

Hắn thấy Liệt Viêm từ chối, lòng không khỏi phát lạnh, mặc dù không biết vị chủ soái này cùng tên Liệt Nguyên Điển đã xảy ra việc gì, nhưng dù sao cũng là phụ tử, chẳng ngờ y còn tuổi nhỏ cũng có thể hiểu được mấy lời như ‘chiến trường vô phụ tử’, thu hồi khinh thường với Liệt Viêm nói: “Vậy theo quyết định của hầu gia.”

“Ta thấy, ngày mai chúng ta tấn công Chữ Châu, đồng thời phái trinh thám tìm hiểu tin tức phía Đại Liệt.” Liệt Viêm trầm thờ dài, cũng hiểu được loại sự tình này gấp không được.

“Như lời Hầu gia nói” Trát Hách Lý nhàn tình sáng lên, trên mặt tự mãn đáp lại Liệt Viêm: “Hầu gia, ta luôn luôn lưu rất nhiều trinh thám ở Đại Liệt, chỉ cần Hầu gia ra lệnh một tiếng, bọn hắn lập tức hoạt động.”

“Làm sao người không nói sớm?” Liệt Viêm kinh hỉ nhìn thoáng qua Trát Hách Lý, càng cảm thấy người thô tục nam nhân này không giống đơn giản như mặt ngoài vậy.

“Này...” Trát Hách Lý nhìn thấy Liệt Viêm: “Hắc hắc” cười, trong mắt chớp động giao hoạt tiểu ý.

“Ta hiểu được.” Liệt Viêm khoát tay áo, không hề truy vấn, Trát Hách Lý cùng Đại Liệt có thâm thù y biết rõ không thể rõ hơn, chỉ cần có bất kì cơ hội công kích Đại Liệt, hắn đều sẽ không bỏ qua, phái trinh thám cũng không có cái gì kỳ quái.

“Vận dụng những người đó, xung quanh tìm hiểu tin tức, thăm dò Liệt Nguyên Điển hiện ở nơi nào? Chỉ cần nơi hắn ở, Tô Y Nạp liền nhất định tại.” Liệt Viêm nhĩ mà lòng lại nổi giận, từ khai chiến đến bây giờ, chính mình ngay cả Liệt Nguyên Điển tin tức đều không có, theo lý thuyết gần ba bốn ngày hắn không có khả năng lập tức trở về kinh thành, Liệt Viêm muốn nhất đúng là cùng Liệt Nguyên Điển mặt đối mặt đại chiến trực diện, buộc hắn giao ra Tô Y Nạp.

“Hầu gia lời nói chí lí, ta lập tức đi lo liệu ngay.”

Lại là một hồi đại chiến, dùng gần bảy ngày, Đồ Lan tiếp tục chiếm thêm một thành, người Đại Liệt tuy có chống cự, nhưng trong triều cũng không có động tĩnh lớn, quân đội cũng không có xuất chinh rầm rộ về nơi này.

“Xem ra, Đại Liệt cho là chúng ta chỉ muốn dọa bọn hắn, không dám thật sự ra tay, mới án binh bất động như vậy.” Liệt Viêm xem địa đồ, nói tiếp: “Từ nơi này đi về phía đông ba mươi dặm chính là Lương châu, nếu có thể chiếm lĩnh, tổn thất định có thể chấn động Đại Liệt.”

“Tuy nhiên, Lương Châu có quân đội hùng hậu canh gác, dù có chiếm lĩnh, tổn thất cũng sẽ rất lớn.” Trát Hách Lý chần chờ nói.

“Lần này được chơi lớn, chỉ cần chấn động hoàng đế Đại Liệt và dân chúng, trong triều cao thấp sẽ cùng bức Liệt Nguyên Điển giao ra Tô Y Nạp, coi như hắn là nhiếp chính vương cũng không thể khư khư cố chấp.” Liệt Viêm khinh miệt cười, một đám rất sợ chết, đặc biệt là lão già đang ngồi trên ghế hoàng đế Đại Liệt kia, nhất định sẽ cùng lão hồ đồ trong triều buộc hắn thả người.

“Chơi lớn? Dạ!” Trát Hách Lý ánh mắt sáng quắc, thăm mắng mình hồ đồ, chỉ cần có thể trọng thương Đại Liệt, Đồ Lan có tổn thất nhiều hơn quan hệ gì tới mình? Nghĩ xong cười nói: “Vậy thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị, trinh thám đã tìm hiểu tin tức chung quanh.”

“Làm tốt.” Chỉ cần qua trận này, không sợ Liệt Nguyên Điển không hiện thân. “Lệnh quan?”

“Ồ!”

“Truyền lệnh xuống, đêm nay sớm chuẩn bị, chuẩn bị tốt tùy thời xuất chiến, đại quân ngày mai tấn công vùng ngoại thành!” Truyền lệnh xong, Liệt Viêm tự tin cười, chiến tranh không ngại đối lừa, nếu cần thắng lợi, phải thắng được hoàn toàn.

Trời còn chưa sáng, một chi quân đội Đồ Lan đi hướng ngoại thành.

“Trên lưng ngựa không cần có người, chở trọng vật, mọi người cùng đi bộ, hoả tốc hướng ngoại thành.” Trước khi đi Liệt Viêm mệnh lệnh.

Từ đội ngũ mà thấy “kỵ binh” hơn cả “bộ binh” đội hình, vô cùng cường đại, so với thực tế chậm hơn gấp đôi.

Sao Mai mọc trên bầu trời, mảnh trăng lưỡi liềm cũng treo nơi đỉnh núi, quân Đồ Lan yên lặng, chỉ có trong đại trường chủ soái nhấp nháy lên như có như không ngọn đèn.

Dưới ánh nến, Liệt Viêm khiếp sợ nghe trình thám hồi báo.

“Thiên chân vạn xác, Liệt Nguyên Điển hiện tại đã đến Lương Châu, Vương tử Tô Y Nạp...” Thám tử kia theo bản năng nhìn một chút mặt không chút thay đổi Liệt Viêm, mới xác định đem này tin tức kinh người lặp lại lần nữa: “Vương tử Tô Y Nạp ngày hôm qua bị Liệt Nguyên Điển xử tử, đầu... bây giờ còn treo trên cử thành Lâm Châu.”

Thành Lâm Châu, vì cái gì lại là Lâm Châu? Lửa giận lập tức như sóng lớn quay cuồng, vì sao lại quên cái trấn nhỏ nhìn như tầm thường kia? Liệt Viêm lập tức đem bản thân tự sỉ vả vạn lần, lại càng không thỏa đáng đem Liệt Nguyên Điển băm thây vạn đoạn.

Người trình thám kia không thấy Liệt Viêm trả lời cũng chỉ dám quỳ nguyên không dám đứng dậy.

Vẫn là Trát Hách Lý thấy Liệt Viêm tựa hồ khiếp sợ được ngay cả lời đều nói không ra, mới nói hấn: “Người đi xuống đi.”

Trát Hách Lý đi đến trước mặt Liệt Viêm hung hăng nói: “Hầu gia, chúng ta nhất định phải báo thù cho vương tử Tô Y Nạp!”

Liệt Viêm lòng giận sôi, ngược lại thanh tĩnh, kiềm chế tức giận, có vẻ dị thường bình tĩnh, sâu kín nói: “Toàn đội ngũ tập hợp xong chưa?”

“Vâng! Điều tập hợp ngoài trại tốt lắm, chỉ chờ đại soái hạ lệnh.”

“Vây... Hiệu lệnh tam quân, hành quân đến Lương Châu!!!”

Người đã ở nơi này, chúng ta cũng chẳng cần giả bộ, người hủy đi bằng hữu duy nhất của ta, ta cũng chẳng cần phải ... lưu con đường sống nào cho người... Trước kia, mỗi lần đều nói với người đồng thời tự nhủ với bản thân ‘Lần sau ta nhất định phải làm’ nhưng mà, không có lần sau, không còn lần sau, mỗi lần đều là lần sau, chẳng qua đều là ngụy biện trốn tránh trách nhiệm. Không bao giờ ... biết được, không có, không thể trốn, chỉ có thể là lần này chỗ này, là lần này chỗ này, lấy thông minh tài tình của người, sẽ nghĩ tới ta định đến tấn công Lương Châu đi, nếu vậy, chúng ta liền mặt đối mặt đến đánh một trận đi, thanh toán, coi như kết quả là tử vong cũng không sao cả, lần này, tuyệt đối, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!!!

Giữa chúng ta, sẽ kết thúc tất cả qua trận chiến này!!!

Sao Hôm đã lặn, toàn bộ tinh tú đều tắt sáng, vạn vật đều bị màn đêm vô tận ôm ấp, cả thảo nguyên im lặng khiến người ta dựng tóc gáy, vó ngựa cùng ủng da đập trên đất lạnh, phát ra âm thanh quy luật, còn những con người xanh biếc chớp nhoáng trong bóng đêm “Ngao...hú...” sói tru.

Chúng nó cũng dự cảm được sao? Dự cảm đến trận chiến sáng sớm mai, người còn sống đương nhiên đáng được ăn mừng, chính là kẻ đã chết thì sao, sẽ chỉ còn là chút lốt dạ của lũ sói hoang.

Khi lúc bình minh là lúc ta người quyết chiến.

“Giết đi!”

“Ti*n sư tổ tông nhà người!!!”

“Con mẹ nó, liều...”

“A...”

“Đến rồi! Đâm vào ruột tên khốn ấy!”

...

...

Từng đợt xung phong liều chết, từng trận chém giết, từng tiếng gầm lên giận dữ...

Ngồi ở trên lưng ngựa, thấy được người đang đứng nơi kia.

Lạnh như băng tầm mắt dưới mù sương sáng sớm và chạm, dây dưa, kích thích hoa lửa nổ rộ, lại che dấu bốn phương.

“Ta biết người sẽ đến, ta một mực chờ người.” Khép hờ mắt, khe mỉm cười, ánh mắt thuyết minh hết thấy.

“Ta cũng biết, hôm nay, sẽ là ngày chết của người!” Nhìn lại không khuất phục, trên mặt hiện lên chỉ là sát khí.

Hai dặm gần ngay trước mắt, mà xa tận chân trời.

Tên, lên dây, cung, căng tròn, nhắm về phía người kia – chẳng rõ là yêu là hận là thương là ghét

Tên đã trên dây, không bắn không được, cũng không thể không bắn được. Thế như chẻ tre.

“Viêm ca ca?!” Đột nhiên, tiếng gọi to xông thẳng vào tai Liệt Viêm,

Tô Y Nạp?? Tô Y Nạp tại sao lại ở chỗ này, Tô Y Nạp không phải đã chết sao?

“Viêm ca ca!” Giống như trả lời Liệt Viêm nghi vấn, thanh âm kia lại ở bên tai vang lên: “Ta ở trong này.”

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tô Y Nạp ngồi trên lưng ngựa nhanh như chớp phi về phía mình.

“Người không có việc gì?” Liệt Viêm nhìn Tô Y Nạp vẻ mặt tươi tỉnh tỉnh thần đông đủ quá mạnh.

“Ta không sao.”

Vậy, còn hấn..? Quay đầu lại, chỉ thấy người kia trước ngực còn găm mũi tên ngã thẳng từ trên ngựa xuống.

Không, Tô Y không có việc gì, ta giết hấn! Tô Y không có việc gì, ta lại giết hấn?! Liệt Viêm kinh hoảng, thân hình nhoáng lên một cái cơ hồ cũng định ngã ngựa.

Tô Y Nạp thấy Liệt Viêm thất thần, bên cạnh y lại đang diễn ra chiến đấu ác liệt “Viêm ca ca!”

Liệt Viêm cả kinh, chỉ thấy một tên quan quân Đại Liệt giết đến trước mặt mình, lập tức giơ kiếm giải quyết gọn.

Lòng y giờ hoàn toàn bình tĩnh lại, nhìn thấy chiến trường chung quanh, chỉ mong muốn mình đang đối diện ác mộng, y hiểu chắc chắn có chỗ nào sai sót, lại có lẽ tất cả chuyện này chẳng qua hoàn toàn là một âm mưu. Nhưng mà, chiến tranh đã bắt đầu, sẽ chẳng còn cơ hội kêu ngừng lại.

Chỉ có đánh tiếp, chỉ có đánh.

Rạng sáng, đến khi mặt trời lên cao. Đồ Lan tấn công Lương Châu, đại thắng, bắt được nhiếp chính vương Đại Liệt.

“Dem toàn bộ đại phu trong thành Lương Châu tìm đến cứu hấn cho ta!!” Liệt Viêm bắt lấy một cái thân binh lớn tiếng gầm rú.

“Đại phu... đại phu đã tới...” Vị thân binh kia lần đầu thấy Liệt Viêm phát hỏa như vậy, sợ tới mức nói cũng gần như không rõ.

“Mau gọi bọn hấn tiến vào.”

“Đến đây, Viêm ca ca” ngoài cửa, Tô Y Nạp dẫn một ông lão vào trong: “Ta đã mời đại phu đến.”

Ông lão đến bên giường, nhìn Liệt Nguyên Điển đang nằm trên giường, lại thấy Liệt Viêm nắm chặt tay Liệt Nguyên Điển, nhưống mảy, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!”

“Cái gì?” Liệt Viêm lo lắng muốn chết, sao chịu ra ngoài.

“Người, đi ra ngoài! Người, cũng đi ra ngoài!!” Vị đại phu này cũng không kiên nhẫn các nhìn thoáng qua Liệt Viêm cùng Tô Y Nạp, nói thẳng.

Tô Y Nạp thấy Liệt Viêm càng khó hiểu nhìn đại phuốc, vội kéo tay y nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi, vị đại phu này không thích có người làm phiền lúc hắn chữa bệnh.” Nói xong kéo Liệt Viêm đi ra ngoài.

Tận đến khi hai người ở trong hoa viên huyện quan Lương Châu, Liệt Viêm mới hồi phục lại tinh thần.

“Đây là đại phu nơi nào, tính tình sao lại cổ quái như vậy?”

“Vị đại phu kia từng là đệ nhất danh y của Đồ Lan chúng ta, chữa thương do trúng tên rất lợi hại, người yên tâm đi.” Tô Y Nạp thấy y vẫn đang lo lắng, vội vàng khuyên giải.

“Đúng rồi, làm sao người lại không có việc gì, người không phải đã chết rồi sao?” Bắt đầu một mực lo cho Liệt Nguyên Điển, hiện tại Liệt Viêm mới nghĩ đến vấn đề này: “Người mấy ngày nay đều ở đâu? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Làm sao người sẽ đột nhiên xuất hiện trên chiến trường?” Lòng y luôn lo lắng, một hơi hỏi ra toàn bộ nghi vấn

Tô Y Nạp biết tâm tư của y, kiên nhẫn nói: “Mấy ngày nay ta bị người bắt đi, những người đó vô cùng giáo hoạt, đem ta nhốt tại một gian phòng tối, ta chưa thấy qua bộ dáng của bọn họ, hơn nữa trong đó chỉ có một người ở ngoài phòng có nói qua một câu?”

“Nói cái gì?”

“Hắn nói ‘Tên kia lần này nhất định sẽ chết vào tay Liệt Viêm.’ “

“Tên kia lần này nhất định sẽ chết vào tay Liệt Viêm?” “Tên kia” không cần nói cũng biết là Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm nhanh chóng nghĩ rốt cuộc sẽ có ai nói ra những lời này.

“Sau đó cũng không biết qua bao lâu, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, sau đó được phụ vương người mang người đến cứu đi ra ngoài.”

“Phụ vương ta? Hắn cứu người?” Liệt Viêm chỉ cảm thấy càng nghe càng hồ đồ.

“Vâng, ta thấy hắn cũng thấy vô cùng khó hiểu, thế nhưng hắn lại nói với ta cái gì cứu ta là bởi vì ta bị hắn bắt đi, nhưng mà, ta biết không hắn bắt ta, mấy ngày bị giam, ta lưu tâm nghe tiếng bước chân những kẻ ngoài phòng, phát giác mỗi một bước đều cùng vang dội, đó là bước chân của người thường xuyên phải đi trên thảo nguyên đồng cỏ không thể là người Đại Liệt, nhưng câu kia của hắn giờ ta cũng không hiểu.”

Liệt Viêm vừa nghe, thâm hồ thẹn, đã hiểu được câu nói của Liệt Nguyên Điển là chỉ đêm kia oan uổng hắn, nghĩ đến đêm đó cùng hắn triển miên, trên mặt không khỏi đỏ lên.

Tô Y Nạp thấy hắn không nói, cho là hắn cũng không hiểu, tiếp tục nói: “Sau đó, nghe nói người dẫn binh tấn công Đại Liệt, chúng ta liền đuổi tới tìm người.”

Khó trách đã nhiều ngày Liệt Nguyên Điển luôn luôn không có lộ diện, Liệt Viêm thăm mắng mình hồ đồ, nói: “Vây vì sao Lâm Châu truyền ra tin tức nói người bị phụ vương ta khảm đầu?”

“Này... Ta cũng không biết.”

Liệt Viêm nghe hắn vừa nói như thế, lòng thoáng động, đích thị là tên Trát Hách Lý kia biết Liệt Nguyên Điển sẽ đến Lương Châu sợ mình nương tay, cho mình tin tức giả, thật giận bản thân thế nhưng hoàn toàn tin.

“Kỳ thật, người nghi ngờ phụ vương người cũng là hợp tình hợp lý, chuyện của các người. Ta đều... ta đều...” Tô Y Nạp nhìn thấy Liệt Viêm, đỏ mặt không nói, chỉ nói: “Người kia từng tổn thương người, người đối với hắn tự nhiên là có thật lớn ngờ vực vô căn cứ.”

“Người...? Người biết? Là hắn nói cho người?”

“Ừm.” Tô Y Nạp hơi hơi gật đầu một cái, biết chuyện của hai người, nội tâm kỳ thật đau lòng lắm, nhưng hai người đều tính là ân nhân của mình, chỉ phải cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Thực xin lỗi, Tô Y.” Liệt Viêm thấy hắn tươi cười cứng ngắc, lòng cũng áy náy, nhưng là, cũng chỉ có thể ôn nhu như thế nói hai tiếng xin lỗi.

Đang lúc hai người không biết nên như thế nào tiếp tục đề tài thì một tên lính quèn mạnh mẽ xông vào mang đến tin tức kinh người: “Bẩm điện hạ, Hầu gia, Đại Liệt nhiếp chính vương không được.”

Liệt Viêm dùng tốc độ kinh người lướt ra hoa viên, chạy thẳng đến chỗ Liệt Nguyên Điển.

“Phụ vương?!” Khiếp sợ nhìn người nằm trên giường, ho ra máu dây đến trên gối, sắc mặt tái nhợt – Liệt Nguyên Điển – nắm chặt tay hắn.

“Khụ khụ khụ...” Liệt Nguyên Điển cố gắng mỉm cười nói: “Viêm Nhi, người cuối cùng có thể tiếp tục kêu ta phụ vương. Chính là, ta sợ phải...”

“Không, người sẽ không, người sẽ không chết!” Bất chấp người bên ngoài, ôm lấy giường người trên, trong mắt chính là bi thống xoáy sâu, không ngừng nói: “Người sẽ không chết, người sẽ không chết, người sẽ không chết.” Nói xong, nhấc đầu chôn sâu vào cổ Liệt Nguyên Điển, chỉ có ở trước mặt của hắn, Liệt Viêm mới lộ ra vẻ mặt không muốn xa rời mà thiếu niên mười lăm mười sáu nên có.

“Viêm Nhi, Tô Y Nạp, ta đã trả lại người, hiện tại người... Có thể tha thứ ta sao?” Liệt Nguyên Điển nói, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Không, ta sẽ không tha thứ người.” Mạnh mẽ tiếp cận Liệt Nguyên Điển, Liệt Viêm gắt gao cầm chặt hai vai của hắn: “Ta sẽ không tha thứ người như vậy, người nhất định còn sống để van cầu sự tha thứ của ta, nếu không, coi như người chết, ta cũng sẽ không tha thứ người.”

Liệt Nguyên Điển bất đắc dĩ cười, đang muốn nói chuyện, mới mở miệng liền phun ra một ngụm máu lớn, chặt chẽ bắt lấy vạt áo Liệt Viêm, toàn thân run mạnh lên, tròng lớn mắt, ngã vào lòng Liệt Viêm, không còn tiếng động.

“Không!” Thân thể trong lòng dần dần lạnh cứng, Liệt Viêm hét thảm một tiếng, như tên ngọc vẫn không nhúc nhích cứng tại bên giường.

Ta đã nói ta sẽ trở về trả thù, ta đã nói ta trả lại người mọi thống khổ mà người gây ra cho ta, ta đã nói ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho người. Nhưng mà, vì cái gì, vì cái gì người ngay cả cơ hội cũng không cho ta, ngay cả để cơ hội cho ta trả thù cũng không cho.

Người giao hoạt thật đấy, người độc ác thật đấy, người nhất gan quá đi... Người chẳng lẽ cũng chỉ dám dùng cái chết ngu xuẩn trốn tránh tội của mình sao? Dùng chết để trốn tránh ta trả thù sao? Kẻ nhu nhược!!! Nếu khi còn sống có thể mang vô cùng thương tổn cho người khác, vì cái gì không dám sống mà đối mặt tất cả chuyện này, tên nhu nhược!!! Từ đầu đến đuôi phường nhu nhược!

Cái gì tha thứ người, cái gì sắp không được? Người cho là người chết ta sẽ quên mọi việc người từng làm với ta? Không phải nói hận ta sao? Vì cái gì còn muốn cho ta bắn trúng? Không phải cũng nói rằng yêu ta sao? Vì cái gì lại khiến ta phải thừa nhận tất cả chuyện này? Sẽ không tha thứ người, tuyệt đối sẽ không tha thứ người!

Cho dù là địa ngục, ta cũng nhất định sẽ kéo người đồng hành, cho dù chết, người cũng không thể tránh né ta trả thù.

Người chờ!

Nhẹ nhàng buông người trong lòng, Liệt Viêm cúi xuống hôn, hôn lên đôi môi đã lạnh như băng kia, một chút một chút, triền miên gắt gao, hôn say đắm!!!

Thừa dịp tất cả mọi người bị hành động này của y mà ghen hòng nhìn trần trối, Liệt Viêm đột nhiên ra từ trong ngực một thanh kiếm nhỏ, đâm vào trái tim của mình.

Trước mắt tối sầm, thanh âm cùng ánh sáng tất cả đều biến mất trước mắt Liệt Viêm.

“Viêm ca ca!!!” Tô Y Nạp thấy không thích hợp, cực kỳ hoảng sợ nói.

~

17. Chương 15

“Nên để cho hấn ngủ một giấc.” Tay vỗ nhẹ, vị Hưởng đại hiệp luôn được Liệt Nguyên Điển coi trọng đứng phía sau Liệt Viêm, một tay nâng Liệt Viêm, thản nhiên nói: “Ta đánh hấn ngất xỉu, hấn sẽ ngủ một thời gian dài, chỉ hy vọng sau khi hấn tỉnh sẽ không quá tức giận. Người đâu, nâng thể tử đi nghỉ ngơi.”

“Dạ!”

“Liệt Trung!” Tô Y Nạp thấy Liệt Viêm vô sự mới yên lòng, quay đầu nói với Liệt Trung: “Đối ngoại phong tỏa hết thấy tin tức, tuyệt đối không thể để tin về cái chết của nhiếp chính vương các ngươi truyền vào Hoa Kinh, phòng ngừa có biến.”

“Dạ!” Liệt Trung kiên định đáp, đồng thời cảm thấy kinh ngạc liếc y một cái, hấn biết rõ Liệt Nguyên Điển đối xử với vị tiểu vương tử Đồ Lan quốc này vô cùng tốt, chỉ là không có ngờ một thiếu niên thanh tú mảnh khảnh thật như y lại gặp biến không sợ hãi, còn nghĩ chu đáo đến vậy, chờ Liệt Trung đi rồi, vị Hưởng đại hiệp nói: “Tiểu vương tử, ngươi phải đi trốn đi, chỉ sợ sắp có biến cố.”

Màn đêm buông xuống, khí lạnh cuốn lấy người ta, mây đen bao trùm, trời đêm u tối không sao cũng không trăng.

Gió lùa lạnh lẽo, hai chiếc đèn ***g trước cửa huyện nha Lương Châu không ngừng lay động, bởi vì đại chiến, dân chúng Lương Châu sớm tắt lửa nghỉ ngơi, cả tòa thành không một chút âm thanh, càng tỏa ra cái sự âm u trầm lắng.

“Keng, keng, keng..! Keng, keng, keng..!” Nơi ngã tư đường, một người cầm trống canh lặng lẽ đi, vừa đi vừa gõ trống canh, miệng không ngừng nói: “Tiết trời khô hanh, cẩn thận hỏa hoạn... Tiết trời khô hanh, cẩn thận hỏa hoạn...”

Đột nhiên, mấy bóng người cao lớn từ trong bóng tối lặng yên không một tiếng động từ lướt nhanh đến đằng sau phu canh, yên lặng nhìn vị phu canh này.

“Hức!” Người phu canh một cái nấc rượu, hơi thở phả ra mùi rượu nồng nặc, lăm bầm lâu bầu nói: “Thế thời thay đổi, Điển vương gia đã chết còn không dám phát tang, thời thế thế thời.” Lại gõ vài nhát trống: “Đổi liền đổi thôi, sống cả đời, biến cố nào chưa từng gặp qua, hấn thay đổi thế thời của hấn, ta đây vẫn gõ trống của ta đây thôi. Hức!” Nói xong, chậm rãi theo cửa huyện nha môn khuất dần vào bóng tối.

Mấy tên áo đen kia liếc nhau vài lần, một tên đề thấp giọng nói: “Đại Liệt nhiếp chính vương xem ra đã chết thật rồi.”

Tên kia cũng giảm thấp xuống giọng nói: “Chúng ta vẫn nên vào xem, nếu thật như vậy, thừa dịp bọn hấn hiện tại không người còn có thể đem đầu vị tiểu vương tử kia...” Nói xong làm tư thế chặt ngang cổ, kẻ này nói chuyện cũng là tiếng Đồ Lan ngữ.

Mấy tên còn lại cũng gật đầu một cái, lập tức lác mình tiến nhập vào Lương Châu huyện nha.

Đại đường huyện nha, này vốn là nơi Huyện lão gia thăng đường thẩm vấn, hiện giờ cũng phủ đầy vải trắng như điện Sâm La.

Trong đại đường đặt một quan tài lớn, theo tập tục Đại Liệt, quan tài vẫn chưa khép lại, trước quan tài có linh đường, một đôi nền trắng lập lờ trước gió chiếu ra mấy chữ mờ mờ: Bài vị Nhiếp chính vương Đại Liệt Liệt Nguyên Điển.

Nhìn thấy bố trí như thế, tên áo đen nói tiếng Đồ Lan rùng mình một cái: “Xem ra, Liệt Nguyên Điển lần này đã chết thật rồi.”

“Đi, hay là đi xem xem trong quan tài có người hay không.”

“Vâng, phải xem xét thật kĩ càng.”

Hai người đi đến trước quan tài, đưa ngọn nến nhìn vào trong quan tài. Chỉ thấy một nam nhân sắc mặt tái nhợt, diện mạo cực đẹp nằm bên trong.

“Như thế nào? Đẹp như vậy, có phải tên nhiếp chính vương kia không?”

“Ta nhớ rõ dung mạo của hần, chính là hần.”

“Đáng tiếc, dễ coi như vậy, đã chết thật đáng tiếc.”

“Tốt lắm, các người không phải vô cùng muốn giết hoàng tử của các người sao?”

“Bọn hần sao vẫn chưa trở lại?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, vài tên áo đen lén vào đại đường.

“Tìm được hoàng tử!” Thân hình mới vừa ổn định, trong đó một tên quay ra nói với hai tên khác.

“Ở nơi nào?” gã áo đen nói tiếng Đồ Lan hiển nhiên là vô cùng “quan tâm” chết sống của Tô Y Nạp.

“Ở hậu hoa viên, chúng ta đã đánh ngất xỉu rồi ném hần vào ao ở hậu hoa viên, ngày mai nếu có người phát hiện, cũng chỉ nghĩ hần nửa đêm sẩy chân rơi xuống nước, nhất định không thể ngờ được là chúng ta ra tay.”

“Làm được, đi!”

Đương khi mây đen lui tán, sắc trời dần dần chuyển rạng. Trong một tòa đại trường của quân đội Đồ Lan đóng ngoài Lương Châu.

“Cổ Trát, Liệt Nguyên Điển đã chết thật, các linh hồn tộc nhân của chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi.” Tên áo đen gỡ khăn che mặt xuống, hé ra khuôn mặt đặc thù của tộc nhân Khương Dịch.

“Hảo, hảo, hảo.” Trát Hách Lý liên tiếp nói ba tiếng “hảo”, ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Liệt Nguyên Điển à Liệt Nguyên Điển, người cũng có hôm nay, ha ha

~ “

“Còn vị tiểu vương tử Tô Y Nạp thì sao?” Một hán tử thấp bé đứng cạnh Trát Hách Lý gương ánh hỏi.

“Đã chết rồi!” Một tên áo đen khác vội vàng đáp lại.

“Như vậy, hoàng tử Tô Sa Thản người có thể yên tâm.” Kia chữ Hán chăm chú nhìn này Đồ Lan Hắc y nhân, bí hiểm mỉm cười nói.

“Tất nhiên!” từ trong trường một người đi ra, trên mặt là đắc ý khó có thể kìm chế nói: “Hiện tại cuối cùng có thể yên tâm.”

“Người cao hứng quá sớm, ca ca.” Đột nhiên, ngoài lều trại truyền ra từng đợt âm thanh. Mấy người mặc áo đen tiến vào.”Nhập chính vương quả nhiên đoán không sai, các người thật sự cầu kết.”

“Điện hạ?!” Trát Hách Lý vừa nhìn thấy khuôn mặt người nói, lập tức xám như tro tàn. Người vừa nói chuyện kia không ai khác chính là “chết” mà sống lại vương tử Tô Y Nạp.”Người đâu, đem Trát Hách Lý bắt lại “

Đầu óc Trát Hách Lý nhanh chóng hồi tưởng, thật sự không biết là chỗ nào có vấn đề, đành phải quỳ mạnh xuống cầu xin: “Vương tử, tất cả chuyện này đều là chủ ý của đại vương tử.” Hiện tại Tô Y Nạp trở lại trong quân, có thể danh chính ngôn thuận điều khiển quân đội, mà chính mình vẫn đang đứng giữa quân Đồ Lan, đương nhiên không dám vô lễ với Tô Y Nạp.

“Hảo, ta sẽ không làm khó người, chỉ cần người theo ta đến trước mặt phụ vương tố giác tội danh của ca ca ta, ta có thể đảm bảo người vô sự.”

“Vâng, vâng, tất nhiên” Trát Hách Lý lúc này chỉ dám gật đầu đồng ý như trống bỏi. So với tên vương tử kia, đầu của mình tất nhiên quan trọng hơn.”Điện hạ, không biết ngài định...” Biết cái mệnh của mình tạm thời không vấn đề, Trát Hách Lý nhịn không được hỏi: “Làm sao ngài biết là thần cùng đại vương tử...”

Tô Y Nạp thấy hần khó hiểu, đắc ý cười với một vị hán tử.

“Thuộc hạ Yếu Nhĩ Lãng tộc nhân Tra Ba tham kiến điện hạ, Yếu Nhĩ Lãng tộc trưởng lệnh thuộc hạ thay mặt cảm ơn điện hạ và Đại Liệt nhập chính vương, vô cùng cảm tạ ơn dạy dỗ của vương gia và ơn tha mạng của điện hạ. Yếu Nhĩ Lãng tộc nhân vĩnh viễn đi theo điện hạ.”

“Đại Liệt nhiếp chính vương?” Trát Hách Lý sắc mặt cuồng biến: “Tra Ba, chẳng lẽ ngươi đại biểu Yếu Nhĩ Lăng tộc đến giúp ta không ngờ là chủ ý của Liệt Nguyên Điển? Các ngươi khi nào cùng hần cầu kết?”

“Khi ngươi giam Đại thế tử, nhiếp chính vương đã biết được hết thấy, cũng giao hẹn với tộc của chúng ta.”

“Các ngươi...” Lúc này, Trát Hách Lý đã tâm phục khẩu phục: “Như vậy lúc trước đại vương tử phái Lý Hoàn mượn dùng tên hần ám sát tiểu điện hạ, hần cũng biết chân tướng?”

Tô Y Nạp lại cười nói: “Vâng! Hết thấy đều trong lòng bàn tay của hần.”

Trưa xuân, mặt trời trên đỉnh, trong hoa viên, cây xanh đâm chồi nảy lộc. Gió thoảng lướt qua, liễu xanh buông rủ, khiến lòng thư thái.

“Các ngươi gạt ta?” Tuy nhiên, trong phòng nhỏ một góc hoa viên truyền ra tiếng hét to không chút hài hòa, làm giật mình chim nhỏ nơi vòm cây tung cánh bay, én xuân bồng tĩnh vỗ cánh từ mái hiên nhà, đánh vỡ bình yên của xuân trẻ.

“Ha ha, Đại thế tử, đây cũng là chủ ý của Vương gia.” Người ngồi ở bên cửa sổ, vừa nhàn nhã uống trà, vừa thản nhiên mỉm cười đối mặt cơn tức của Liệt Viêm có thể nói là “vững như Thái Sơn”, dù sao có Liệt Nguyên Điển gánh hết, Hưởng đại hiệp như hần sợ cái gì?

Liệt Viêm tức giận đến nổi mặt chuyển lúc đỏ lúc trắng, hung hăng đảo qua mỗi người ở đây xong, ánh mắt dừng tại người đứng cách chính mình xa nhất – Tô Y Nạp.

“Đồ Lan. Tô Y Nạp điện hạ ——” Xưng hô vô cùng hoàn chỉnh, cuối cùng còn kéo dài thật dài âm cuối, mặc cho ai nghe xong đều hiểu ý uy hiếp trong đó.

“Viêm ca ca... Ta, ta cũng không có lừa ngươi, ta đúng là được phụ vương ngươi cứu từ trong tay Trát Hách Lý ra.” Tô Y Nạp vừa nói, vừa nhìn ra phía cửa, nuôi chút hi vọng có thể thừa lúc Liệt Viêm không để ý mà chuồn đi.

“Không gạt ta, không gạt ta sao không nói hết?” Câu nói đầu tiên của Liệt Viêm đánh vỡ kế hoạch đào tẩu của hần, hừ lạnh một tiếng: “Ngươi không có gạt ta, chỉ là không có nói cho ta biết sự thật, hại ta sốt ruột không công.”

“Đây..., Viêm ca ca, đây là chủ ý của phụ vương ngươi, hần sợ ngươi lo lắng mới không nói cho ngươi, ngươi thấy đấy, giờ ngươi biết rồi cũng giận hần vì khiến ngươi lo lắng mà.” Ăn cứng không ăn thì ăn mềm, Tô Y Nạp phi thường rõ ràng lòng Liệt Viêm đối với mình có áy náy, nhân cơ hội làm nũng kéo tay Liệt Viêm.

“Hừ, ai sẽ lo lắng hần?” Liệt Viêm mạnh miệng đáp lại quay mặt sang nói tiếp: “Hần không phải hảo hảo nằm ở đằng kia sao?”

“Chỉ sợ được tính không tốt, thì vĩnh viễn không dậy nổi.” Lời vừa nói đúng ngay mấu chốt, ngươi còn cãi bướng được sao? Tô Y Nạp xấu xa cười trộm.

Liệt Viêm nghe vậy sắc mặt thay đổi mấy lần, rốt cục vẫn phải nói: “Thật sự nguy hiểm như vậy?”

“Vâng ạ, ngày đó hần trúng một tên, mặc dù là cố ý cho ngươi bắn trúng, nhưng bị thương là rất nặng không thể chối cãi, ngay cả đại phu cũng không thể cam đoan hần dùng được xong chắc chắn có thể tỉnh lại.”

“Nếu không thể cam đoan, vì cái gì hần còn muốn làm như vậy?” Liệt Viêm gần như là rống lên, dùng khổ nhục kế, dụ hung thủ hại ngươi chui đầu vào lưới rửa sạch oan khuất của hần, ngươi cho là làm vậy ta sẽ tha thứ hần sao? Nhớ ngày đó cái cảm giác khi thân thể ôm trong lòng càng ngày càng lạnh như băng, Liệt Viêm lúc này cũng nhận không được muốn phát điên.

“Hần chỉ không muốn ngươi hiểu lầm hần mà thôi.” Tô Y Nạp nhìn sắc mặt Liệt Viêm, lòng vô hạn chua xót, trong lòng y, mình vĩnh viễn đều chỉ có thể là bằng hữu mà thôi, tim của y sớm rơi vào tay nam nhân tuyệt mỹ tà mỹ kia rồi.” Tuy nhiên, lúc gần đi Mạc Nạp đại phu nói, theo tình huống phục hồi của phụ vương ngươi, nhanh thì mười ngày, chậm thì một tháng, phụ vương ngươi nhất định sẽ tỉnh lại, ngươi cũng không cần lo lắng quá mức.”

“Thực sự như vậy?”

“Thực sự như vậy!”

Nghe được trả lời khẳng định, gánh nặng trong lòng Liệt Viêm cũng buông, hẳn cuối cùng tỉnh táo lại, như vậy... đầu óc Liệt Viêm đột nhiên vận chuyển, tâm tư nghĩ đến chỗ khác, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Y Nạp, hai tay lại càng hưng phấn cầm chặt tay Tô Y Nạp.

“Viêm ca ca...” Trục giác phản ứng Liệt Viêm bây giờ vô cùng không thích hợp, Tô Y Nạp nhin run hỏi: “Làm sao vậy?”

Khóe môi hồng nhuận gợi lên một tia lạnh như băng mị đầy ý cười: “Tô Y Nạp, ta muốn người giúp ta một việc gấp, người có nguyện ý hay không?”

“Việc gì gấp?” Lòng phát lạnh nhưng vẫn phải nhin hỏi, Tô Y Nạp mơ hồ đoán được, có người cần xui xẻo.

“Giúp ta cướp lấy ngôi vị hoàng đế của Đại Liệt!” Cười mà lạnh băng băng, Liệt Viêm vẻ mặt tức nghiêm trang gần từng tiếng.

Đại Liệt, vào ngày ba tháng tư năm Khánh Thiên.

Đồ Lan vương tử Tô Y Nạp dẫn Đồ Lan đại quân công Đại Liệt, Đại Liệt nhiếp chính vương hôn mê, không người ứng chiến.

Đồ Lan đại quân như vào chỗ không người, thẳng tiến kinh đô Hoa Kinh.

Tô Y Nạp mở đàm phán, Khánh Thiên để chấp nhận hết thấy kết quả đàm phán.

Mười ba tháng tư, Khánh Thiên để hạ chiếu thoái vị.

Nhi tử Đại Liệt nhiếp chính vương Liệt Viêm lấy thân phận hoàng tôn lên ngôi, niên hiệu: Thăng Diễm. Đồng thời, Đại Liệt Đồ Lan trao đổi quốc thư, vĩnh kết huynh đệ chi bang.

Mười ngày, người có phải hay không cũng nên tỉnh? Nếu người tỉnh lại chứng kiến cục diện như giờ, người sẽ làm gì? Cảm giác đã bị lừa gạt? Lửa giận ngút trời? Vẫn là hối hận giúp ta? Dưới đèn, người trên giường vẫn yên giấc như cũ, mặt tái nhợt không một chút máu, tóc đen như thác xỏa tung trên gối, càng lộ vẻ vô cùng suy yếu.

Nhẹ tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt kia, cảm thụ chút nhiệt độ thấp hơn người thường. Đầu ngón tay vôn về một lọn tóc đen, hôn nhẹ, người khi ngủ thật sự rất đẹp, giờ phút này người bỏ đi tà ý khiếp người, để cho ta vĩnh viễn muốn ở bên cạnh không rời.

Nhìn không được, Liệt Viêm ôm lấy thân thể người nọ vào trong lòng, hôn lên môi của hắn, tinh tế, từ đơn giản đến hôn sâu, đầu lưỡi luồn vào trong khuấy đảo, lướt qua răng, liếm hàm trên, không bỏ qua bất kỳ một chút nào.

Ngôi vị hoàng đế là mục tiêu người không ngừng đeo đuổi. Chính là, bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ tại phía sau, nếu người thấy, thứ vốn dĩ ở trong lòng bàn tay người, lại bị tên “tiện chủng” theo lời người, cướp mất, người có hối hận không? Liệu có hối hận vì ngày đó không giết ta?

Chính là, người thua, ta sẽ cho người tận mắt thấy hi vọng tan thành bọt biển, ta sẽ cho người biết cái mùi vị bị người thân thiết nhất phản bội. Người chắc không thể tưởng khi người giúp Tô Y, ta lại lợi dụng làm mọi chuyện lúc người hôn mê phải không?

Tất cả chuyện này, đều là người ép ta!!!

Người trong lòng dường như có chút phản ứng, lông mi thật dài hơi run rẩy, sắc mặt cũng bởi vì nộ hôn sâu triển miên mà đỏ ửng lên.

“Người đã tỉnh?” Ý chí mới từ bóng đen u tối vùng vẫy mà ra, bên tai liền vang lên một tiếng reo hò kinh hãi.

Liệt Nguyên Diễm mở mắt ra, thấy rõ ràng người trước mắt sau, vui vẻ cười: “Ta tỉnh.”

“Người nếu tỉnh, vậy chúng ta cũng nên tính toán nợ mới nợ cũ.” Lại lộ ra nụ cười chết tiệt này, ta cũng không tin người biết mọi chuyện rồi còn cười tiếp được.

“Nợ mới nợ cũ?” Liệt Nguyên Điển thâm ý đánh giá Liệt Viêm, lại cười nhạo một tiếng: “Ý người... là đây?” Trở tay khoát lên cổ Liệt Viêm: “Người trưởng thành... có lẽ thích chủ động hơn?”

“Người!” Trong nháy mắt, Liệt Viêm rất muốn một chưởng quất lên khuôn mặt đang đắc ý kia.

“Ta mệt mỏi quá... rất nhớ người...” Người trong lòng thoát cái vùi sâu vào ngực Liệt Viêm, rầu rĩ nói.

Thân thể trong giây lát cứng ngắc, lần đầu tiên, lần đầu tiên nghe được người vốn mạnh mẽ kiên cường trong lòng mình lại nói ra những lời uể oải mệt mỏi đến vậy.

Ngày mai, ngày mai tiếp tục nói cho hắn biết đi...

Môi kề môi, mồ hôi hòa trộn, thân thể quấn quanh thân thể, gắt gao, sát sao đan cài vận mệnh vốn dĩ vô cùng bế tắc.

Tử kết như vậy, có lẽ chỉ có vận mệnh mới có thể cắt rời chẳng..?

Nhắm mắt lại, dùng cảm giác, cảm nhận nhiệt tình như lửa kia, chính mình không còn là hài tử, mình đã có thể ôm vừa người nam nhân này, thật chặt, vậy... rất nóng, hôn nam nhân trong lòng, ở trong cao triều đông đưa trao đổi kích tình.

Triều cường qua đi, hai thân thể vẫn chặt chẽ ôm lấy nhau quấn quýt, chính là, theo ánh mặt trời lóe rạng, sự thật không thể trốn tránh.

“Hối hận để ta trở về không?” Nên tới, thì không thể tránh...

“Hối hận? Vì cái gì?” Nam nhân trong lòng Liệt Viêm điều chỉnh lên tư thế đáp: “Ta đi Đồ Lan, chính là vì muốn người trở lại bên cạnh ta.”

“Như vậy...” Đôi mắt Liệt Viêm lóe lên vài tia lạnh lẽo: “Ngôi vị hoàng đế đây? Người còn muốn không?”

“Ngôi vị hoàng đế?” Liệt Nguyên Điển vô cùng kinh ngạc, lập tức hí mắt nhìn chằm chằm Liệt Viêm, giờ này khắc này, hắn đột nhiên minh bạch mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng đến mức nào.

“Không cần nhìn ta như vậy, hiện tại, ta đã là Đại Liệt hoàng đế. Mà người...” Liệt Viêm cúi đầu, tiến đến bên tai của hắn thì thầm: “Thành thái thượng hoàng, Phụ hoàng của ta.”

“Người!” Phẫn nộ vung tay tát, lại thoải mái bị chặn lại.

“Ném thử mùi vị bị người mình vô cùng tin tưởng lừa gạt rồi? Mất đi vật quý trọng nhất cảm giác thế nào?” Nhìn oán giận trong mắt hắn, lòng đột nhiên đau xót. Không ai so với y càng rõ ràng thống khổ trong đôi mắt kia. Không, không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể mềm lòng.

“Đã quên sao? Ngày đó, ta cũng dùng ánh mắt như thế này nhìn người, phụ hoàng.” Trong mắt Liệt Nguyên Điển lại toát ra áy náy.

Nếu, hắn thật sự... yêu thích ta, như vậy... ta phải cực!

“Phụ hoàng.” Theo bên gối lấy ra một thanh kiếm, kiếm ngắn, chính là thanh kiếm hắn từng giao cho mình để giết chết thân sinh phụ thân: “Người còn có cơ hội làm hoàng đế.”

“Cái gì?” Mờ mịt nhìn Liệt Viêm, sao y còn giữ thanh kiếm này?!

“Chỉ cần người giết ta, người chính là hoàng đế.”

Giết y, giết y, giết y!! Cầm lấy thanh kiếm, lòng không ngừng gào thét điên cuồng.

Hai mắt Liệt Viêm nhắm nghiền, cái cổ thôn dài giờ nhuộm màu xanh trắng. Đang đợi, đợi kiếm kia chém xuống.

Người còn chờ cái gì, từ lúc y ra đời, y chính là đáng chết, lúc này đây vì ngôi vị hoàng đế, y tuyệt đối không thể tiếp tục sống.

Giơ tay lên, đâm kiếm, kiếm quang lưu chuyển, trên kiếm in bóng hai khuôn mặt trắng bệch.
Lưỡi kiếm lạnh như băng kề bên cổ, có lẽ ngay từ đầu, liền quyết định, sẽ chết ở trong tay của hắn.

“Keng!” Thân kiếm rơi xuống đất.

Màu trắng bạc thân kiếm cuối cùng không liếm qua cần cổ của y.

Ném xuống kiếm, ném xuống ngôi vị hoàng đế, nhào vào lòng Liệt Viêm.

Điên cuồng, dưới dương quang điên cuồng, trong tầm cung truyền ra trùng điệp rên rỉ.

“Viêm Nhi” Hôn hài tử này, không, giờ phút này y đã không còn là ngày hài tử luôn theo chân hắn nữa:
“Viêm Nhi, Viêm Nhi...”

“Phụ hoàng” Ngắm nam nhân tại dưới thân khe hô tên mình, một trận lửa nóng thẳng hướng nửa thân dưới:
“Ta muốn vào...” Không muốn làm hắn bị thương, lần này, là chân chính kết hợp.

“Ân.” Tuy rằng trải qua triển miên đêm qua, nơi đó đã muốn rất đau, tuy nhiên, hiện tại... vẫn là chờ một lần nữa “gặp lại”.

“Chúng ta... huề nhau.” Ôm lấy người nam nhân kia, quên hết mọi chuyện đã qua.

“Huề...nhau.”

Hai năm sau.

Đồ Lan tân vương Tô Y Nạp lên ngôi, đặc khiến mời Đại Liệt hoàng đế Liệt Viêm cùng thái thượng hoàng Liệt Nguyên Điển cùng tới Đồ Lan.

“Vâng, bệ hạ nói, nhất định hai vị phải cùng đến.” Tuổi già Đồ Lan sứ giả tuy rằng không rõ vì cái gì, nhưng vẫn là dựa theo ý tứ của quốc vương đem “cùng nhau” hai chữ nói cực kỳ vang dội.

“Ta đã biết, các người về sứ quán nghỉ ngơi trước đi.” Nhịn xuống phát hỏa xúc động, vẫn là khách khí khiến lui đặc phái viên.

Tên Tô Y này! Lòng Liệt Viêm rung mạnh, quay đầu nhìn người đang ngồi phía sau.

Người đằng sau vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu liễu lại y.

“Người!” Liệt Viêm dùng âm lượng vừa phải khiến quan lại bên dưới không thể nghe rõ quát nhẹ.

“Mặc kệ người ở đâu, đều phải mang ta theo.” Liệt Nguyên Điển cười đến cực kỳ đắc ý. Vớ vẩn, tân vương Đồ Lan nhìn chằm chằm Viêm Nhi ta lại có thể không rõ? May mắn ngày đó cứu hắn xong liền đem chuyện của mình và Liệt Viêm nói cho tên Tô Y Nạp đó, cắt sạch sẽ tâm dòm ngó của hắn.

Liệt Viêm nhìn hắn nửa ngày, rốt cục đành buông tha, thở dài, quên đi, mình coi như có làm hoàng đế, cũng vẫn là sẽ bị vị “phụ thân” này khi dễ sát sao.

Ban ngày báo thù không được, vậy buổi tối không được sao! Đêm nay, ta sẽ cho người luôn luôn mê man đến tận Đồ Lan.

—— toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liet-diem>